This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

+ *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.

+ *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.

+ *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.

+ *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter `http://books.google.com` durchsuchen.

3 3433 07576032 6

C. F. GELLERTS

FABELEN

EN

VERTELSELS,

IN NEDERDUITSCHE VAERZEN GEVOLGD.

TWEEDE DEEL.

TE AMSTELDAM,

BY PIETER MEIJER, OP DEN DAM.

MDCCLXXIII.

109754

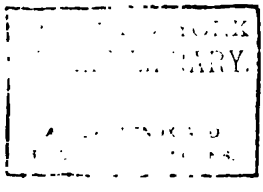

DE TWEE ZWALUWEN.

DE TWEE ZWALUWEN.

Twee Zwaluwen in 't veld, door zucht tot eer gedrongen,
Begaven zich ten ſtryd in 't zingen, beurt om beurt:
Doch ieder waande dat zy 't fraaiſte had gezongen,
En dat haar ook de prys moest worden toegekeurd.
De vlugge Leeuwrik kwam, en zou de zangſters ſcheiden.
Straks ving wêer 't ſtrydend Paar een piepend veldlied aan.
Men riep: vel 't oordeel vry, en zeg wie 't van ons beiden
In kunst van zingen won; wie 't meest u heeft voldaan!
De heuſche Leeuwrik, door beſcheidenheid gedreven,
Sloeg op het twistend Paar een medelydend oog,
En zei: Ik weet hier niet wien ik den prys zou geeven.
Hy zocht haar fluks te ontvliên, en hief zich naar omhoog.
Maar 't wierd hem ras belet. Toen ſprak hy, ſterk gedrongen
Tot de uitſpraak: Ach! gy zingt op een' gelyken toon.
Gy hebt uw best gedaan, en even goed gezongen.
Doch zingt zo lang gy wilt, geen Zwaluw zingt ooit ſchoon.

Gy kunt, wanneer 't gefluit der ſchelle Nachtegaalen
Door bosch en hoven klinkt, by ons geen' lof behaalen.

* * *

Gy, die in proze of dicht ſlechts middelmaatig ſchryft!
Och! dat gy vreedzaam waart! men wil uw' roem niet krenken.
Gy twist wie 't beste denkt; 't is vruchtloos dat gy kyft;
Want onder u kan de een zo goed als de ander denken.
Doch al uw denken mist het wezendlyke ſchoon.
Waar twist gy om? zo lang, in deftige vertoogen,
Een Mosheim kracht van taal op 't ſierlykst ſpreid ten toon,
Blyft ge in welſpreekendheid ſlechts kindren in onze oogen.
Wat twist ge met elkaêr wie van u 't hoogſte zweeft?
Gy weet, zo na als hy, de waarheid op te ſpooren:
Maar, diepe Denkers, rust! zo lang een Leibnitz leeft
In wyze ſchriften, zal nooit iemand naar u hooren.
Wat twist ge om Febus gunst, wat daagt ge elkaêr ten ſtryd,
Daar ge even vaardig rymt, ô Dichters onzer dagen!
Men denkt zelfs niet in 't minst dat gy in wezen zyt,
Als 't Hagendoren lust den zangprys weg te draagen.

J. P. B.

HET

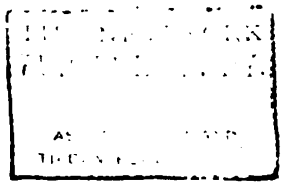

HET ONGELUK DER VROUWEN.

J. Buys Jan. ft del. J. Allart excud. N. v. d. Meer Jun. fculpf.

HET ONGELUK DER VROUWEN.

Op zeekre Stad, my dunkt zy lag in Griekenland,
Kreeg eens de vyand in zyn woeden de overhand,
En wilde, daar de plaats met ſtorm was ingenomen,
In 't blaaken zyner razerny
De wapenlooze burgery,
Tot op den laatſten man, door 't moordzwaard om doen komen.
ô Hemel! in wat klaaggeluid
Borst toen de vrouweſchare ontſteld en beevende uit!
Verbeeld u wat gedruis alöm zich moet verſpreijen,
Als duizend vrouwen tevens ſchreijen:
Ik beef reeds als de nood aan twee den mond ontſluit.

Zy liepen met ontſnoerde hairen,
Met oogen, die van traanen rood,
Met handen, die gevouwen waren,
En wierpen, reeds door angst half dood,

Zich voor de voeten van den Veldheer der Barbaaren,
En ſmeekten hem, in d' algemeenen nood,
Eendragtig om 't behoud van haarer mannen leven.
Die duizend vrouwen zyn dan allen trouw gebleven?
Niet één uit dat getal was op haar' man te onvreên?
Niet één uit duizend? 'k Zeg u, neen.
't Is waarlyk zeldzaam, 'k moet belyden,
Men leefde toen in goede tyden.

Hoe hard nochtans dees Veldheer waar',
Der Vrouwen tooverachtig ſmeeken
Kon eenigzins zyn' trots verbreeken.
Want welk een man, hy zy ook tienmaal een Barbaar,
Is door de traanen van een vrouw niet te overreeden?
Myn hart zou reeds als wasch zich laaten kneeden.
'k Waar' liefst niet in de plaats des Generaals getreeden,
Voor wien de vrouweſchaar hier jammrend zich veréént:
'k Had waarlyk als een kind geweend,
En, zonder eenig geld, den mannen ſtraks het leven,
En ieder vrouw, tot ſtuiting van haar wee,

Haar'

Haar' eigen man, ja zelfs, op haare beê,
Nog eenen man daarby gegeeven.

Dees Held was niet zo ſterk geraakt door haar verdriet.
Gy Schoonen, vangt hy aan, daar hy in 't ronde ziet,
Gy Schoonen? Dat geloof ik niet.
Een ſtrenge Generaal zal nooit zo vriendlyk ſpreeken.
Wat tracht gy toch u 't hoofd te breeken?
Genoeg is 't dat hy 't zei. Een oude Generaal
Heeft, dunkt my, ook wel kunnen weeten
Dat wy de vrouwen altemaal,
Zy mogen 't zyn of niet, wel ſchoonen kunnen heeten.
Gy Schoonen, ſprak de Generaal,
Ik ſchenk u uwer mannen leven,
Doch ieder moet, voor haar' gemaal,
Terſtond my al haar tooiſel geeven.
En die een ſtuk te rugge houd,
Verliest, hier voor dees tent, haar' man om deeze fout.

Begonden toen de vrouwen niet te beeven?
Hoe! al haar' opſchik weg te geeven?

Haar' gantſchen opſchik voor een' man?
't Is klaar, de Veldheer was en bleef een ſtreng tyran.
Wat hielp het dat hy haar zo vleijend Schoonen! noemde,
Daar hy die Schoonen tot zo wreed een ſtraffe doemde?
Niet één van haar bezweek nochtans door deeze ſtraf.
ô Neen; men zag dat elk met vreugd haar' opſchik gaf.
De Veldheer evenwel liet hiermeê nog niet af;
Hy duldde niet dat om haar mannen wierd gezonden
Vóór dat zy plegtig, hoofd voor hoofd,
Hem hadden met een' eed beloofd,
(De Veldheer-zelf was in den echt verbonden,)
'k Zeg met een' eed, dat zy den mannen, vroeg noch ſpaê,
Dees weldaad voor het hoofd doen ſpringen,
Of om nieuw tooiſel zouden dwingen.
Daaröp kreeg ieder vrouw haar gaê.

Wat vreugd, wat wellust kon haar toen het hart verrukken!
'k Wensch vruchteloos 't u uit te drukken,
Met welk een liefdedrift de vrouw den man omving;
Hoe vast zy aan zyn' hals bleef kleeven,
En hoe, door teedre zucht gedreven,
Haar oog als aan zyne oogen hing.

Het

Het krygsvolk trok nu uit. De rei der blyde vrouwen
Bleef 's vyands aftogt nog een korte poos beſchouwen,
Waarna elk haaren man naar huis voerde als een buit.
Wel nu, is daar 't verhaal meê uit?
Nog niet, myn vriend. Na weinig dagen
Ontzonk de vrouwen al de moed.
Zy kwelden zich, en durfden 't niemand klaagen.
Wie zal den eed te breeken waagen?
Althans zy wierden krank, 't verdriet floeg haar in 't bloed:
En eer de tiende dag ten vollen was verloopen,
Moest, moede en levens zat, (wie yst niet op 't verhaal?)
Een negenhonderdtal het met den dood bekoopen.
Die oude booze Generaal!

P. M.

DE STERVENDE VADER.

Een Vader had twee Zoonen tot zyne erven.
Christoffel had verſtand, Joost was een domme bloed.
Wanneer nu de oude man op 't punt was van te ſterven,
Zag hy Christoffel aan met een beklemd gemoed.
Hy ſprak: Ik word gekweld door angſtige gedachten.
Myn Zoon! gy hebt vernuft. Wat lot ſtaat u te wachten?
Hoor, hoor naar my. 'k Heb in myn kabinet
Een kistje met juweelen neêrgezet,
Dat maak ik u om van te leeven;
'k Wil dat gy niets daarvan zult aan uw' Broeder geeven.
De Zoon, verlegen op den voorſlag dien hy hoort,
Sprak: Vader zo die ſchat door my wierd aangenomen,
Hoe zou myn broeder dan toch door de waereld komen?
Uw broeder, (vat ſtraks de oude 't woord)
Hoe! hy! niets doet voor Joost my ſchroomen,
Die komt vast door zyn domheid voort.

J. L.

DE

DE STERVENDE VADER.

J. Punt inv. et del. A. Allart excud. Wed. d. Meer fec. fculpf.

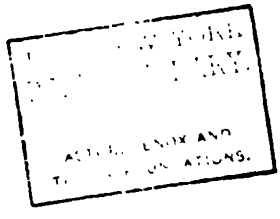
ACTUARIAL BOOK AND

DE JONGE DORSCHER.

J. Duyn inv. et del. J. Allart excud. W. v. d. Meer jun. fculpf.

DE JONGE DORSCHER.

Een Dorſcher, die, in 't zachte gras gezeten
Voor zynen pot met melk en roggebrood, om te eeten,
Zyn melk toen naar zyn' ſmaak niet vond,
Wierp, achteröver, zich verdrietig op den grond,
Herdacht zyn noodlot, ſloeg aan 't klaagen,
Rekte, afgemat, zich driemaal uit, en ſprak:
Gy zyt een arme hals! gy hebt geen eigen dak,
En moet u dag aan dag met uwen vlegel plaagen.
Gy deed, ô Dwaas! u gaarne wat te goed,
Maar 't is uw deel dat ge in de ſchuur ſteeds blyven moet,
En op zyn best in veertien dagen
Eens vrolyk in de kroeg kunt gaan,
Om met goed brood en bier u van uw zorg te ontſlaan.
Gy zyt nog jong, en kunt knap leezen en knap ſchryven,
En wilt ge altoos een Dorſcher blyven?
De dochter van den Schout toont u genegenheid.
Ze is ryk, zy is een hupſche meid:

Neem haar tot vrouw: men kan 't niet weeten,
Gy word ligt met 'er tyd nog Schout, en gy
Kunt dan een goed ſtuk vleesch bevryd van zorgen eeten;
Dan drinkt ge uw goed glas bier daarby;
En na den Predikheer word u de rang gegeeven.
O! Mogt ik ſlechts eens Schout zyn in myn leven!

Terwyl hy ſprak kwam juist zyn Schoone daar.
Zy hield zich of haar komst toevallig waar';
Met opzet echter kwam ze; en 't was om hem te ſpreeken
En eens gekust te zyn, zo hy 'er moed toe had;
Want meisjes van een dorp, ſchoon nooit haar dorp ontweken,
Zyn evenëens als meisjes van de ſtad.

Hans trekt by zich in 't gras zyn Schoone zachtjes neder.
Hy pryst haar' borstlap, loert op 't keurslyf, toont zich teder,
Vat ze als een jonker aan; doch met dit onderſcheid:
Hy had meer ingetogenheid.
In 't einde kust hy haar; niets kan hem meer bedwingen,
Hy wint haar hart door 't vleijend onderhoud,
En wierd, gelyk elk 't weet van al de dorpelingen,
De ſchoonzoon van den ryken Schout.

Hy

Hy was nog pas met haar in 't huwelyk getreeden,
Of de oude man voer naar het ryk der doôn.
Wie zal nu 't ampt van Schout bekleeden?
Wie anders dan zyn aangehuwde zoon?

Hy ſnelt naar d' Amptman heen, komt ras en vrolyk weder,
En werpt, als Schout van 't dorp, zich in de rechtbank neder.

Gelyk, na 't doorgaan van de ſchoolen, een Student,
Die zyn examen is gelukkig doorgekomen,
Uit overmaat van vreugd zich-zelv' niet kent
Als hem de meid van zyn meestres, die 't heeft vernomen,
Voor 't eerst Heer Doctor noemt na 't nedrigst compliment,
Zo weet ook Hans, die nu door vreugd zich laat vervoeren,
Niet op wat wyz' hy hand of voet zal roeren,
Als hem de kosters meid voor de eerſtemaal ontmoet,
En met den eernaam van Mynheer de Schout begroet.

Hans was op 't hoogst met zyn verkregen eer te vreden.
Hy eet zyn vleesch, drinkt met zyn gasten, leeft verblyd.
Maar ziet, daar komen met den tyd
Onäangenaame omſtandigheden:
Doch welk een ampt is toch daarvan bevryd?

Het

Het duurde niet zeer lang, of Hans, door zorg gedreven,
Wierp zich verdrietig neêr ter plaats daar hy voorheen
Zich by voorüitzicht ſtreelde en uitriep, gantsch te vreên:
Och! mogt ik toch eens Schout zyn in myn leven!
'k Heb, ſprak hy, huis en hof, een eerämpt naar myn'wensch;
En met dat all' ben ik een ongelukkig mensch.
'k Ben nu verpligt van 't geen hier word bedreven
Naauwkeurig rekenſchap te geeven:
En dan geeft de Amptheer my den naam
Van domöor, tot geen ampt bekwaam.
Dan kwellen my die duivelſche Soldaaten
En vloeken de ooren my van 't hoofd.
Dan word ik weêr door de amptmandaaten
Byna van myn verſtand beroofd;
En viermaal 's jaars doet my de Landknecht beeven,
Als ik hem rekenſchap van myn ontfangst moet geeven.
De boeren grommen als ik ſtraf: en ſtraf ik niet,
Zo lagchen zy my uit. 'k Wierd in den ſlaap te vooren
Nooit door een' mensch ontrust, daar nu, tot myn verdriet,
My ieder gek in mynen ſlaap komt ſtooren.

En

En als het niemand doet, dan ſpot myn vrouw met my.
Och! ware ik eens van al die zorgen vry,
Geen eerämpt zou my meer bekooren.
Ja, ſtrekte 't my tot geene ſchand',
Ik keerde weêr naar mynen eerſten ſtand,
En ſtierf als Dorſcher op het land.

* * *

Wie weet of veelen, die een' hoogen rang bekleeden,
In 't hart niet ſpreeken als dees Schout?
Of veelen, eerst te voet, met hunnen ſtaat te vreden,
Thans niet misnoegd zyn in hun koetſen ryk van goud?
Wie weet hoe menig hart geruster heeft geſlagen
Eer dat het 's Vorſten gunst aan eenen band mogt draagen?
Leert, gy misnoegden, die ſteeds haakt naar hooger ſtaat!
Dat zich de rust niet door den rang verkrygen laat.
Leert dat het waar geluk 't minst is by hen te vinden
Die door hun ſchyngeluk ons zwak gezicht verblinden.

H. J. R.

* *
*

HET

HET GELUKKIG HUWELYK.

Dank, Hymen! God der trouwverbonden!
'k Heb, naar myn' wensch, een Paar gevonden,
Vernoegd tot in den hoogſten graad;
Een Paar, dat zonder leed en rouwe,
Door wederzydſche liefde en trouwe
Gelukkig was in d'echtenſtaat.

Eén wil kon hier twee zielen neigen;
Eén doel te kiezen was haar eigen.
Wat hy verwierp, verwierp zy meê.
Een ongeval dat andren griefde,
Stoort hunne rust niet. Hunne liefde
Verbant van hen al 't hartewee.

Daar

HET GELUKKIG HUWELYK.

J. Buys inv. et del. J. Allart excud. Fr. d. Heer Jun. fculp.

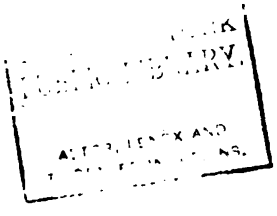

Daar eigenzinnigheid zyn zinnen,
Nooit hovaardy haar kon verwinnen,
Had heerschzucht nooit hun ziel bekoord.
Zy heerschten beiden ſlechts door beden.
Zo ze over 't een of 't ander ſtreeden,
Kwam al hun ſtryd uit eendragt voort.

Gelyk we, eer we onzen echt voltrekken,
Zorgvuldig onze feilen dekken,
De liefde geen bedrog ontziet;
Zo toonden zy ook, in de tyden
Van hun zielſtreelend minverblyden,
Elkander 't kleenſte foutje niet.

Het einde van hun huwlyksleven,
Het laatſte kusje elkaêr gegeeven,
Beviel hen nog als de eerſtemaal.
Zy ſtierven. Op wat tyd?.... welk vraagen!
Eén week ſlechts na de bruiloftsdagen:
't Waare anders een verdicht verhaal.

J. L.

DE TWEE NACHTWACHTS.

Twee Wachters, die zo menig' nacht
Getrouwe zorg voor ſtad en burgers droegen,
Vervolgden ſteeds elkaêr met alle magt
In alle bier- en borrelkroegen;
En hielden nimmer op met ſchelden of met ſlaan
En allerlei janhagels treken.
De kool, die de een, om zyn tabakspyp aan te ſteeken,
Gebruikte, daaräan ſtak, uit haat, nooit de ander aan;
In 't kort, al 't kwaad, uit zucht om zich te wreeken
Door eenen vyand ooit zyn' vyand aangedaan,
Wierd onderling door deeze Wachts bedreven.
En ieder wenschte alleen den andren te overleeven,
Om hem in 't graf nog eenen ſtoot te geeven.

Men giste lang en wist geen reden van hunn' haat.
Hun vyandſchap liep tot den hoogſten graad;

Tot-

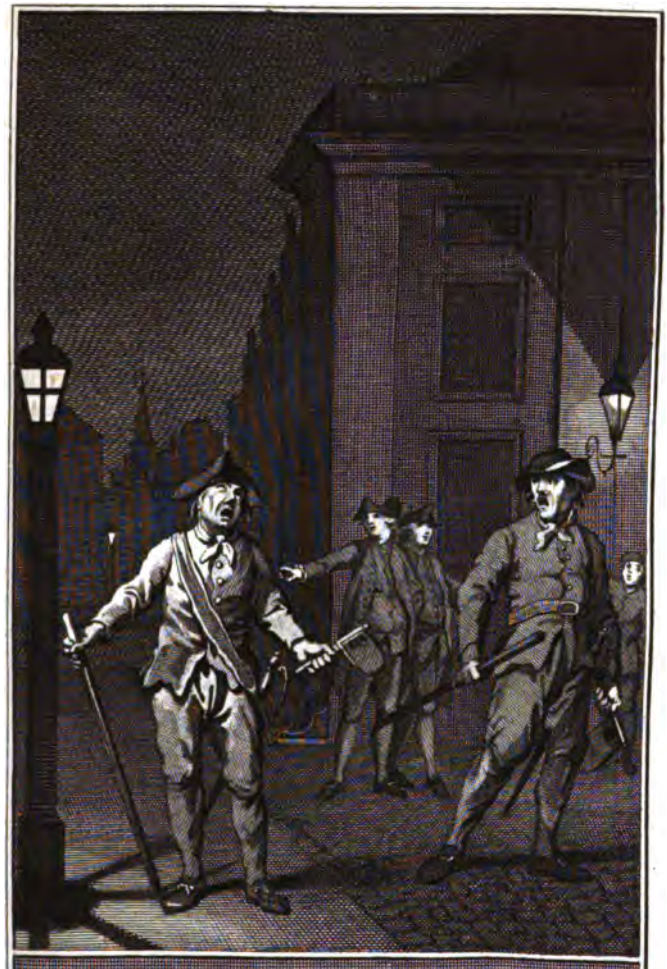

DE TWEE NACHTWACHTS.

A. Bruyn inv. et del. — N. Allart excud. — N. v. d. Meer Jun. sculpt.

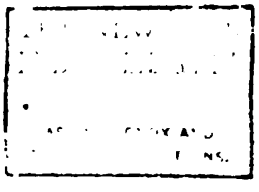

Totdat het zich in 't eind' voor 't Recht moest openbaaren
Waarom zy, ſints zo veele jaaren,
Zo heidensch onverzoenlyk waren.
Wat was toch de oorzaak? de afgunst? Neen:
Bewaart uw vuur en *kaarsje* wel, riep de een:
Bewaart uw vuur en *kaarslicht* wel, riep de ander.
En dus verſchillend van elkander,
Wyl elk in zynen zang volhardde uit al zyn magt,
Wierd uit dit *kaarsje* en *kaarslicht*, dag en nacht,
Spot, haat, verachting, wraak en woede voortgebragt.

* * *

My dunkt 'k hoor veelen, die dit leezen,
Uitroepen: hoe! om zulke kleinigheên
Is by die Wachts zo fel een haat gerezen:
Dat moeten groote zotten weezen!
Zacht, Heeren! doet u-zelv' geen nadeel door die reên.
Weet gy dan niets van zo veel groote lieden,
By wie verſchillen van geleerdheid zyn ontſtaan,
Om lettergreepen die juist evenveel bedieden:
En met wat woede en drift ze elkandren tegengaan?

H. J. R.

HET KOETSPAARD.

Een koetspaard, dat een' knol den zwaaren ploeg zag trekken,
Hief, met een' fieren tred, zyn hoeven uit den grond;
Boog moedig hals en kop; floeg de oogen ftout in 't rond,
En grunnikte even trotsch: Leer ook verwondring wekken,
Geef by de waereld u dit aanzien, arme flaaf!
Ontflaa u van uw juk, en draaf, gelyk ik draaf!
Zwyg, riep hierop de knol, en laat in rust my ploegen!
Want bouwde onze yver niet het veld,
't Was jammerlyk met u gefteld.
Gy hebt uw onderhoud te danken aan ons zwoegen.
Waar kreegt gy, wierd ons werk gefraakt,
Den haver, die u moedig maakt?

* * *

O Lediggangers, die in aanzien zyt geboren!
Veracht gy nedrige arbeidsliên?
Wat dwaaze waan kan u bekooren?
Uw hoogheid, die u laag op hen doet nederzien,

Uw

HET KOETSPAARD.

J. Buys inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer Jun. fculp.

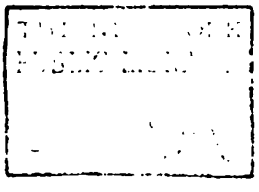

Uw voorrecht boven hen, waaröp ge u durft verheffen,
Is enkel op hun vlyt gegrond.
Hield u geen waan verblind, gy zoud welhaast beſeffen
Hoe naar het, zonder hen, met u geſchapen ſtond.
Wat ſmaad verdienen zy, die noest hunn' tyd beſteeden,
En, werkende om hun brood, u tevens doen beſtaan?
Geſteld, gy had beſchaafder zeden:
Vanwaar kwam u dit voorrecht aan?
Waart ge in hunn' laagen ſtaat geboren,
U waar gewis hun lot beſchoren;
En waren zy, als gy, welleevend opgevoed,
Of hadden ze alles, wat gy leerde, mogen leeren,
Ligt overtroffen ze u in grootheid van gemoed.
De waereld kan u ligt, maar geenszins hen ontbeeren.

B. D. B.

* *
*

DE VLIEG.

Dat ook 't gedierte denken kan,
Is, dunkt my, al voorlang voldongen.
Dit heeft der kindren wyze man,
Ezopus, leerryk aangedrongen.
Fontaine volgt dien Filizoof,
En is met hem van één geloof.
Hoe zou ook iemand hier wangunſtig weezen kunnen?
Wie zou de dieren toch dit kleen geluk misgunnen,
Waarna, gelyk men weet, de waereld, weinig ziet?
Zy ſchat ons even hoog, het zy men denke of niet.

Daar was een tempel, die, vol trotſche bouwſieraaden,
Waaräan zich nimmer 't oog eens kenners kan verzaaden,
De Kunst zo grootsch vertoont in al haar majesteit,
Veréénigd met het ſchoon der waare eenvoudigheid,
Dat zy 's Beſchouwers geest moest tot verbaazing ſtrekken,
En ſtraks de opmerking weêr bedaard kon tot zich trekken.

Een

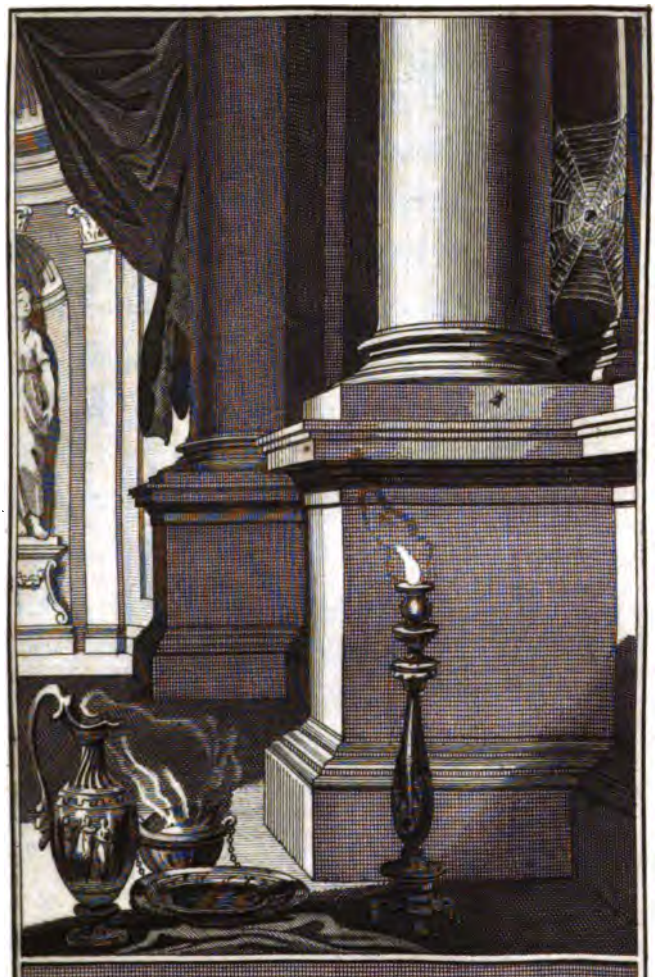

G. Bruyn inv. et del. N. Allart excud. N. v. d. Meer Jan. fculpf.

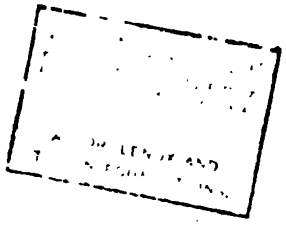

Een peinzend Vliegje was in dit doorwrocht geſticht
Gezeten op een' ſteen, daar 't, met een ſtrak gezicht,
Een kop hield met zyn pootje, en 't vlakke voorhoofd vouwde,
Terwyl 't in dit gevaarte al de orde en pracht beſchouwde.
Die houding komt alleen de vliegen daar van daan,
Dat ze alles tot den grond doorzien, en veel verſtaan.
Zyn wyze Vlieg ſcheen ſchier zyn harsſentjes te krenken.
Zyn aangezicht betrok, zo door diepzinnig denken
Als ingeſpannen ernst. Hy zucht en ſpreekt in 't end:
Was, buiten dit gebouw, wel iemand ooit bekend
Voor Stichter van die pracht, zo hoog in top getoogen?
Waar is, waar was hy toch? wie had zo veel vermogen?
'k Heb hier geen denkbeeld van, hoe wel ik my bezin.
Wie zou het kunnen zyn? De Kunst, ſprak de oude Spin,
De Kunst is 't inderdaad die deezen tempel bouwde.
Gy vond, waar ge u ook wende, als gy dien recht beſchouwde,
In alles orde en wet. Wat volgt hier anders uit
Dan dat de Kunst dien wrocht? De Vlieg ſloeg overluid
Aan 't lagchen, om de Spin op 't ſchamperſte te hoonen.
De Kunst? dus ſprak hy: wat 's de Kunst? kunt gy 't my toonen!
'k Span al myn denkkracht in, en zie, hoe ik 't ook keer',
Een' enklen naam, die ſlechts verdicht is, en niets meer.

Vanwaar ontſtond de Kunst? Neen! 'k zal dit nooit gelooven.
Dit ſprookje gaat te verr' 't gezond verſtand te boven.
Maar leer het nu van my! 't Geval bragt hier alleen
Verſcheiden ſteenen van gelyken aart byéén;
De Aantrekking moest allengs die voeglyk ſaamenbinden.
De groote holle ſteen, waaröp wy ons bevinden,
Verſtrekt daarvan 't bewys. Kan, hoe men zich verpyn',
Iets klaarder voor 't begrip, dan deeze meening zyn?

* * *

't Is draaglyk dat dus Vliegen denken,
Dewyl 't hunn' ſtaat toch niet kan krenken.
Maar dat men groote geesten vind,
Die, door hunn' ſtouten waan verblind,
Al 't licht ten trots, in hun gedachten
Den tempel der Natuur ſlechts achten
Alsöf 't geval dien had gebouwd;
En liever zelf toevallig leeven,
Dan dat van hun beſtaan God' de eer word' toegeſchreven,
Dat kan men geenszins hen vergeeven,
Ten zy men hen voor zotten houd.

B. D. B.

DE

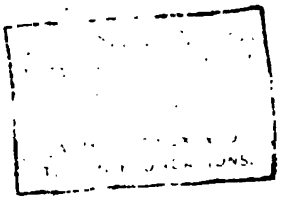

DE ARME GRYZAART.

A. Buys. inv. et del. A. Allart excud. Ten d. Moer Jun. fculpf

DE ARME GRYZAART.

Om op 't Rhinocerdier nieuwsgierig 't oog te ſlaan,
(Verhaalde my myn Vriend) beſloot ik uit te gaan.
'k Begaf me op weg met mynen halven gulden.
Een ſchatryk man ging vóór my heen,
Wiens ſtrak gelaat te kennen gaf, zo 't ſcheen,
Dat hy zyne ingekomen ſchulden
En 't geen hy op de Mis daarmeê gewonnen had,
En, zo 't gelukte, welk een' ſchat
Hy door den handel van die winst nog had te wachten,
Met ernst berekende in zyn peinzende gedachten.

Heer Orgon ging dan vóór. (Ik noem hem dus, omdat
Ik nog zyn' naam niet heb vernomen.)
Doch naauwlyks waren wy ter halverweg gekomen,
Of ons ontmoette een man, door jaaren krom en zwak,
Voor wien, al had hy ons geen' aalmoes afgebeden,
Zyn ſchuddend hoofd, het beeven zyner leden,

Zyn gryze kruin, zyn vroom gelaat, met klem van reden,
Met meer dan redeneerkunst ſprak.
Ach! riep hy, toont me uw deernis op myn ſmeeken!
'k Heb niets om mynen dorst te ſtillen: ziet myn nood!
't Zal wel voor 't laatſte zyn dat ik u aan zal ſpreeken;
Want God zal haast myn' wensch vervullen door myn' dood.
ô Goede God! wierd ras dat uur geboren!

Zo ſprak de Gryzaart: maar hoe liet zich Orgon hooren?
Hoe! gy zyt reeds zo oud; kunt naauw' van zwakheid ſtaan,
En ſpreekt my nog om drinkgeld aan?
Moet ge eerst nog brandewyn, ô Onbeſchaamde! drinken,
Om tuimlende in het graf te zinken?
Wie in zyn jongkheid ſpaart, lyd nooit daarna gebrek.
Na dit verwyt vertrok de Vrek.
De ſchaamte persſte een' traanenvloed uit de oogen
Des Gryzaarts, door die taal tot in de ziel bewogen.
Gy weet het, God!... Meer ſprak hy niet. 'k Was aangedaan,
Wyl ik meêlydend ben; dit ſpoorde me aanſtonds aan,
Om hem het geld, geſchikt om 't vreemde dier te kyken,
Te ſchenken: 'k dacht niet meer om myn nieuwsgierigheid,

En

En trachtte, omdat ik weende, in haast zyn oog te ontwyken.
Hy riep my ſtraks te rug: Ach! ſprak hy, nat beſchreid,
't Is al te groot een ſtuk: men kan zich ligt vergisſen:
Zo veel begeer ik niet: hier is het geld, Mynheer!
Ik bid u, geef my zo veel weêr
Als noodig is om met wat bier myn' dorst te ſlisſen.
Neen, antwoordde ik, het zal geheel het uwe zyn,
'k Zie dat gy 't waardig zyt; drink ook een teugje wyn:
Doch zeg my waar gy woont. Nadat ik 't had vernomen,
Vertrok ik. Maar hy was zo vroom my vóórgekomen,
Dat ik den andren dag my weêr naar hem begaf.
Ik deed reeds by my-zelv' hem menig vraag vooráf.
Doch komende aan zyn huis, had hy, een uur geleden,
Den geest gegeeven: die inneemende eerlykheid,
Die 'k de eerstemaal beſpeurde uit zyne zeden,
Was na zyn ſterven nog op zyn gelaat geſpreid.
Ik kon me, op dit gezicht, van weenen niet onthouên,
En vond de blyken van zyn vroomheid en zyn' nood,
Naast hem op 't harde bed; een pſalmboek en wat brood.
ô! Als de Vrek nu dus den Gryzaart mogt beſchouwen,

Dien hy onchristelyk bejegende met ſmaad,
En die misſchien, in eenen betren ſtaat,
By God hem thans verklaagt, om dat hy, vóór zyn ſterven,
Van hem geen' enklen dronk door ſmeeken kon verwerven!
Zo ſprak myn Vriend, en bad my dit geval,
Tot ſchande van den Vrek, in 't openbaar te melden;
Hoewel een mensch, by wien geen Christenpligten gelden,
Dan om belang-alléén, zich nimmer ſchaamen zal.

H. J. R.

* * *

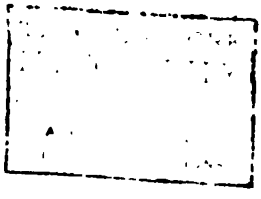

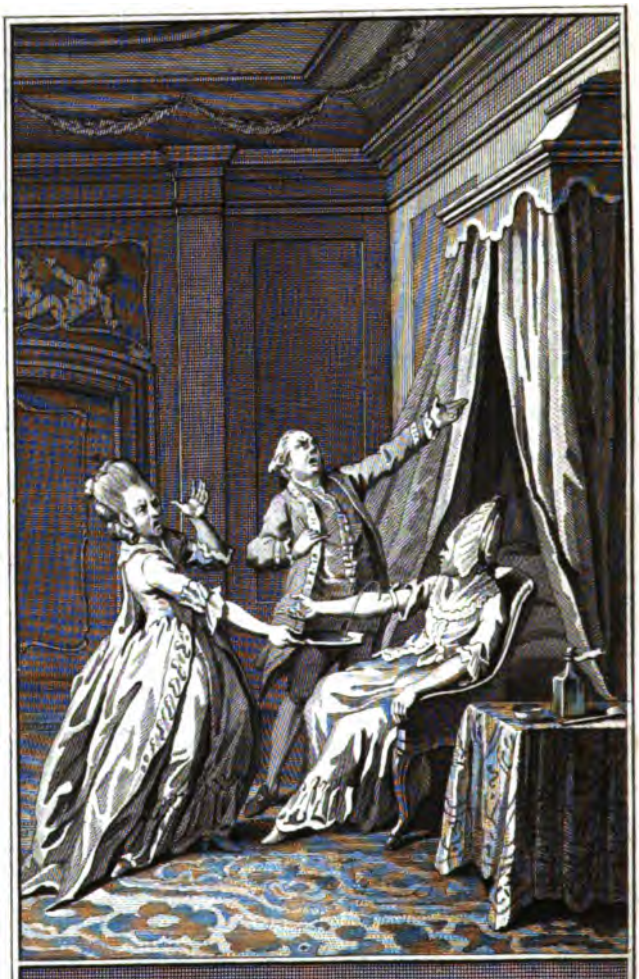

J. Bunge inv. et del. T. Allart excud. N. v. d. Meer Jun. fculpf.

CALISTE.

Stel u, ô Leezer! met een teedre drift voor oogen
De grootſte Schoonheid, die Natuur te voorſchyn bragt,
Op wier verheugd gelaat de lente bloeit en lagcht,
Daar daaglyks, of haar hart tot weêrmin wierd bewogen,
De bloem der Jonglingſchap voor haar ligt neêrgebogen!
Vertegenwoordig u die Schoone aan uwen geest,
En oordeel zelf dan hoe bekoorlyk ze is geweest.
Zy is 't, wier noodlot door myn pen u word beſchreven.
Caliste, niet min groot van goedren dan van ſtaat,
Maar eedler nog van ziel, door deugden meer verheven,
Wierd ziek, waarom terſtond, op haar' Geneesheers raad,
Die 't aderlaaten voor haar noodig had gevonden,
Om d' eersten Wondärts van den Koning wierd gezonden.
Die wydberoemde man, die al voor lang tot haar
In liefde ontvonkt was, doch haar nooit zyn min ontdekte,
Wyl hem haar hooger ſtaat, hierin tot hinder ſtrekte,
Nam die gelegenheid, verrukt van blydſchap, waar.

Hy

Hy kwam. Helaas! hy kwam.— maar waar' hy nooit gekomen!
Hy vat den blanken arm, ontbloot dien, beevend; ſlaat
Den loop der adren gaê, terwyl op zyn gelaat
De vrees die by de min zyn hart heeft ingenomen,
Daar hy den arm vast wryft, op 't klaarst te leezen ſtaat.
Calistes halsvriendin bemerkt zyn angſtig beeven,
Ontdekt het haar in ſtilte, en ziet bedrukt haar aan.
Maar moedig antwoord zy: laat hem gerust begaan!
Al ſtak hy tweemaal mis, dat word hem ligt vergeeven;
Ik weet zyn eerlyk hart zal niets te los beſtaan.
Neen! (ſprak de Wondärts) 'k hoop dat God dit zal verhoeden!
Hy ſteekt, en roept verbaasd: ô doodelyke wond!
De polsaêr is gekwetst! wie ſtelpt? wie ſtuit het bloeden?
Straks valt hy, door den ſchrik getroffen, op den grond.
Zy, ſchoon zo zwaar door hem gekwetst, is meer verlegen
Met hem dan met zich-zelf. (Waar vind men eedler hart?)
Zy bid dat hy haar' ramp toch niet te zwaar zou weegen,
En blyft twee dagen lang bedaard by al haar ſmart.
Doch die is ſlechts gering, daar de Artzen, door het letten
Op al de omſtandigheên, een doodlyk teeken zien.

Zy

Zy neemen 't hard beſluit den arm haar af te zetten.
Men weet haar, in dien nood, geene andre hulp te biên.
Zy, zonder dat dit lot haar ſtil gemoed kan ſtooren,
Bied onbevreesd den arm, den blanken arm, hen aan,
Maar vordert dat men eerst den raad van hem zal hooren,
Die zo gevaarelyk een' misſlag had begaan.
Zo word, helaas! zo word de Schoone dan het leven,
Het leven, voor 't verlies van haaren arm gegeeven:
Zo is het leven dan het loon van al haar pyn!
Doch de Arts verſchrikt: gewis haar ſtaat moet doodlyk zyn!
Hy merkt reeds 't koude vuur, en zegt: in 't hart verſlagen,
Calistes leven duurt niet langer dan drie dagen!
Ach! goede Hemel! ach! hoe kort is deeze tyd!
ô Artzen, helpt haar toch, baat hier nog kunst en vlyt!
Calistes groote ziel blyft echter gantsch gelaaten.
Ik ſterf dan, ſpreekt ze, maar myn Wondärts heeft geen ſchuld.
Hy ſtierf gerust voor my, zo my zyn dood kon baaten.
God heeft het zo geſchikt. God eer ik door geduld,
En ben, dewyl hy 't eischt, terſtond bereid te ſterven.
Juist trad de Wondärts op dit woord in haar vertrek:

Gy zult, dus ſprak ze, gy zult al myn goedren erven,
Opdat myn ongeval u niet tot nadeel ſtrekk'.
Dus ſprak Caliste door grootmoedigheid gedreven,
En heeft op 't oogenblik den laatſten ſnik gegeeven.

J. P. B.

* * *

DE

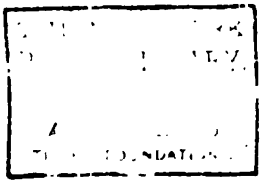

T. Duyn inv. et del. *T. Alart excud.* *Wr. d. Meer Jun. fculpf.*

DE AAP.

Een Aap, die by twee Jongelingen
Met dammen bezig, zich aan 't bord had neêrgezet,
Beſchouwde opmerkzaam hoe de ſchyven weêrzyds gingen;
Ja zo naauwkeurig wierd door hem op 't ſpel gelet,
Alsöf hy trotsch te kennen wilde geeven
Dat hy in 't vroeg voorzien eens damſlags was bedreven.
Nu lag hy zyn misnoegen aan den dag,
Dan ſcheen hy 't weder met den ſpeeler wel te meenen;
Hy ſchudde zynen kop op 't ſchuiven van den eenen,
En billykte daaröp verheugd des andren ſlag.

De knaap, die 't gaarne van zyn' Makker wilde winnen,
Moest op een' goeden zet zich rypelyk bezinnen.
Dit duurde d'Aap te lang; hy ſtiet hem zachtlyk aan,
En wenkte dat hy voort zou gaan.
Wat ſchyf, liet toen de Knaap vergramd zich hooren,
Als gy 't zo wel verſtaat, wat ſchyf nu best verkoren?

Doet

Doet deeze, of die, waaröp ik thans myn' vinger ſtel,
Het meeste voordeel aan myn ſpel?

Onze Aap vond zich geſtreeld, en meesmuilde om dit vraagen.
(Wat Aap is vry van zelfbehaagen?)
Hy keurde, op 't eigen oogenblik,
De beide ſchyven goed, door 't geeven van een' knik.

* * *

Zo gy de wysheid wilt doorgronden
Van zulke menſchen, die zich voordoen als verſtonden
Zy al het geen, wat gy verſtaat,
Vervoeg u dan by hen om raad.
Vind ge, op de vraag, die gy verkiest hen vóór te leggen,
Hen ſtraks gereed om ja te zeggen,
Beſluit dan op 't wiskunſtigst' dat
Hun brein niets van de zaak bevat.

P. M.

* *
*

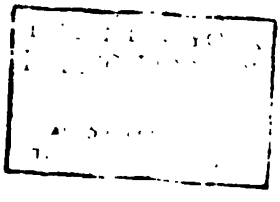

DE BOER EN ZYN ZOON.

J. Buys lith. et del. J. Allart excud. Wed. Meer fec. Amst.

DE BOER EN ZYN ZOON.

Johan, een domme boerenzoon,
Dien Jonker Hans, als knecht, op reis had meêgenomen,
Was met de gaaf van, trots zyn' Meester, wonder ſchoon
En ſtout te liegen, weêrgekomen.
Hy moest, op zeekren morgenſtond,
Zyn' Vader naar een dorp verzellen.
Johan begaf, met drift, zich daadlyk aan 't vertellen,
En loog, daar hy in 't gaan recht tyd tot liegen vond,
Met d' allerönbeſchaamdſten mond.
Maar, ongelukkig, kwam een hond hem onder de oogen,
Die door zyn grootte hem weêr ſtof gaf tot een' logen.
„ De hond is groot dien gy daar ziet,
„ Maar, ſchoon men 't wilde wederleggen,
„ Ik zeg het u en zou het ieder durven zeggen,
„ Ik heb 'er een' gezien, 't zy gy 't gelooft of niet,
„ Die hond liep by... de Haag, op een der buitenwegen,
„ Die recht naar Vrankryk leid; ja, daar kwam ik hem tegen;

„ Hy was, of 'k ben een ſchurk en geen geloof meer waard',
„ Zo groot, ja grooter, dan uw allergrootſte paard."

Wel Zoon, zei de oude man, 't is zekerlyk iets wonders;
Maar ieder landſtreek heeft haar eigen zeldzaamheên:
Wy hebben hier ook iets byzonders:
By voorbeeld, gindſe brug, die we over moeten treên;
Die brug heeft veelen reeds bedrogen;
't Is daar niet helder, Zoon; op 't midden ligt een ſteen,
Waaröver wie 't ook zy, die onlangs heeft gelogen,
Onfeilbaar valt en breekt een been.

Johan verbleekte ſtraks, toen hy dit had vernomen.
„ Ja, ſprak hy, 'k zie daar ginds de brug al in 't verſchiet:
„ Maar, Vader, loop zo haastig niet.
„ Doch om weêr op den hond te komen;
„ Hoe, zeide ik, was hy? als uw grootſte paard, niet waar?
„ Dat is ook ſchriklyk groot; ik zou my ſchier verzinnen:
„ Zo groot was hy niet wel; neen, 't ſchiet my nu te binnen,
„ Het beest was nog niet oud, op verr' na nog geen jaar:
„ Ik nam het wat te ruim: het oog kan ligt bedriegen,
„ Hy was toch als een os: dat is nu zonder liegen."

Men

Men nadert vast. Johan word aarslende in zyn schreên.
Het hart klopt hem van angst. Wie zou ook niet ontstellen?
Want niemand breekt toch gaarne een been.
Hy ziet met schrik de brug, die 't vonnis haast zal vellen,
En voelt alreeds de beenbreuk half.
„ Ja, Vader, zegt hy, ja, de hond, waarvan wy spraken,
„ Was groot, en scheen ik hem wat al te groot te maaken,
„ Hy was ten minsten toch veel grooter dan een kalf."

Daar is de brug. Johan, hoe zult ge u nu gedraagen?
De Vader nadert; hy durft zich niet verder waagen,
„ Hou, Vader, zegt hy, blyf wat staan.
„ Geloof niet dat 'er ooit wierd zulk een hond gevonden:
„ 'k Zeg u, hier, voor de brug, eer wy 'er over gaan,
„ De hond was maar zo groot als andre groote honden.

* * *

Dit leert u hoe geen gramschap u betaamt,
Wanneer ge een' gek een tal van logens hoort verdichten:
Lieg plomper nog dan hy; maak daardoor hem beschaamd,
Zo zult gy hem en elk verpligten.

J. L. D. J.

DE GELUKKIGE DICHTER.

Een Dichter, die aan 't hof van eenen Koning was;
Aan 't hof! is 't waar? aan 't hof? Hoe kwam dit toch te pas?
Waardoor was hy zo hoog in 's Vorſten gunst gerezen?
'k Wist waarlyk niet dat een Poëet,
Een mensch, die niets van recht of van regeering weet,
Ooit aan een hof kon noodig weezen.
Hoe, een Poëet aan 't hof kan noodig zyn, myn Vriend,
Hebt gy gegronde reên te vraagen;
Ik kan het in Augustus niet verdraagen,
Dat hy in 't byzyn van twee Dichters vond behaagen,
Wier werk thans naauwlyks meer in onze ſchoolen dient.
Zyn tien Racines, tien Molieres waard' te pryzen?
Niet in het minst: 't geen hun vernuft bedacht,
Maakt dat men aan het hof nu ſchreit, dan weder lagcht.
Dat heet den Staat voortreflyk dienst bewyzen.
Geen ſtuiver word 'er in 's Lands ſchatkist door gebragt.

Doch

DE GELUKKIGE DICHTER.

L. Dupa inv. et del. J. Allart excud. W.v.d. Meer Jan. sculpt.

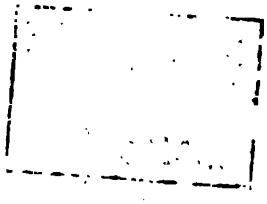

Doch om weêr tot de zaak te komen,
Een' Dichter, dien het Hof in gunst had aangenomen,
Beving de ſlaap, terwyl hy in de Louvre zat.
Hoe zo? ja 'k heb 't geheim gevat:
Hy had waarſchynlyk by zyn eeten
Het ryklyk drinken niet vergeeten.
Myn Vriend, dit kan wel mooglyk zyn,
Men heeft in Vrankryk goeden wyn;
Ook word den Dichtren nagegeeven
Dat zy, van ouds, in 't algemeen
Van waarheid, liefde, wyn, en van gezouten reên
Geen minnaars ſlechts maar kenners zyn metéén.
'k Mag al de waereld niet weêrleggen,
En daarom zeg ik ja noch neen.

Genoeg, de Dichter was door diepen ſlaap bevangen,
En ſchoon hy, 't geen wel op te merken ſtaat,
Met geen bekoorlykheid verſierd was in 't gelaat,
Deed hem de Koningin een nieuwe gunst erlangen;
Om zelfs hem ſlaapend' goed te doen,
Gaf ze in 't voorbygaan hem een' zoen.

Hoe! liet daarop een Prins zich hooren,
Kust gy dien bleeken mond? Dit komt u vreemd te vooren,
Sprak toen de Koningin; bleek is hy, dat is waar;
Maar deeze bleeke mond is vol gezonde reden,
En zegt ons dikwils in één uur meer geestigheden,
Dan gy, myn Prins, in 't gantſche jaar.

P. M.

* * *

DE

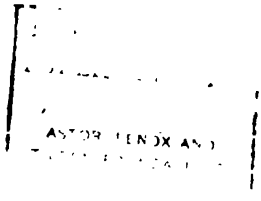

DE MISDRAGT.

A. Ruys inv. et pinx. A. Allart excud. W.v.d. Meer Jun. fculpſ.

DE MISDRAGT.

Vrouw Orgon! ſprak Mevrouw de Peetemoei, bedeesd,
Och! wist gy waar ik ben geweest!
Ik zou u myne ontmoeting wel vertellen;
Maar vrees dat u de zaak te veel zal doen ontſtellen.
'k Ben van een Kraamvrouw weêrgekeerd.
Lucinde, 'k zal de zaak in 't kort aan u verhaalen,
Lucinde, zo geneigd tot praalen,
Die ons door haaren zwier zo dikwerf heeft verneêrd,
Zy is het, ſchrik toch niet als gy 't geval zult hooren,
Zy is 't, die, in den jongstvoorleden nacht,
Een kind, helaas! een kind met lange haazenöoren,
Een recht affchuwlyk kind, ter waereld heeft gebragt.
Die trotſche vrouw! voor my ik wil geen oordeel vellen,
Maar niets geſchied vergeefs, dit moet men onderſtellen.
Lucinde wenscht wel dat de zaak niet zy verbreid;
'k Wensch zelf dit uit menschlievendheid;

Doch, denk aan my, 't zal ras de Stad ter ooren komen.
Intusſchen zy door u het zwygen waargenomen.

Vrouw Orgon, nog vervuld van ſchrik,
Snelt naar Dorindes huis, op 't eigen oogenblik.
Zy groeten pas elkaêr, of vallen aan 't bedillen
Van vrouwen, die haar' tyd in achterklap verſpillen.
Maar doet zy aan Dorinde niets verſtaan?
ô Neen, zy ſchikt zich reeds tot gaan.
Waarom moet dit bezoek zo ras zyn afgedaan?
Zy beiden ſchaamen zich misſchien van niets te ſpreeken:
Neen, dit 's geen reden om bezoeken af te breeken.
'k Geloof het niet. Wie of ook aan een vrouw
Die praatzucht kwalyk neemen zou;
Daar groote mannen, met geleerde wezenstrekken,
't Geſprek van niets te ſaam' geheele dagen rekken?

Vrouw Orgon wendde dan haar ſchreên?
Nog niet. Nu echter gaat zy heen.
Maar ziet, zy keert te rug; ligt heeft zy iets vergeeten.
Vrouw Zuster, nog een enkel woord,

Een

Een woord ſlechts! 'k bid u, doe my weeten
Of gy ... Lucinde ... Hoe! gy hebt dan niets gehoord?
Dat ik by God vergeeving vinde!
Niets van 't gedrogt, het geen de prachtige Lucinde,
Tot last van 't menſchelyk geſlacht,
Deez' nacht ter waereld heeft gebragt?
Hier ziet men Gods gericht zich duidlyk openbaaren.
Een kind, in 't aangezicht met hairen
Begroeid gelyk een haas, en met een' paardenvoet.
Denk hoe verſchrikkelyk dit ſchepſel weezen moet!
Lucinde wil de zaak verheelen,
Waarſchynlyk zeer beducht voor hoon.
Hoed u des iets daarvan aan andren meê te deelen.
Och! 't arme kind! Het is een Zoon.

Dorinde geeft haar woord, en echter zal 't niet faalen,
Of zy, zo dra zy kan, zal 't nieuws weêr voort verhaalen.
Genoeg, men heeft haar ſterk tot zwygen overreed.
Zy doet het zo getrouw gelyk vrouw Orgon 't deed.
Eerst had het kind ſlechts haazenöoren,
Vrouw Orgon ſchenkt daarby het eenen paardenvoet;

Doch in Dorindes oog is 't nog te ſchoon geboren.
Dewyl ze ook iets verbeetren moet,
Betoont ze omtrent het kind haar gunſtig welbehaagen,
En doet het klaauwen aan de beide handen draagen.

Eer nog het avonduur verſcheen
Klonk op de ſtraat alreeds 't geheim in aller ooren.
De moeders kruisten zich, en waren op de been
Om haare dochters, met recht moederlyke reên,
Door zulk een gramſchapsblyk, tot beetring aan te ſpooren.
Men vond byna geen' mensch, die niet, met wee en ach!
Om dit wanſchapen kind, zich uitliet in beklag.
't Bragt Jongens in gevecht, zy ſtelden zelfs hun glori
In een' bebloeden kop, tot ſtaaving der histori.

Zo dra men de Ovrigheid dit voorval had bericht,
Zond zy den Arts der Stad naar 't ſchrikverwekkend wicht.
Door weetlust aangeſpoord, verhaaste hy zyn ſchreden.
Doch, in Lucindes huis getreeden,
Vernam hy, in de plaats van een misvormde vrucht,
Een welgeſchapen kind, dat ſlechts met grooter ooren

Dan

Dan andre kindren wierd geboren.
Dit was de Misdragt, zo berucht.

* * *

Gemeen gerucht, ô plaag van duizenden van menſchen
In ſteden en op 't land, wie zou u niet verwenſchen,
U, die met all' wat gy verneemt naar elders vliegt,
Het, als een diep geheim, in alle huizen biegt,
En als gy 't driemaal meld, ook driemaal daarby liegt!
Een kwaadverbreidend wyf, wat kan dat niet verhaalen,
Vooräl wanneer het een van haar vriendinnen geld?
Een kwaadverbreidend wyf... maar neen, ik mag niet ſmaalen;
Ik wraak de redenkunst waarmeê zy andren ſcheld.

P. M.

* *
*

DE EEND.

Een zwemmende Eend zag aan den zoom
Van haaren modderigen ſtroom,
Waaruit zy 't hoofd had opgeheven,
Een' koppel vette Ganzen gaan,
En voelde, uit aangeboren waan,
Zich ſtraks tot ſpotterny gedreven.
Luid ſchaatrend', driewerf achteréén,
Keek ze als een wysneus om zich heen,
Naardien ze een' inval had gekregen,
Waarin zy iets vernuftigs vond.
Daar 's in den waan, hoe ongegrond,
Een zonderling vermaak gelegen.
Een Gans, die de Eend vast nader trad,
Vroeg wat zy hen te zeggen had.
Niets, zei ze, uw gang kon my behaagen.
Gy weet fraai buitenwaart te gaan.

Hoe

DE EEND.

A. Diepe inv. et del. — A. Allart excud. — N. v. d. Meer Jun. fculpf.

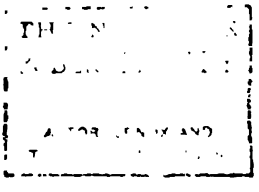

Hoe lang hebt gy die kunst verſtaan?
Dit heb ik u ſlechts willen vraagen:
Hoe leerde gy dien ſchoonen dans?
Ik wil, was 't antwoord van den Gans,
U gaarn hieröp voldoening geeven.
Maar voeg alleen u aan myn zy',
En doe een wandling nevens my.

* * *

ô Kleenen, die, door waan gedreven,
Eerst recht genoeglyk 't hart ophaalt
Wanneer gy op de grooten ſmaalt,
En duizend feilen meent in hun gedrag te ontdekken,
Terwyl ge u vry kent van die vlekken!
Misſchien, al ziet gy 't niet, verbergt uw laage ſtaat
Uw neiging tot het zelfde kwaad,
Waarom de waereld ook met u den ſpot zou dryven.
Dit leere u in de laagte blyven.

B. D. B.

* *
*

TYL

TYL UILENSPIEGEL.

De nar, wien menigmaal veel minder geest ontbrak
Dan veelen, ſteeds geneigd met hem den gek te ſteeken;
Die mooglyk zich vertoonde in 't bootſemaakers pak
Om wysheid in 't verſtand van andren aan te kweeken;
Tyl Uilenſpiegel dan, wiens naam
Met roem verbreid is door de Faam,
Had met gezelſchap zich eens op een' togt begeeven.
Nu moest men door een dal, dan over bergen ſtreeven.
Vertoonde zich een berg, Tyl ging dien, op zyn ſtaf,
Zeer langzaam en al treurende af;
Doch als men weder aan een ſteilte was gekomen,
Wierd door hem met vermaak het klautren ondernomen.
Waarom toch, bid ik, vroeg 'er een,
Gaat gy zo vrolyk bergwaart heen,
En waarom zo bedrukt benedenwaart? laat hooren.
Dit is, ſprak Tyl, my aangeboren.

'k Zet

TYL UILENSPIEGEL.

J. Buys inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer fec. et publ.

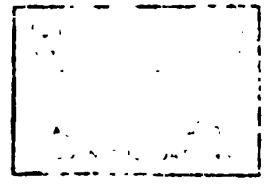

'k Zet naauwlyks van den top benedenwaart myn' voet,
Of denk reeds aan den berg, die volgen zal; dit doet
Myn' lust vergaan; doch als wy weêr een' berg ontdekken,
Wiens top wy moeten overtrekken,
Dan denk ik aan het dal, dat volgt, en gryp weêr moed.

* * *

Wilt ge u in voorſpoed van uitſpoorigheid bevryden,
U hoeden dat geen ramp onmaatig u doe lyden?
Leer dan in vreugde, leer in pyn,
Zo wys als Uilenſpiegel zyn.
Denk aan 't geluk wanneer u 't ongeluk bejegent;
Denk aan het ongeluk, wanneer 't geluk u zegent.

P. M.

* *
*

CLEANT.

Cleant, een waardig Advokaat,
Die, naar zyn' eed, met raad en daad,
Verdrukten diende in hunne zaaken,
En menig' armen ſchelm, zo wel van galg als rad,
Door zyn vernuft wist vry te maaken,
Pleitte eens, dewyl men hem om zynen byſtand bad,
Voor zeker dievenpaar, geraakt in 's Rechters handen,
En bragt welhaast, naardien hy zich by uitſtek kweet,
Hen van de pynbank tot den eed,
En door den eed uit hunne banden.
Dat arme Volk! Men ziet hieräan
Hoe ligt 'er onrecht in de waereld word begaan.
Want had dees man de zaak zo trouw niet aangevangen,
De twee geboeiden waren ras,
Dewyl hun 't feit byna bewezen was,
Geheel onſchuldig opgehangen.

Op

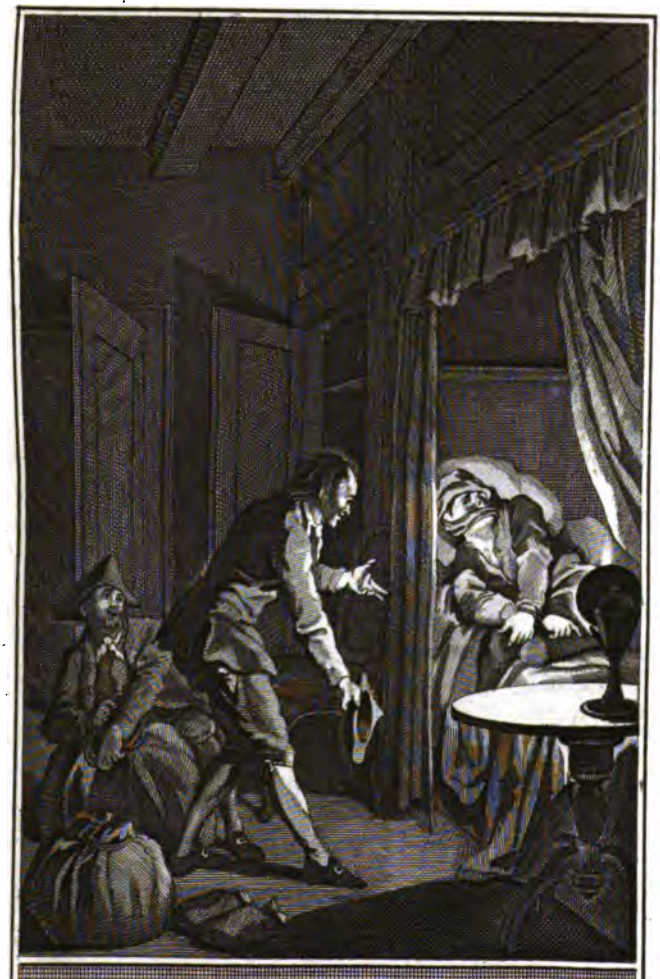

CLEANT.

T. Rupe inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer jun. sculpt.

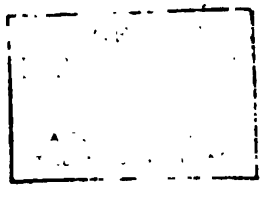

Op vrye voeten nu geſteld,
Wierd d' Advokaat door hen hun dankbaarheid bewezen,
En, na zy, om zyn trouw, hem op hun kniën preezen,
Betaalden zy verheugd aan hem 't verdiende geld;
Ja voegden, door erkentnis aangedreven,
Offchoon hy niet te weinig had geſchreven,
Hem daar nog boven, bly te moê,
Een goudbeurs met dukaaten toe,
Terwyl zy by hunne eerlykheid hem zwoeren,
Dat voor zyn' dienst, die hen bevryd had van 't gerecht,
Hem ryker loon zou worden toegelegd,
Als beter tyden hen weêrvoeren.

Het zonlicht was nu reeds gedaald;
Zy konden vóór den nacht niet aan hun woonplaats komen:
De Pleiter, met Cliënten ingenomen,
Waardoor zyn dienst zo ryklyk wierd betaald,
Vergunde, uit dankbaarheid, aan hen een legerſtede.
Dit kwam de Heeren recht ter ſnede.
Nadat het holſt' des nachts door hen was afgewacht,

Beſtonden ze eerst den waard in 't bedde vast te binden;
Voorts ſtalen zy het geld, hem tot zyn loon gebragt,
Met alles wat hun roofzucht meer kon vinden.
Toen traden zy voor 't bed, met deezen buit bevracht,
En wenschten hem beleefd een' aangenaamen nacht.

P. M.

* *
*

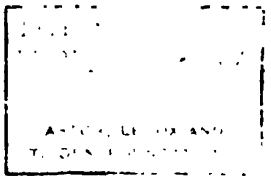

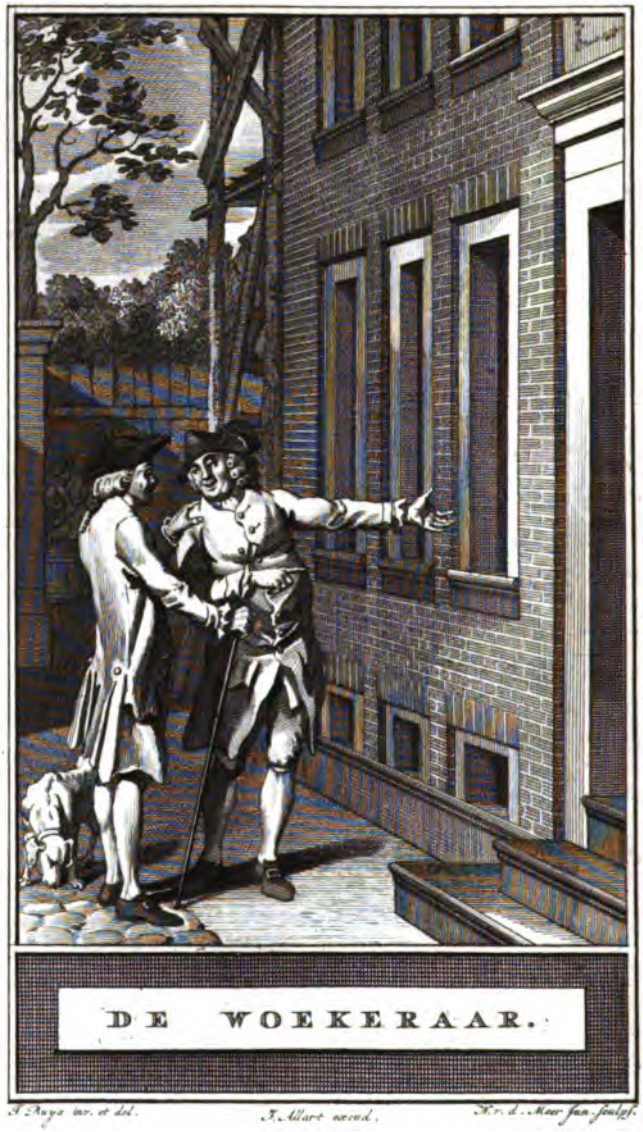
DE WOEKERAAR.
A. Duyn inv. et del.
J. Allart secud.
Fr. d. Meer jun. fculpf.

DE WOEKERAAR.

Een Woekraar had, in korten tyd,
Een' vorstelyken ſchat verkregen;
Niet door bedrog, langs ſlinkſche wegen,
ô Neen! alleen door 's Hemels zegen.
Dit zwoer hy ſtout en ſterk, in 't aanzien van den nyd.

Hy liet, om, voor dit heilryk lot,
De erkentnis van zyn hart te ontvouwen,
Den armen nu een Gasthuis bouwen:
Ontwyfelbaar met vast vertrouwen
Dat hem daarvoor het loon toevloeijen zou van God.

Beſchuldig hem van trotſchen waan
Noch zielverblindend zelfbehaagen!
Hy dacht ſlechts dat, in laatre dagen,
Van hem de waereld zou gewaagen,
En dat hem God beminde om al zyn liefdedaên.

Dus peinzend' ſtaande voor 't gebouw,
Kwam hem een ſchrandre vriend te voren,
Van wien hy gaarne wilde hooren
Of 't ook zyn oordeel kon bekooren.
Hy vroeg of 't groot genoeg voor de armen weezen zou.

Ja, ſprak die vriend: breng hen byéén!
Dit huis kan veeler zorg verzoeten.
Maar als ge uw ſchuld geheel zult boeten,
En zy hier allen woonen moeten
Die gy hebt arm gemaakt, dan is het veel te kleen.

B. D. B.

* *
*

DE

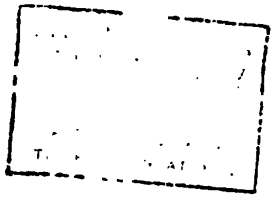

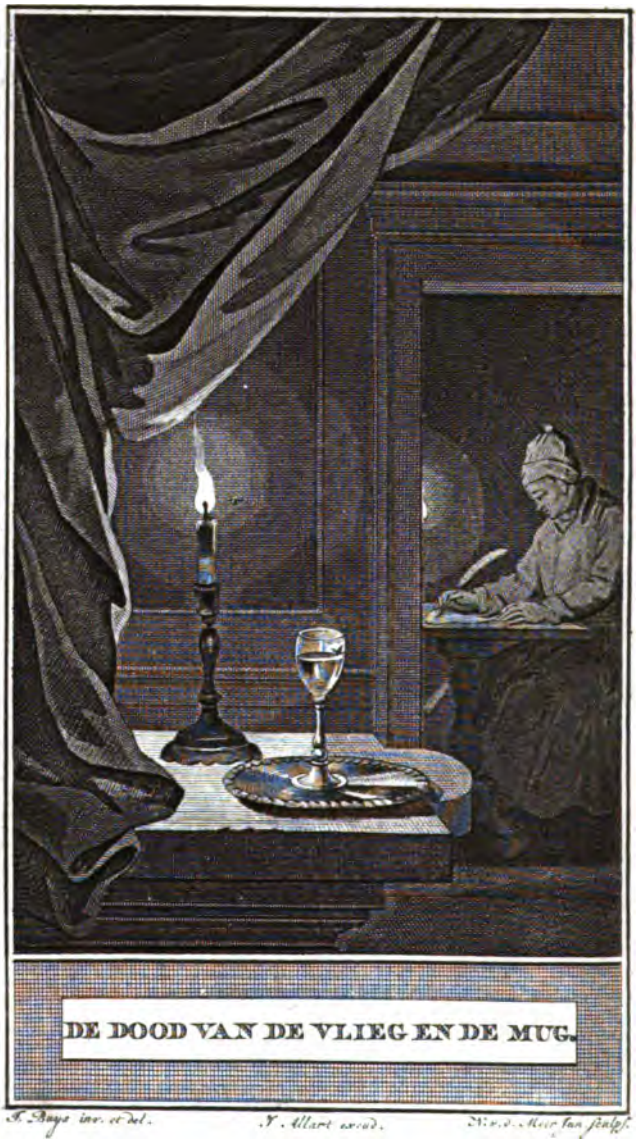
DE DOOD VAN DE VLIEG EN DE MUG.
K. Bruyn inv. et del.
J. Allart excud.
Dirx. v. Meir van Jenlyf.

DE DOOD VAN DE VLIEG EN DE MUG.

De dood der Vliege doet my dichten,
De dood der Mugge geeft my ſtof,
En klaagend' zal ik u berichten
Hoe 't ſterflot de eene en de andre trof.

De Vlieg ſtreek op een' beker neder,
Die pas vol wyn geſchonken was;
Zy proefde, dronk, dronk telkens weder,
En zonk al dartlende in het glas.

De Mug zag droef op haar vriendinne.
Dit, ſprak ze, zal myn graf niet zyn;
't Is 't glansryk licht dat ik beminne,
En geenszins eenen beker wyn.

Doch door het kaarslicht ſterk omſchenen,
Viert zy haar' lust zo veel zy mag,
Verbrand ſtraks jammerlyk haar beenen,
En ſluit haar leven met een ach!

Gy, die, voldoende aan uw begeeren,
U-zelven in 't vermaak verderft!
Rust wel, en laat my, om u te eeren,
Betuigen dat gy menschlyk ſterft.

P. M.

* * *

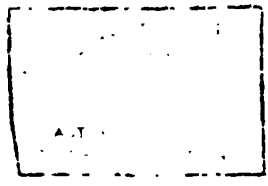

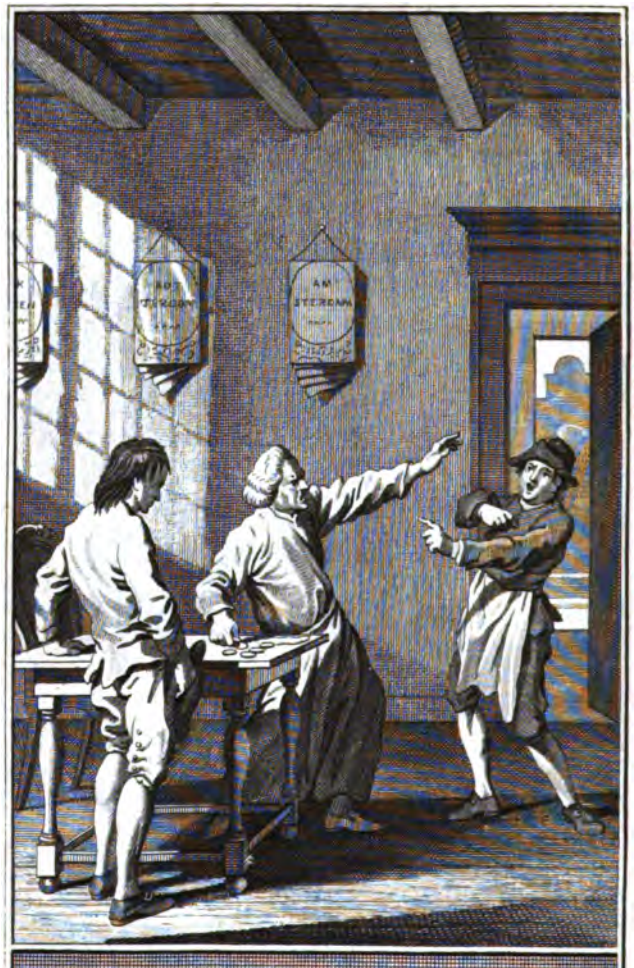

N. Buys inv. et del. N. Aliart excud. N.r. d. Moor fun. fculpf.

AMINT.

Amint, die zich in grooten nood bevond,
En, wilde hy zyn huisje niet ontbeeren,
Reeds zwaar belast, tien daalders uit moest keeren,
Bad zeekren rykaart, in wiens dienst hy toenmaals ſtond,
Op wiens meêdoogend hart zyn hoop zich had gegrond,
Aan hem dit geld ter leên te geeven.

De ryke hoort des armen reên.
Maar ſtraks op't eerſte woord was't graauwend antwoord: neen!
Hy gaf hem ryklyk tyd tot weenen, klaagen, beeven.
Hy liet hem lang en troostloos ſtaan;
Om Gods wil ſmeeken dat zyn beê mogt zyn voldaan;
Tot tweemaal naar de huisdeur gaan:
Hieröp verweet hy hem vooräf met zwaare vloeken,
Zyne armoê, toonde hem al grommend, welk een ſchat
Van kwaade ſchulden hy nog in te vordren had;
Daar hy, by elken post, gevonden in zyn boeken,

Den armen, met een bars en meesterlyk gelaat,
Dit recht gaf hem zyn geld,) bejegende met ſmaad.
In 't eind beſluit hy, na zulk hard en bitter kwellen,
Om aan Amint, die hem daarvoor een handſchrift gaf,
Tien daalders, tegen zes ten honderd, toe te tellen,
Maar trok vooruit hem de intrest af.

Toen hy nog telde, trad een zyner ambachtslieden,
Ter kamer in, die ſtraks den ryken bad,
Vermits hy geld van nooden had,
Om 't restje van zyn loon. Neen; neen; 't zal niet geſchieden,
Was 't antwoord, hoe gy ook verlegen zyt om geld,
't Word heden u niet toegeteld.
Doch de ambachtsman bad hem verſcheidenmaalen,
Dat hy hem zyn twee daalders zou betaalen.
De ryke, om dit herhaald verzoek verſtoord,
Voer eindlyk uit: Vertrek, gy ſchelm! gy dief! voort, voort!
Een ſchelm, ſprak de ambachtsman, dit kan ik niet verdraagen.
Ik gaa om by 't gerecht terſtond u aan te klaagen.
Amint gy hoorde dit... en ylings ging hy weg.

Amint, ſprak toen de woekraar, zeg,

My

My ten gevalle, zo gy voor 't gerecht moet komen,
Dat gy niets hoorde of hebt vernomen.
Ik zal u dankbaar zyn. Ja, ſchikt ge u naar myn reên,
'k Geef twintig daalders u, in plaats van tien ter leen;
Want voor zo kleen een' hoon, niet waard' om van te ſpreeken,
Dien kaerel, op 't ſtadhuis, vergiffnis af te ſmeeken,
Was voor my al te groot een ſpyt:
Het ſtrekte my voor eeuwig tot verwyt.
In 't kort: zo gy my, als getuigen, niet wilt krenken,
Dan zal ik u geheel de twintig daalders ſchenken,
Zo raakt ge op eenmaal uit uw' nood.

Mynheer, dus ſprak Amint, 'k had ſints twee dagen
Voor myne kindren naauwlyks brood:
Ik weet hoe bitter zy van honger zullen klaagen,
Zo dra ik weêr in huis verſchyn.
't Zal my een grievend hartzeer zyn.
Men zal om myne ſchuld my uit myn huisje jaagen.
Doch 'k wil dit alles, met Gods hulp, geduldig draagen.
Behoud uw geld, ſchoon 't my van rampſpoed hadd' bevryd,
En leer op welk een wyz' men zyn geweeten kwyt.

J. L.

HERODES EN HERODIAS.

Hy die ééne ondeugd voed, 'k verzeker u, myn Vrind!
Dat hy ten zelfden tyde ook alle ondeugden mint.
Wie eens van 't ſpoor der deugd, moedwillig, is vervallen,
Eén haarer wetten ſchend, ſchend ze in zyn hart ook allen.
Die zedeleer klinkt u te ſtraf.
Gy zegt: „ Zwaarmoedigheid heeft u die ingegeeven:
„ Geſteld dat ik me aan wellust overgaf,
„ Word ik daarom tot moorden aangedreven?"
ô Ja; 'k geloof het, Vrind, hoe gy 't ook moogt weêrſtreeven.
Gods woord, de reden zelfs, verklaart dit voor gewis.
Want even dat vernuft, 't geen onbeſchaamd durft leeren
Dat hoerery geen misdaad is,
Zal, als 't uw lusten ſlechts begeeren,
Uw recht tot moord ook ſtout beweeren.
De grootſte booswicht word gy nimmer t' eener ſtond,
Maar door eene enkle daad legt gy daartoe den grond.

Zo

HERODES EN HERODIAS.

J. Buys jun. et del. J. Ullaert secul. N.v. d. Meer Jun. fculpf.

Zo dra gy in één' pligt vrywillig zyt bezweken,
Of u niet voor het kwaad zorgvuldig hebt gewacht,
Bezit gy de yſelyke magt
Dat ge alle pligten kunt verbreeken.
Waarom gehoorzaamt gy de wetten van uw' God?
Omdat die Heilige, die voor uw welzyn waakte,
Haar tot het welzyn van het reedlyk menschdom maakte,
Verbreekt gy nu ſlechts één gebod,
Gy ondermynt den grond van allen,
En doet het ſamenſtel der wet geheel vervallen.
Niets is 'er 't geen u dan weêrhoud,
Waarom gy u niet, even ſtout,
Aan ieder voorſchrift van die wet vergrypen zoud.

Ach! houd toch deeze les in waarde,
Dit bid ik u, onnoozle Jeugd!
Eéne ondeugd is 'er ſlechts op aarde,
En ook niet meer dan ééne deugd.
Naamt gy geen vast beſluit, tot kwyting aller pligten,
Uw' gantſchen wandel in te richten,
Geloof vry, ſchoon men daar iets braafs, iets goeds in ziet,
Uw hart verdient nochtans den naam van deugdzaam niet.

Zo

Zo lang ge u door één drift van 't hart laat overreeden
Eén voorſchrift van Gods wet moedwillig te overtreeden,
Beneemt gy alle deugd haar kracht;
En zult, wat goeds ge ook moogt bedryven,
Waartoe natuur, of hoop, of vrees, of roem u bragt,
Voor God en 't Redenlicht volſtrekt ondeugend blyven.

ô Jeugd! neem deeze Les in acht.
't Is thans uw tyd der Deugd in 't harte trouw te zweeren,
En't geen naar Ondeugd zweemt, daar moedig uit te weeren.
De Deugd-alléén maakt u van Goddelyk geſlacht;
En de Ondeugd kan alléén een' Vorst tot ſlaaf verneêren?
De Deugd is 't die u 't heil van 't leven ſmaaken doet;
U boven 't lot verheft in allen tegenſpoed.
Zy zal wanneer, in de aakligſte oogenblikken,
Uw vrienden treurig van u gaan,
Uwe afgematte ziel verkwikken,
En, hemelsch van geſtalte, aan uwe zyde ſtaan.
Dan zal zy uwen geest, haar' lieveling, geleiden
Naar 't ryk van ongeſtoorde vreugd:
Daar zal ze uw ſierſel zyn by de englen, die, verheugd
Om uw gelukkig lot, uwe aankomst reeds verbeiden.

ô Mensch

ô Mensch! is dat geluk, die gloriryke ſtaat,
Niet waardig dat ge op 't ſtrengſte uw driften tegengaat?

Nu zult gy door een echt en treffend voorbeeld hooren,
Hoe 't ééne misdryf uit het ander word geboren.

't Was Herodias, die, naar 't Bybelſche verhaal,
De trouw verbrak met haar' gemaal,
En, uit een ſnoode drift, met zynen Broeder huuwde:
Een wanbedryf, waarvoor het heidendom zelfs gruuwde;
Doch 't geen het Hof; dat ſmaak in woordenſpeeling heeft,
Den naam van tederheid, en niet van ontucht geeft.
Laat dit de vleitaal zyn van 's Vorsten ſlaaffche vrinden,
Joannes komt aan 't hof. Hem kan geen troon verblinden,
Waaröp de boosheid praalt. Hy, aan zyn' pligt getrouw,
Spreekt dus Herodes aan: „ Gy naamt uws Broeders Vrouw,
„ ô Vorst! dit is niet recht; dit is de wet verbreeken."
Zo hoort men ſteeds de deugd door haare tolken ſpreeken.
De troon maakt nimmer, hem lafhartig of bedeesd,
Die meerder zynen God dan eenen Koning vreest.

Zyn

Zyn pligt verbied hem iets te ſchroomen
Als hy de rechten vóór moet ſtaan
Van hem, die Vorst en Onderdaan
Uit ééne ſtoffe voort deed komen.

Zo ſtout ſprak Zachariaas zoon;
Maar kreeg den kerker ook ten loon.
't Herroepen had hem ligt gered uit 's Dwinglands handen,
Maar neen; een Vriend der deugd leeft liever vry in banden:
Dan ſlaafsch te heerſchen op een' troon.

Hoe vry Joannes ook den Vorst had aangeſproken,
Hy bleef nochtans van hem bemind:
Want hy, die menigwerf zyn pligten heeft verbroken,
Eert echter 't hart dat zich aan God en deugd verbind:
Dit hart kan heimelyk zyn liefde nog verwerven;
't Bedroeft hem dat hy 't niet kan haaten en 't moet derven.

Dus ſchynt de Vorst nog niet ontbloot van alle deugd,
Wat magt ook de ondeugd op zyn zinnen heeft bekomen.

Maar

Maar heeft, omdat hy ſteeds in de ontucht zich verheugt,
De ſnoode wreedheid juist zyn ziel ook ingenomen?
ô Neen; maar raakt hy ſlechts in zulke omſtandigheên,
Zo zal de wellust zelf in hem de wreedheid ſtyven:
Geen wanbedryf heerscht ooit alléén:
En gy zoud ligt, als hy, het grootſte kwaad bedryven,
Waart gy voor 't grootſte niet te kleen.

't Is feest. De zaal is vol van Edelen en Grooten:
De Dochter der Vorſtin danst voor de dischgenooten.
Elk roemt haar konst. De Vorst, die wulpſchen dans bemint,
En in de Spruit al 't ſchoon van haare Moeder vind,
Wenkt ſtraks Salome en zegt: „ Eisch wat u kan behaagen,
„ Al waar' het zelfs de helft van 't ryk;
„ Niets is voor myne liefde en u te koningklyk:
„ Uw beê word u niet afgeſlagen."
De Dochter ſpoed zich, door die reên
Op 't hoogst verheugd, met blyde ſchreên
Naar Herodias, zegt: Vorſtin! wat zal ik vraagen?
„ Vraag om des trotſchen Doopers hoofd."
Myn God! wie had dit ooit geloofd?

Kan

Kan dan een bloedig hoofd, met naare en doodſche trekken,
Voor een wellustig hart en oog tot vreugd verſtrekken?
Hoe! kan een vrouw, wier aart de minſte ſmarten ſchuwt,
Uit enklen wellust, zich met zulk een ſchouwſpel ſtreelen?
Zich kittlen in een daad, daar 't wreedſte hart voor gruuwt?
En leert zy ook haar kroost in zulke gruuwlen deelen?...

Herodes hoort haar beê, verſchrikt, word treurig, beeft;
Dewyl hy liefde voor den vroomen Dooper heeft.
Doch Vorſtelyke trots weet hem het hart te ontſteeken;
Die zegt: „ Zyt gy geen Vorst? denk aan 't gegeeven woord;
„ Is 't niet van 't gantſche Hof gehoord?
„ Zal Herodias ſtraks zich niet door koelheid wreeken
„ Indien gy 't haar ontzegt? indien ge uw' eed dus ſchend?"
Hy peinst. Zyn wellust pleit en dreigt. Hy ſtemt in 't end
In 't wreed genoegen van de wraak, hem voorgeſlagen.
Des Doopers hoofd word in een ſchotel opgedraagen.

Dus, ziet gy, krygt welhaast, na weinig tegenſtand,
Al 't heir der boosheên, door ééne ondeugd, de overhand.

J. L. D. J.

DE

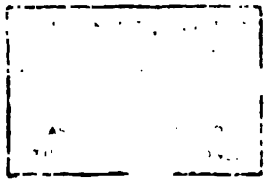

DE VRYGEEST.

DE VRYGEEST.

Gy, die de Deugd tracht na te ſtreeven,
Gehoorzaam volgt wat Schrift, wat Rede aan u gebied,
Een Vrygeest lagcht u uit dat gy zo ſlaafsch kunt leeven,
En vraagt: „ Waar zoekt gy naar? zoekt gy 't genoegen niet?
„ Is 't mooglyk! laat ge u dus verkloeken?
„ Om vergenoegd te zyn, berooft ge u van al 't zoet,
„ 't Geen ons geneuglyk leeven doet:
„ Gy zoekt naar rust: is die in d' ergſten last te zoeken?
„ Gy haat wat uw gemoed bemint;
„ Gy mint het geen gy haat: heet dit verſtand, myn Vrind?
„ De vryheid in de deugd te vinden,
„ Dat heet, om vry te zyn, zich eerst aan ketens binden.
„ Dring door den duistren nacht, dien 't bygeloof verſpreid
„ En u het brein vervult met naare angstvalligheid.
„ Volg, volg Natuur; geniet al wat ze u aan moog' bieden:
„ Zoek niets dan 't geen gy wenscht; nooit moet gy iets ontvlieden,

„ Dan wat u deert, dan wat u krenkt.
„ Denk vry; en leef gelyk gy denkt.
„ Laat nooit der dwaazen reên u ſtooren.
„ De grootſte hoop is 't graauw; verhef u boven dat:
„ 't Gelooft zeer ligt, en weet niet wat:
„ 't Verpynt zich om zyn neiging-zelf te ſmooren.
„ 't Ziet niet dat miltzucht hen van 't waar geluk berooft;
„ Zy hadden anders nooit zo ligt, zo dwaas geloofd.
„ 't Geloof van veelen moet u tot geen richtſnoer ſtrekken;
„ (Geef deeze korte les gehoor:)
„ Een wyze dringt altoos in 't diepſt' der waarheid dóór.
„ Zy zyn te traag om haar door 't onderzoek te ontdekken.
„ Wat is de Schrift? Wat is 't geen ze ons gebied?
„ Een treurig leven, vol verdriet;
„ Een raadſelknoop, nooit los te maaken,
„ Ten zy we eerst ons verſtand verzaaken.
„ Wat is 't geweten? wat zyn magt?
„ Door kindertucht ſlechts voortgebragt;
„ Der blooden erf en heilig teeken:
„ Maar zy, die weeten wat zy ſpreeken,
„ Gevoelen nooit iets van zyn kracht.

„ Volg dan Natuur; zy ſpreekt: wat zou zy meer begeeren,
„ Dan dat wy haar gehoorzaam eeren?
„ De vrees heeft recht en pligt bedacht,
„ En hel en hemel voortgebragt:
„ Laat eens 't vernuft de plaats der vrees bekleeden,
„ Is 't dan nog hel en hemel wat gy ziet?
„ ô Neen; een harsſenſchim, een fabel, anders niet.
„ Laat dan 't gemeen elkaêr hun kinderklap ontleeden.
„ Wat iemand blydſchap baart en vry houd van verdriet
„ Strekt hem ten wet; een wyze is ſteeds daarin te vreden:
„ 't Is all' wat hy gelooft, en meer behoeft hy niet."
Dit was 't vernuft waarmede een Vrygeest, in zyn leven,
Zyn ſtelſel ſtout bewees; waarmeê hy was gewoon
De deugd te ſtooten van haar' troon,
Opdat zyne ondeugd wierde in haare plaats verheven.
Zyn ſnood gemoed was zyn verſtand, zyn God,
En Hy, die ſtierf aan 't Kruis, was dikwerf 's boozen ſpot.

Zyn einde naderde. Hy, wien men nooit zag ſchrikken,
Beefde ylings op de komst der doodlyke oogenblikken.

De angst voor eene eeuwigheid, hem naadrend' meer en meer;
Een Richter die, als God, hem vloekte; de open kaaken
Eens afgronds, vlammende om hen tot zyn' prooi te maaken,
Verſtoorde 't roekeloos vertrouwen op zyn leer.
Hy, die nog onlangs, zo vermeeten,
De gantſche waereld met zyn leer dorst tegengaan,
Hoort met geduld zyn dienstmaagd aan,
Wel duizendmaal door hem een' Christlyk dier geheeten;
En liet zich, zonder haar in 't minst te wederſtaan,
Door deeze vroome Maagd weêrleggen en bekeeren.

Zo ſterk is 't ſtelſel 't welk een Vrygeest durft beweeren.

J. L.

* * *

DE

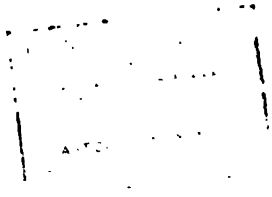

J. Ruse inv. et del. J. Allart excud. A.v.d. Meer jun. sculps.

DE ERFSTELLING.

Oront, die 't groot geluk op aard vóór andren had,
Dat Vorſten menigmaal aan herdren laaten moeten,
't Geluk dat hy een' vriend, een' trouwen vriend, bezat;
En die, ſchoon arm, zyn lot zag door dit heil verzoeten,
Wierd krank: zyn Arts beſloot uit zyne kwaal terſtond
Dat hy in korten tyd zou uit het leven ſcheiden;
Ontdekt hem 't groot gevaar, waarin hy zich bevond,
En zegt hem: 't is uw tyd; gy moet uw huis bereiden.
Oront, die nu zich van al 't aardſche poogt te ontſlaan,
Om, vry van geest, den dood te wachten vol vertrouwen,
Verzocht voor't laatst zyn' vriend, zyn' Pilades te aanſchouwen:
Zyn vriend verſcheen, en bood hem allen byſtand aan.
Ach! riep Oront hem toe, na tederlyk omärmen,
Ik ſterf, myn dierbre vriend! ik ſterf, en laat al 't goed
Dat God my gaf, u na; ik laat myn eigen bloed,

Myn' zoon u na; gy moet zyn teedre jeugd beſchermen.
Draag zorg dat hy in deugd en eer worde opgevoed!
Ik laat myn vrouw u na: gy moet haar onderſchraagen.
Gy, gy verdient dat zy u worden opgedraagen.

J. P. B.

* * *

DE

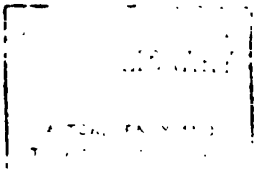

J. Buys inv. et del. *J. Allart excud.* *B.v.d. Meer Jun. sculpsit.*

DE WELDAAD.

Hoe pryslyk is het met zyn ſchatten
Bedrukten gaarne by te ſtaan,
En liever nimmer uit te ſpatten,
Om de armoê van haar' nood te ontſlaan!

Beatrix wierd, onlangs, door 't erven,
Op 't onvoorzienſte onſchatbaar ryk.
„ 'k Mogt, zegt ze, dit geluk verwerven,
„ Opdat myn gunst den armen blyk'."

Juist ziet ze een' gryzaart, die door pynen
Gekromd op krukken, droevig klaagt,
Tot zyn geluk, voor 't huis verſchynen,
En die haar om eene aalmoes vraagt.

Getroffen door het grootst erbarmen,
Gevoelt zy recht 's mans bittren nood:
Zy weent, zy gaat en geeft den armen
Een ſtuk beſchimmeld roggenbrood.

J. L. D. J.

* *
*

DE

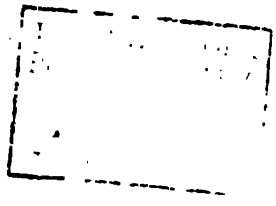

DE CANDIDAAT.

A. Buys inv. et del. J. Allart excud. Mr. d. Meer fec.

DE CANDIDAAT.

Een Candidaat in 't Recht, die zyn bevordring zocht,
Begaf zich tot een' Heer, wiens aanzien veel vermogt;
Beval zich in zyn gunst; drong daarõp aan, en ſtelde,
Dewyl in 't eergeſtoelte een raadsplaats open was,
Een ſmeekſchrift hem ter hand, dat de achtbre man doorlas.
Dit opſtel, 't welk iets grootsch van's Jonglings geest voorſpelde,
Beviel den ouden Heer. Hy nam hem by de hand,
En zei: Gy zyt te lang my onbekend gebleven:
My deert dat ge u niet eer by my hebt aangegeeven.
'k Heb liefde en eerbied voor verſtand,
Ik moet uw' ſtyl en kunde roemen.
'k Wil gaarne ook tot dit ampt vóór andren u benoemen.

Zy raakten in geſprek, en wat de Jongling ſprak
Betoonde dat hy recht gevat was op ſtudeeren,
En dat hem, daar hy ſcheen geſchapen tot regeeren,
Ook geen bekwaamheid tot het wigtigst ampt ontbrak,

't Verheugt me een voorwerp tot dit ampt in u te vinden,
Sprak zyn Begunſtiger: het word u toegezeid.
Maar ach! de Candidaat, op 't vriendlykst uitgeleid,
Dacht door een groot ſtuk gouds de zaak meer aan te binden.
Neen! ſprak de wakkre man: Neen, Jongling, ik beſpeur
Uwe inborst. Wie zo ligt geſchenken durft beſteeden,
Neemt die ook aan. Gy zult dit eerämpt nooit bekleeden,
Uw hart is al te ſlecht. Hier greep hy naar de deur.

B. D. B.

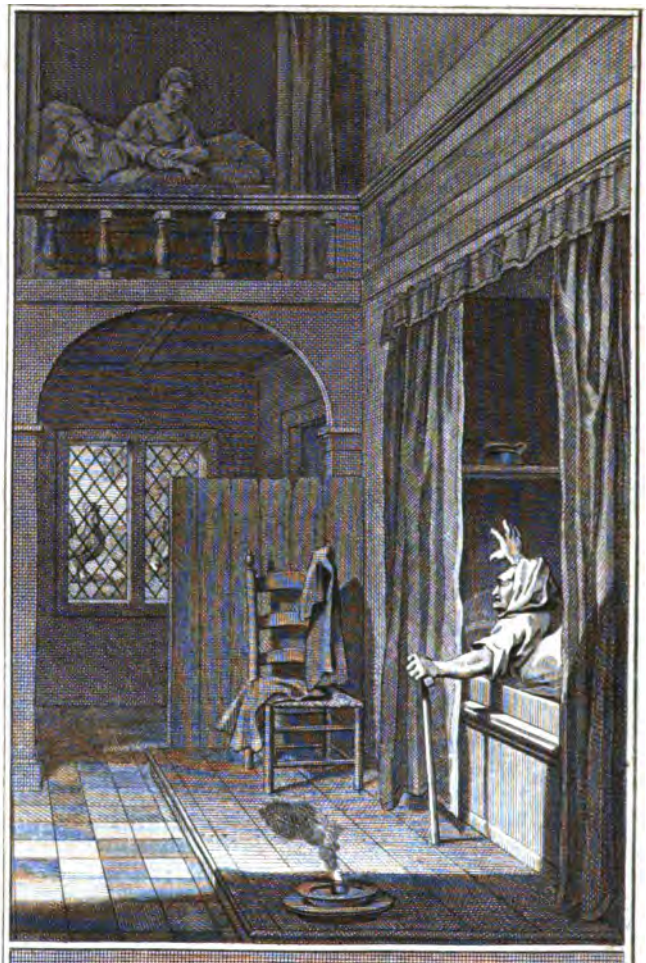

DE LOOZE MEISJES.

J. Punt inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer Jun. sculpt.

DE LOOZE MEISJES.

Twee Meisjes ſleeten by eene oude Vrouw haar dagen,
Die, tot haar beider groot verdriet,
Haar huisgezin niet rusten liet,
Dewyl de morgenrust haar zelf niet kon behaagen.
Pas kraaide nog haar haan by ieder dageraad,
Of zy riep ſtraks: ſtaat op, gy Meiden! het is laat.
De haan liet reeds zich tweemaal hooren.

De Meisjes, die niet gaarn zo vroeg zich lieten ſtooren,
(Want immers zegt men dat men nooit een meisje vind
Dat niet den ſlaap en haar gelaat bemint:)
Vervoert tot felle wraakzucht, zweeren,
Terwyl ze in 't bed zich nog eens keeren,
Den dood aan dien verdoemden haan.
Een gunſtig tydſtip bied zich aan:
Zy neemen 't waar om zich op 't wreedst van hem te ontſlaan.

Ik

Ik dacht wel, trouwe haan! dat dit uw lot zou weezen.
De toorn der Schoonen is te vreezen.
Geen ſchepſel kan haar wraakzucht ligt ontgaan:
En 't is een kleene zaak haar ſtof tot toorn te geeven.

Onze arme haan verloor dus 't leven.
't Naauwkeurigst onderzoek wierd vruchtloos aangewend.
Wat de oude vrouw de meisjes ook mogt vraagen,
Zy wisten niets: 't wierd alles ſtyf ontkend.
Men hoorde haar den armen haan beklaagen.
Zy ſcholden op den geen' die 't gruwel had begaan,
En weenden bitterlyk met de Oude om haaren haan.

Maar waartoe baatte toch die moord die looze kindren?
De dood des haans, waardoor haar plaag moest mindren,
Verzwaarde die, tot haaren ſpyt, wel ras.
Haar kwelgeest, die niet eer in haaren ſlaap haar ſtoorde
Dan als zy haaren huishaan hoorde,
Wist 's nachts nu niet hoe laat het was:
Maar de ouderdom bragt meê, nadat ze in ſlaap geraakte,
Dat zy omtrent den middernacht ontwaakte:

Des

Des riep ze ook 's middernachts de meisjes, die den haan
Alléén vermoordden om te laater op te ſtaan.

* * *

Waart gy zo wys de kleene plaagen
Des levens met geduld te draagen,
Zoud gy zo menigmaal u niet genoodzaakt zien
Aan zwaarer leed het hoofd te moeten biên.

H. J. R.

* *
*

EPIC-

EPICTEET.

Begeert ge een wel te vreden hart?
Leer dan, naar Zenoos kunst, u-zelven overwinnen!
Geloof ſteeds dat gy word bedrogen door uw zinnen!
De ſmart is in de daad geen ſmart,
En vergenoeging kan geen vergenoeging weezen.
Gelooft gy dit, dan zal 't geluk u nooit beleezen;
En gy zult in de grootſte pyn
Nog altoos wel te vreden zyn.
Gy zegt: Die leer gaat myn begrip te boven.
Die wysbegeerte is trotsch, maar is zy ook wel waar?
Een duidelyk bewys moet u dit doen gelooven:
In Epictetus ziet gy 't klaar.

Dees, toen hy nog als ſlaaf de ketenen moest draagen,
Wierd met een' zwaaren ſtok, van zyn' te wreeden Heer,
Tot tweemaal op het been met ſterk geweld geſlagen,
Maar ſprak niet anders dan: Ik bid u, ſlaa niet meer,

Gy

EPICTEET.

A. Pape inv. et del. J. Allart excud. N. v. d. Meer jun. sculp.

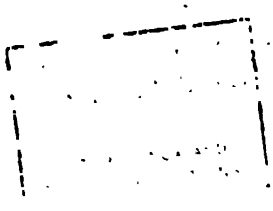

Gy breekt dus ligt myn been. Hy had dit naauw' geſproken,
Of deeze wreedäart riep: Goed: is 't nog niet gedaan,
Zo zal ik 't ſtraks te morsſel ſlaan,
En heeft met éénen ſlag terſtond hem 't been gebroken.
Doch Epicteet, in plaats van klaagen, ſprak bedaard:
Zie daar! nu is 't u klaar gebleken.
Zeide ik niet dat gy, door dien ſlag, myn been zoud breeken?

* * *

Zie, Leezer! dat 's de vrucht, die Zenoos wysheid baart.
Verwin Natuur, door zulk een kracht van reden.
Verbeeld u ſtout, indien gy ſteeds in rust wilt zyn:
't Vermaak is geen vermaak, de pyn is ook geen pyn.
Maar, zegt ge, word dit door de ervaarnis niet beſtreden?
Hoe gaat dan uwe ſtelling dóór?
Dat weet ik niet. Doch 't klinkt nochtans zo fraai in 't oor:
Ik blyf, Natuur ten trots, gelaaten en te vreden.

J. P. B.

* *
*

ELPIN.

Een man van ſtaat te Atheen', die geen verdienſten had,
Dan dat hy, dag aan dag, hoogäadlyk dronk en at,
En 't windrig ſtoffen op zyne afkomst nooit vergat,
Verlangde, als waar' meer geest dan andren hem gegeeven,
Dat toch zyn lof op ieders tong mogt zweeven.
Want menigëen, die, als 't geboorterecht
Hem niet verhief, en hy den rang had van zyn' knecht,
De plaats eens dienaars naauw' bekleên zou naar behooren,
Staat meest naar eer, en tracht die meerder op te ſpooren,
Hoe ſtouter hem zyn hart, in weêrwil van zyn' waan,
Wyl hy geen' roem verdient, verbied naar roem te ſtaan.

In de eigen ſtad, waarin die Trotsäart woonde,
Bevond zich een vermaard Poëet,
Een, die verdienſte prees; wiens zang de Deugd beloonde,
En haar onſterflyk worden deed.

El-

J. Buys inv. et del. *J. Allart excud.* *N.v. d. Meer Jun. sculpt.*

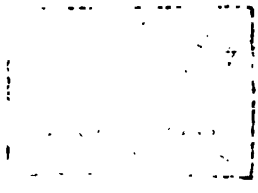

Elpin bad deez' op hem een lofgedicht te maaken.

'Dus, ſprak hy, is het dat ge in aanzien kunt geraaken,
Vermits myn naam gewis u 't ſpoor daartoe bereid.
Neen, riep de Dichter, neen; die eisch word u ontzeid,
Wyl ik gelofte deed uit eigenzinnigheid,
(En deeze laat zich niet bedwingen)
Van wel verdienſte, maar geen' naam ter eer' te zingen.

J. P. B.

* *
*

HET HOSPITAAL.

Elmire had haar' Man verloren,
En nam 't beſluit van nooit weêr in den echt te treên.
Maar och! zy was nog jong. Wat doet een menſch alléén?
My dunkt, het huwlyk mogt haar nog wel eens bekooren:
De ſtaat van weduw heeft niet veele aanloklykheên.
Dit zag ze, en nam des vóór nog eens een' kans te waagen,
Of ook een tweede man haar beter mogt behaagen
Dan de eerſte, dien zy, by geluk, niet lang behield:
Want, ach! zy ſmaakte 't lot van onze booze dagen,
Waarin 't van kwaade mannen krielt.
En dit was de oorzaak dat dit puikjuweel der vrouwen
Zich, door gelofte, op 't ſterkſt' verbond,
Dat zy, zo ze een' Gemaal naar haar genoegen vond,
Voor vroome mannen ſtraks een Hospitaal zou bouwen;
Want zy was ryk. In 't kort, zy liet zich weder trouwen.

Hoe

HET HOSPITAAL.

A. Buys inv. et del. J. Allart excud. N. v. d. Meer Jan. fculpf.

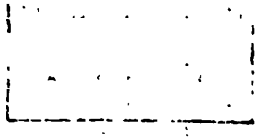

Hoe word ſomtyds op eens al 't voorig leed verzoet!
Dat was een man; een man, geliefd van alle menſchen;
Gedienſtig, vriendelyk, en als een kind zo goed;
Een man, die alles op den wenk van 't Vrouwtje doet;
In 't kort, een man zo goed als ooit een vrouw kan wenſchen.

Welhaast word ook de grond voor 't Hospitaal gelegd.
Men werkt een maand. Eerlang is 't muurwerk opgerecht;
Maar, neen. Elmire komt. Door drift en toorne aan 't blaaken,
Beveelt zy 't werkvolk ſtraks den verdren bouw te ſtaaken.
Hoe! heeft men ook gehoord dat d'echt haar weêr berouwt?
Dit kan niet mooglyk zyn; ze is immers pas getrouwd...
Het zy zo 't wil; althans daar wierd niet meer gebouwd.
En pas zes maanden na die dagen
Wierd ook dees man naar 't graf gedraagen.
Die braave man!
Nu, zweert zy, ſtaat het pal
Dat zy haar leven lang nooit weder huuwen zal:
Nochtans eer twee-en-vyftig weeken
Na dees gelofte zyn verſtreken,
Is onze Elmire, ondanks haar geemlykheid,

(De bouw kon toch niet blyven ſteeken)
Reeds voor de derdemaal verzeid.

O! dat was eerst een man, alléén Elmire waardig,
Verſtandig, teder, gul en zonder achterdocht;
Niet eigenzinnig, maar tot alle dienſten vaardig;
Die niets beval, maar 't all' met vriendlykheid verzocht.
Hy wist wat zy begeerde uit haar gezicht te leezen:
In 't kort, zy ſcheenen beide één hart en ziel te weezen.

Die braave Vrouw! Ik gun haar deezen man.
Doch vreest zy ook dat haar dees keur weêr kon berouwen
Althans zy gaf geen' last, gelyk voorheen, tot bouwen;
Zy dacht voorzichtig: elk bedriegt zich nu en dan.
De droes mogt ook 't geſlacht der mannen meer vertrouwen
Indien men tweemaal zich zo grof vergisſen kan.

Zy had nu zyne trouw zes maanden ondervonden;
Dus was hy in haar oog nog even minnenswaard'
Als op dien dag, toen hy aan haar zich had verbonden,
En met een zuchtend ja zyn teder hart verklaard.

Die

Dies gaat weêr 't bouwen voort.

Maar, 'k zie Elmire komen...

't Is of 't genoegen haar uit beî haar oogen ſtraalt.

„ Hoe komt het, zegt ze, Baas! dat gy zo vreeslyk draalt?

„ Het geld word, zo gy wilt, u ſtraks voorüit betaald;

„ Hebt gy het werk niet aangenomen?

„ Haal toch meer volk!" (heugd.

Nu gaat het ſchoon. 'k Ben recht ver-

Dat moet een Egaê zyn van ongemeene deugd.

Nu bouwt wat bouwen kan; en binnen veertien dagen

Toont de eerſte zoldring reeds de vlyt der arbeidsliên;

Wanneer Elmire zich weêr by het werk laat zien.

Zy ſchynt verſtoord. Wat 's dit? Zou zy al weder klaagen?...

Zy zag misſchien de metzlaars ledig ſtaan,

Gelyk 't gemeenlyk plag te gaan...

Of is 'er iets verzuimd?... Dit zou my ook verſtooren,...

Daar opent zy haar' mond. Nu zal men 't aanſtonds hooren.

„ Ach! ſchreeuwt zy, driftig, 't werkvolk toe:

„ 'k Wil dat men niets aan 't huis meer doe;

„ Ik wil geen' ſteen meer aan zien draagen.
„ Voor wien ſpil ik myn geld met bouwen? wat verdriet!
„ Voor Mannen die hun Vrouwen plaagen;
„ Want andre Mannen zyn 'er niet.

* * *

Die booze Vrouw! men moest haar aan gaan klaagen.

J. L. D. J.

* * *

D E

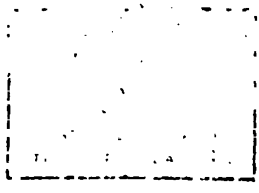

DE BEDROEFDE WEDUWNAAR.

K. Buys inv. et del. J. Allart excud. N. v. d. Meer jun. sculpsit.

DE BEDROEFDE WEDUWNAAR.

Een man woonde in Poitou. (Ik noem de plaats om reden:
't Vernemen naar de zaak valt dan den Leezer ligt.
't Verzwygen van de kleinſte omſtandigheden
Doet ſomtyds twyflen aan de waarheid van 't bericht.)
Een man woonde in Poitou, en liet zyn vrouw begraaven.
Men zy indachtig: in Poitou is dit geſchied:
Daar is men (en dit moet van 't ſtuk de waarheid ſtaaven.)
Zo prachtig als by ons in 't lykbegraaven niet.
Een linnen doodkleed ras de lyken aan te trekken,
Als ook de kist niet toe te dekken,
Is daar 't gebruik: men brengt die verder daar 't behoort.
Zo ging men met deeze open kist ook voort.
Doch wat gebeurt 'er? Voortgetoogen,
Kwam 't lyk op eenen weg die langs een hegge liep:
Hier kwetst een doorn haar kin: zy opent eensklaps de oogen,
Terwyl ze op 't oogenblik met luider ſtemme riep:

„ Waarheen, waarheen wilt gy my draagen?"
Hier, dunkt my, hoor ik veele vraagen:
„ Hoe wierd de goede vrouw van haaren echtgenoot
„ Ontfangen? Achtte hy het vreemd geluk niet groot,
„ Dat hy zyn weêrhelft zag herleeven,
„ Die door den dood hem had begeeven?
„ Hoe toch was toen zyn hart geſteld?"
Dit laatſte zal ik u verklaaren.
Na weinig min dan zeven jaaren
Nam haar ten tweedemaal de dood in zyn geweld.
De man deed haar op nieuw weêr grafwaarts voeren,
En ging ter zyde van het lyk
Zo min ontroerd als alle ruwe boeren.
Maar op het zien der hegg' gaf hy het klaarſte blyk
Wat omging in zyn hart: hy wrong, op 't ſterkſt' bewogen,
De handen in elkaêr met traanen in zyne oogen.
„ Och! riep hy uit, daar was het! Ja!
„ Och! kom de hegg' toch niet te na!

H. J. R.

DE

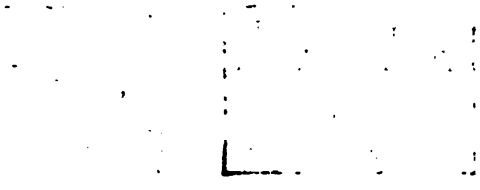

DE TARTAARSCHE VORST.

K. Bauer inv. et del. A. Allart excud. K.v.d. Meer Jun. sculpt.

DE TARTAARSCHE VORST.

Een Tartersch Vorst, van wien 't historiboek ons leert,
Dat hy, nog Prins zynde, in Europa had verkeerd,
Beval, dewyl hy 't volk galanter wilde maaken,
Dat vrouwen van fatsoen het zoogen zouden staaken.
De Dames, woest van aart, beschouwden dit als spel;
Zy voedden met haar borst haar kroost als vóór 't bevel.
Zy moesten, meenden zy, natuur niet wederstreeven,
En 't voorbeeld volgen door haar moedren haar gegeeven.

De Chan, op 't hoogst' verstoord door zulk een wangedrag,
Lag in een scherp edikt zyn gramschap aan den dag:
Hy zwoer daarin den dood aan ieder der Mevrouwen,
Die langer aan haar kind een zoogster zou onthoûn.
Een last, zo yslyk streng, dorst niemand tegenstaan.
Zy namen voor haar kroost door dwang dan minnen aan.
De trek om aan haar borst haar eigen bloed te voeden,
Liet echter zich niet lang bepaalen door dit woeden:
Een deel der vrouwen zwoer den Chan ter neêr te slaan.

Der Tartren Vorst had, na verloop van weinig dagen,
Zich van al 't hofgewoel ontſlagen:
Dus gantsch alléén, vond hy zich plotslyk aangerand.
Een vrouw van rang trad, met den degen in de hand,
Hem onder 't oog, en ſprak, van eedlen toorn ontbrand:
Houd op myn kind my af te dwingen,
Of zie u hier naar 't leven dingen:
Ik zuig het zelf; 'k lesch met vermaak zyn' dorst;
Daartoe ontfing ik deeze borst,
'k Blyf aan dien pligt getrouw, en wat ge ook moogt beraamen,
Ik laat my door geen dier, ô Vorst! daarin beſchaamen.

Het Tartersch Opperhoofd, door dit geval ontroerd,
Stond af van zyn ontwerp, om niet ontzield te worden.
't Europeaansch gebruik, onſmaaklyk aan zyn horden,
Wierd nooit door hem weêr ingevoerd.

P. M.

* *
*

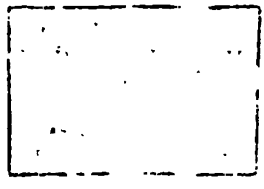

DE JONGE PRINS.

P. Barbiers inv. et del. A. Allart excud. Wz. L. Meer Jan. sculpt.

DE JONGE PRINS.

Een Prins, nog in den bloei van zyne lentedagen,
Wierd, door het gunſtig welbehaagen
Zyns Ooms, tweehonderd ſtuks piſtoolen toegeteld,
Met dit beding, dat hy voor 't goed gebruik van 't geld
Vooräl behoorlyk zorg zou draagen.
Toen hy daarna weêr voor zyn' Oom verſcheen,
Vroeg dees hem, onder andre reên,
Of hy 't ontfangen geld ten nutt' had uitgegeeven.
Hier, ſprak de jonge Prins, verblyd,
Hier is myn beurs, 't is all' nog by elkaêr gebleven;
Ik ben niet één piſtool nog kwyt.
Zyn Oom nam 't geld, geheel te onvreden,
En ſprak, het werpende op de ſtraat:
Leer, leer, ô Prins! uw geld op beter wyz' beſteeden,
Wát baat het dat gy 't liggen laat?
Een Prins heeft daarom veel, om weêr, ten dienst van veelen,
Zyn ſchatten nuttig uit te deelen.

J. L.

DE

DE JONGE ECHTGENOOTEN.

Na zo veel bittre tegenheden,
Na zo veel kommerlyk gevaar,
Als ooit een tederminnend paar,
Met grievend hartzeer heeft geleden,
Schonk eindelyk de tyd, tot troost in hunnen druk,
Aan myn gelieven een geluk
't Geen zy, indien de deugd belooning word gegeeven,
Tienwerf verdienden, wyl ze altoos ſtandvastig bleeven.

Zy, als Verliefden, ſteeds gedreigd, in vrees gebragt,
Zy mogten thans, gehuuwd, elkander vry beminnen;
Men wist der vrienden list te ontblooten van haar kracht,
Der oudren ſtrengen toorn zachtmoedig te overwinnen.
Wie was, na zo veel jaaren wee,
Gelukkiger dan deeze twee?
Bemind, te erlangen 't geen op 't hoogſte ons kon behaagen;
Te rusten in een' arm, door trouw onze achting waard'.

Zo

DE JONGE ECHTGENOOTEN.

J. Duyn inv. et del. J. Allart excud. N. v. d. Meer jun. sculpt.

Zo dit, ô Mensch! den naam niet van geluk mag draagen,
Dan is 'er geen geluk op aard'.
'k Wed dat hier menig-een dus in zichzelv' zal ſpreeken:
Die goede Man verſtaat de zaak niet; neen!
Waar' Huwlyksmin geluk, wat zou dan my ontbreeken,
Daar ik een Vrouw omhels van veele uitmuntendheên?
Is zy niet ryk en ſchoon? Ik ben nochtans te onvreên.
'k Geloof u, lieve Vriend! maar denk toch dat zulk paaren,
Als veelen doen, niets heeft van liefde dan den ſchyn:
Dat heet naar 't ligchaam zich alleen in d'echt vergaêren,
Terwyl de zielen verr' van een verwyderd zyn.

Een onverwacht geluk bejegent dees Beminden.
Hoe teder weenden zy! de Man moest, voor een' tyd,
Het voorwerp dat zyn hart verblyd
Verlaaten, wyl hem een van zyne vrinden,
Een nabeſtaande, in een veràfgelegen Stad,
Zyn goedren nagelaaten had.
Al kusſend van elkaêr als afgeſcheurd, intusſchen
Begeerig om nog meer te kusſen,
Spreekt de een den ander, by hun wederzydsch geklàg,
Al ſtaamlend na: Vaarwel! – Ach!... Ach!

Hy treed in 't ſchip, byna van rouw bezweken.
Hoe dikwils ziet hy om! zyn Doris blyft aan 't ſtrand,
Om Damon, haer gelieffte pand,
Na te oogen tot het ſchip haare oogen is ontweken.
ô Hemel, dat hy keere in een' gewenſchten ſtand!
Dus hoor ik haar nog aan den oever ſmeeken.
Het ſchip volbrengt zyn reis: hy land voorſpoedig aan,
En ſchryft met ieder post: ik zal haast wederkomen.
Ook heeft hy de erfenis pas in bezit genomen,
Of hy bevlytigt zich om weder t'ſcheep te gaan,
Maar ſchryft, om zyne komst voor haar bedekt te houên,
Dat hy, ondanks al zyn beloften haar gedaan,
Een week moet wachten eer 't geluk van haar te aanſchouwen
En bly te omhelzen hem op nieuw gebeuren mag.

De jonge Vrouw, die ſteeds by 't neigen van den dag
Zich uit haar huis begaf, dat aan den zeekant lag;
En vol verlangst den oever gaarn beſchouwde,
Ging op een' tyd, verrukt van zin,
Langs 't ſtrand aan haar zo waard, verzeld van haar Vriendin,
Aan wie ze altoos haar hartsgeheim vertrouwde.

Zy

Zy ſpraken. Maar waarvan? indien gy zelf niet raad
Wat lieſst een jonge vrouw, die vol verlangst is, praat,
Zyt gy niet waard', myn Vriend! dat wy 't aan u verklaaren.
ô Neen. Verzwyg, verzwyg, myn lied!
Hoe teder Doris wenſchen waren.
't Zal aan een hart dat mint van zelf zich openbaaren:
Voor andre harten ſchryf ik niet.

Terwyl nu Doris met een zucht haar teêr verlangen
Naar Damon bly betuigt, dien zy nu t'huis verwacht,
Het vriendenmaal beſchryft waarõp zy is bedacht
Hem by zyn wederkomst te ontfangen;
Terwyl zy, wandelend', ſpreekt van haare erfenis;
Alreeds 't ontwerp van haar' gelukſtaat maakte,
Dan weêr die overweeging ſtaakte
En hem, aan wien ze alleen dat heil verſchuldigd is,
Die, in zyn Testament, tot Erven hen benoemde,
Met traanen van erkentnis roemde;
Terwyl zy reeds den armen ſpysde in nood,
't Behoeftig weesje, als moeder, byſtand bood,
Der kranken hart verſterkte en mild verkwikte;
Gevangenen verëischte hulp beſchikte;

Ter-

Terwyl zy, daar zy dit reeds in voorüitzicht deed,
Verrukt om haar geluk, digt aan den oever treed,
Roept haar Vriendin: ei zie! wat dryft daar op de baaren?
Een kistje! wat mag 't zyn? Zo 't eens juweelen waren?
Ach, Doris, dat waar' ſchoon; maar, 'k zeg het u voorüit,
Indien 't hier heen dryft, (want ik heb 't het eerſt' vernomen)
Behoort aan my-alléén, met recht, dien ſchipbreuks buit.
Doch, naar ik denk, zult gy welhaast in 't kraambed komen,
En dan weet ik myn' pligt. Ik moet, naar allen ſchyn,
De doopgetuige van uw eerſte kindje zyn,
Dan zal ik, opdat gy daardoor aan my moogt denken,
U een driedubble ſnoer van fyne paerlen ſchenken.
Terwyl de jonge Vrouw, in 't eigenſte ogenblik,
De ſcherts van haar Vriendin met wederſcherts beloonde,
Riep de ander: 't nadert reeds! wanneer tot beider ſchrik,
Zich een verdronken lyk van verre aan haar vertoonde.
Wie weet, ſprak Doris, (daar uit teedre deerenis
De traanen in haare oogen ſtonden)
Wie weet of hy, die hier zyn graafplaats heeft gevonden,
Van twee gryze Ouderen het eenigſt' kind niet is!

Wie

Wie weet met welk een heet verlangen
Het afgeleefde Paar misſchien
Reeds vaardig ſtaat hem t' huis te ontfangen;
Om, bly van geest, de Bruid hem aan te biên,
Die hunne keur voor hem had uitgeleezen,
En die ze, om zynent wil, getrouwe zorg beweezen!
God geeve dat zy nooit dit ysſlyk ſchouwſpel zien!
Wie weet of mooglyk, door dit ſterven,
Niet wel de trouwſte Vrouw den braafſten Man moet derven;
Die haast, om 't ongeluk van haar en van haar kroost,
In armoê weenen zal, ontbloot van hulp en troost!
Wie weet hoe menigmaal hy niet, vóór zyn verſcheiên,
Gedacht heeft aan die Vrouw, hoe hem haar ramp deed ſchreiën!
Maar, Nicht! verlaaten wy deeze akelige ſteê,
Opdat myn ſiddrend hart dit ſchouwſpel moog' vergeeten.
Dus ſprak ze, en ging; als juist, door 't golven van de zee,
De doode wierd aan 't ſtrand geſmeten.
Haar Nicht beziet het lyk; gilt, met een naare ſtem:
Myn waarde Neef! en valt in onmagt nevens hem.

Op deezen gil keert Doris weder,
Om haar Vriendin haar hulp te biên.

Ach, Doris! ach! wat zult gy zien?
Zy ziet, valt op het lyk van haaren Egaê neder,
En ſterft ſtraks aan zyn borst. Haar Nicht bekomt in 't end
En maakt de gantſche buurt dien dubblen ramp bekend.
Toen zag men hem, die nimmer beefde, beeven;
En hy, die nooit gevoel had van elend',
Wierd uit weemoedigheid tot weenen aangedreven.
Daar was geen mensch die naar 't gebeurde vroeg:
Het enkele gezicht was hier berichts genoeg.

ô Gy, die vatbaar zyt voor teder meededogen!
Beween in dees gebeurtenis
De oprechtſte trouw, wier einde op 't hoogſte elendig is.
Smaak wat het zy dat ge u om andren voelt bewogen;
Stel de onſchuld dikwils in haar lyden u voor oogen;
Deel in uws naasten tegenſpoed.
Die deernis heiligt ons gemoed,
En doet menschlievendheid in ons het hoofd verheffen.
De Deugd blyft altoos ſchoon, wat rampen haar ook treffen.

J. L.

* * *

DE

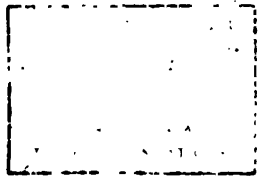

DE JONGELING.

A. Dupe inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer Van Jonge.

DE JONGELING.

Een Jongeling, die veel had van een Stad gehoord,
Die 't vast verblyf was van den zegen,
Besloot zich met der woon te vesten in dat oord.
Daar, dacht hy dikwils, word door my 't geluk verkregen.
Hy nam de reis dan aan; en zag reeds, tot zyn vreugd,
Die waarde Stad op eenen berg gelegen.
Dank zy den Hemel, sprak de Jongeling, verheugd,
Dat ik in 't zien dier Stad myne oogen mag gelooven!
Maar welk een berg! wat steilte! och! ware ik die te boven!

Een vruchtbaar dal lag aan den voet
Des bergs. De menigte van vruchten troffen de oogen
Van onzen Jongeling, en hield hem opgetoogen.
ô! Dacht hy, wyl ik toch zo moeilyk klimmen moet,
Zo wil ik, om geen dorst te duchten,
Myn' reiszak vullen met die schoone en frisschc vruchten.

109734

Hy at, en, door den ſmaak van 't ooft nog meer verrukt,
Wierd ſtraks door hem de reiszak volgeplukt.

Nu klimt hy; doch het was ſlechts moeite en tyd verloren.
Hy valt, te zwaar belaên, weêr ſchielyk naar beneên.
ô Vriend! (dus laat een ſtem zich van de hoogte hooren)
Men kan naar onze Stad zo ligt niet opwaarts treên.
De berg is ſteil: 't valt zwaar één ſtap ſlechts voort te komen:
En gy hebt op den togt een' last nog meêgenomen!
Vergeet het ooft, waardoor gy u belemmerd ziet,
Of gy bereikt den top van deeze ſteilte niet.
Styg onbelaaden; ſtyg kloekmoedig en wilvaardig:
Want ons geluk is alle uw moeite waardig.

Hy klimt, en ziet voorüit hoe hoog hy klimmen moet.
Maar Hemel! ach! hoe verre is nog de Stad gelegen!
Hy voelt tot rusten zich genegen,
En eet van zyne vrucht, waarmeê hy 't leed verzoet.
Hy ſlaat nu 't oog naar 't dal, dan naar den berg: beneden
Ziet hy 't genoegen, en omhoog veel moeilykheden.
Hy overlegt met reên wat hy beſluiten zal.
Klim, zegt hem zyn verſtand: uw heil verdient dat poogen.

Neen,

Neen, ſpreekt zyn hart: keer weêr te rug in 't dal;
Zo zwaar een arbeid gaat verr' boven uw vermogen.
Geniet een weinig rust; verzadig u; en wacht
Totdat ge uw voeten hebt verſterkt met nieuwe kracht.
Dit deed hy, en, verkwikt, lag hy in 't dal zich neder,
Nam dikwils vóór te gaan, doch ſcheen ſteeds moede en mat.
't Geen 't eerst hem had gehinderd, deed het weder:
Ja, hy vergat zyn heil en kwam niet in de Stad.

* * *

Veel Christnen ziet men als dees Jongling zich gedraagen.
Zy waagen op het ſpoor der deugd eene enkle treê,
Maar houden altoos op hun lusten 't oog geſlagen,
En neemen al hun lusten meê.
't Is door den last dier hindernisſen,
Dat ras hun traage geest die loopbaan weêr verlaat,
En, zorgende om geen tydlyk heil te misſen,
Vergeeten zy de zorg voor 't heil dat nooit vergaat.

H. J. R.

* *
*

ERAST.

Dorant, die ryk was, en geene erfgenaamen had,
Dan ſlechts een' Neef, die meer dan hy bezat,
Doch van wien niemand ooit een weldaad kon verwerven;
Wilde, in de plaats zyns Neefs, wanneer hy kwam te ſterven,
Erast verheugen, en verklaarde deezen vriend,
Om dat zyn trouw het had verdiend,
Tot erfgenaam van twintig duizend kroonen.
De Neef ſpoog nu zyn gif, en dacht de ſtad te toonen
Dat deeze man, hoe braaf en eerlyk in zyn daên,
Dorant het testament had vleijende afgedwongen;
En ving een rechtsgeding, om 't erfgoed, met hem aan,
Hy liep, hiertoe door nyd en gierigheid gedrongen,
Daar hy Erast op 't allerzwaarſt' beticht,
Met zyn geſchenken naar 't Gericht.
Doch, ſchoon geſchenken 't Recht, helaas! te veel verkeeren,
Zy konden deeze reis hem niet doen triomfeeren.

Erast

E R A S T.

N. Buys inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer Jan. Sculpt.

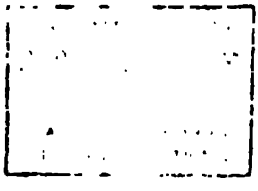

Erast won dan het pleit; maar ſprak: dat ik door list
Noch baatzucht de erfnis zocht, die gy my hebt betwist,
Ben ik genegen u te toonen. (gaf,
Van 't geen myn vriend my maakte, en 't Recht me in handen
Staa ik de helft, opdat ge uw' misſlag ziet, u af.
'k Behou voor my twee duizend kroonen.
Ik heb het ovrig geld den weezen toegedacht,
En wil het hen goedhartig ſchenken.
Verdien ik nog, dat gy my gruwlyk blyft verdenken,
Alsöf ik 't erfgoed had door list aan my gebragt?

J. P. B.

* *
*

HET PAARD EN DE EZEL.

Een Rypaard, welks gezicht in moed en fierheid blaakte,
Draafde, op zich-zelv' en zyn' Beryder trotsch, ſterk aan,
Wanneer 't, (hoe ligt word niet een valſche ſtap begaan!)
Door groote drift ééns aan het ſtruiklen raakte.
Een Ezel, traag en lomp van aart,
Zag juist dien misſtap van het Paard.
Hy lagchte en riep: wie zou 't my ooit vergeeven,
Zo ik dien misſlag had bedreven?
Ik loop den gantſchen dag en ſtoot nooit aan een' ſteen.
Zwyg, ſprak het Paard, want voor myne onbedachtzaamheên,
Voor myne fouten, zyt ge, Ezel! veel te kleen.

J. L.

* *
*

C O-

HET PAARD EN DE EZEL.

J. Buys inv. et del. *J. Allart excud.* *N.v.d. Meer Jun. fculpf.*

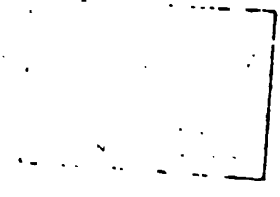

J. Buys inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer Jun. sculpt.

COTIL.

Cotil, die, zo als 't veelen gaat,
Geen middel wist waar hy zyn' tyd meê zou verdryven,
En echter niet kon ledig blyven;
Want ledig gaan, indien men 't nog niet recht verſtaat,
Valt zwaarer dan men wel zou meenen:
Cotil begaf zich voor de ſtad.
Hy ging, dewyl hy toch geen' andren arbeid had,
En buitelde om en om, gelyk een wagenrad,
Op handen en op beenen.
ô! (Riep men ſtraks) zie daar dien onbezonnen kwant!
Gewis 't ontbreekt hem aan verſtand:
Van bei zyn handen maakt hy voeten.
Komt, jongens! jouwt dien gekskap uit!
Hy echter, wat hem mogt ontmoeten,
't Zy door belagching of gefluit,
Hy ging, daar niets hem ſtoorde in 't overzwaaijen,
(Zo zeer geviel het hem) by 't wandlen voor de poort,
In 't buitelen geſtadig voort.

Wat drommel! zie! dat heet eerst draaijen!
(Dus ſprak 'er eindlyk een) ik moet dat ook beſtaan.
Dit riep hy naauwlyks, of men zag 't hem mede eens waagen.
Ik zie, vervolgt hy, welk een voordeel 't geeft in 't gaan.
Het is voorwaar iets fraais! wien zou het niet behaagen?
Wat ſchreden ſpaart men niet! het is geen domme vond.
De man was geenszins dwaas, die dit het eerst beſtond.
Des andren daags heeft reeds een derde 't ondernomen.
Dien volgde eerlang een gantſche ſchaar'.
Nu ſprak men zachter van dit ſtuk, en vroeg elkaêr
Naar hem, van wien de vond het eerst was voortgekomen:
En hy wierd eindelyk geroemd in 't openbaar.

* * *

Vang alles aan, hoe dwaas het ook moog' heeten:
Al word ge, met Cotil, belagchlyk uitgekreten,
't Word eindlyk goedgekeurd, hoe zeer ge eerst wierd beſpot.
Houd moed! ontzie geen vlyt! poog rustig door te ſtreeven!
Een zot vind ſteeds een' grooter zot,
Bekwaam om hem zyn' lof te geeven.

J. P. B.

HET

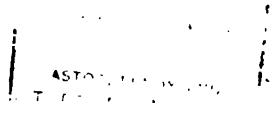

HET KLOEKMOEDIG BESLUIT.

J. Buys inv. et del. A. Allart excud. A.v.d. Meer Jun. sculpt.

HET KLOEKMOEDIG BESLUIT.

Een hupſche Vent, een braaf Soldaat,
Die in zyn dronkenſchap zyn' Waard had doodgeſlaagen,
Want wat bedryft men niet in zulke woeste vlaagen?)
Wierd uitgeleid, om voor zyne euveldaad
Gerechte ſtraf door 't zwaard te ontfangen.
Hy zag 'er rustig uit: elk was met hem begaan,
En zag zyn ſchandlyk eind' met mededoogen aan:
Elk wenschte dat hy nog vergiffnis mogt erlangen.
Zyn droevig lot, zyn bittre ſmart
Trof ook inzonderheid eene oude Vryster 't hart.
Op éénmaal voelde zy den drang van medelyden
En menſchenliefde, by het nadren van den ſlag;
En dit gevoel nam toe, hoe meer zy hem bezag.
„ Ach! riep ze, welk een ramp! ach! kon ik hem bevryden!
„ Die ſchoone lange Man! wat welgevormd gelaat!
„ Welke oogen! zie zyn' baard! wat zyn dat fraaije kuiten!

„ De

„ De ſtraf is veel te groot voor zyn bedreven kwaad.
„ Wie kan zyn heete driften ſtuiten
„ Als hy bedwelmd is door den wyn?
„ Ik bid om zyn ontſlag: ik wil zyne egaê zyn.

Zy liep ſtraks heen, en ſchreide, en bad hem vry van 't ſterven
Terwyl Johan reeds lag geknield.
Toen hief de Rechter aan: „ Gy zult genaê verwerven,
„ Johan! hier is een Vrouw, met tederheid bezield.
„ Zy wil met u in 't huwlyk zich begeeven.
„ Zo ze u gevalt, ſchenk ik u 't leven.

Johan verſchrikte, en zag de Vryster aan.
Zy naderde om hem op te heffen.
„ Ja, ſprak hy, 'k merk gy hebt me een' grooten dienst gedaan
„ Maar 't baat my niet; ik kan 't gevolg daarvan beſeffen.
„ Naar ik u aanzie, kwam 't gewis my duur te ſtaan.
„ Gy zoud daarvoor my al myn leven plaagen.
„ Wat mag ik langer my beraên?
„ Slaa toe! 'k ben dan in ééns van alle ſmart ontſlaagen.

L. P.

DE

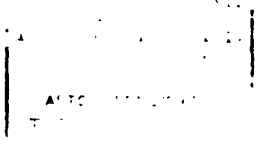

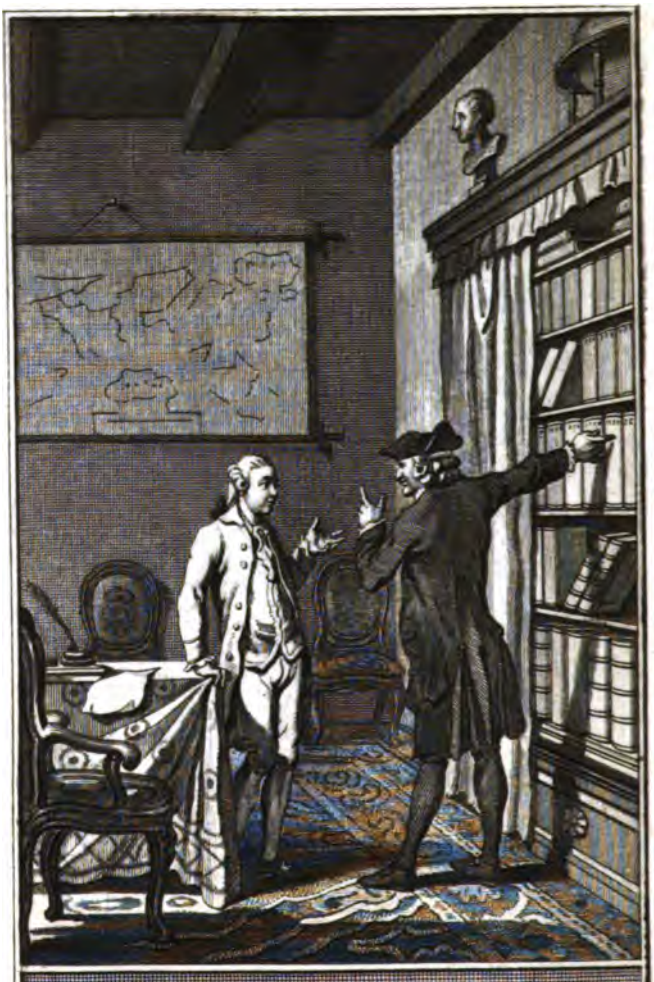

DE JONGE GELEERDE.

J. Buys inv. et del. A. Allart excud. N.v.d. Meer Jun. fculpf.

DE JONGE GELEERDE.

Een Jongeling, die veel ſtudeerde,
En door zyne Ouderen, van zyne vlyt voldaan,
Alreeds wierd aangezien als een beroemd Geleerde,
Sprak eens een' ouden man om zulke ſchriften aan
Die denken leerden en door kracht en geest bekoorden;
Om kort te gaan, die tot een' goeden ſmaak behoorden.
De Gryzaart, in zyn hart verblyd,
Begon hem Cicero en Plato aan te pryzen,
Homeer en honderd andre Wyzen,
Van d' ouden en van laater' tyd,
Die met de heilge lauwerkranſen
Der Dichtkunst en Welſpreekendheid,
De jeugd verrukken door onſterfelyke glanſen.
Schimplagchend zegt de Knaap, door eigenwaan misleid:
„ Die ſchryvers, die gy my als fraai hebt aangeprezen,
„ Heb ik meest allen doorgeleezen;

„ Maar

„ Maar echter.... Goed, zei de oude man,
Wat zyn 'er uw gedachten van?
Vond ge in hun letterwerk behaagen,
Lees, lees hen dan nog tweemaal dóór;
Maar was dat niet in ſtaat uwe achting weg te draagen,
Zorg dat dit nooit een Wyze hoor',
Of hy bemerkte uw kwaal, en gy wierd ſtraks verwezen
Om ſlechts Couranten door te leezen.

J. L. D. J.

* * *

HET

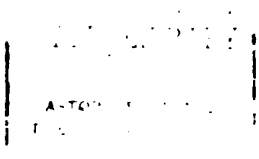

HET JONGE MEISJE.

J. Buys inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer Jun. sculpt

HET JONGE MEISJE.

Ernestus, het belang eens jonglings toegedaan,
Sprak, voor dien Vriend, een' Heer om zyne Dochter aan.
De Vader, niet gezind zyn kind nog uit te trouwen,
Vond echter door dien voorſlag zich gevleid,
En bad dien vriend, met alle minzaamheid,
By hem het middagmaal te houên.

De Dochter, ſchoon de Vader zich niet uit,
Beſeft welhaast de zaak en vormt ſtraks dit beſluit:
„ Een Heer, ons vreemd, dus denkt ze, blyft hier eeten!
„ Wat voert hem hier? Ik zou 't niet weeten?
„ Vergeefs groet hy my zo beleefd, zo vriendlyk niet.
„ Is 't ook om my dat dit bezoek geſchied?

Ernest, die nog al hoopt in zynen last te ſlaagen,
Vind goed, terwyl men nu den beker rond laat gaan,

Nog

Nog eens een kans te wagen,
Nog eens zyn' Vriend den Vader vóór te ſlaan.
De Gastheer zegt in 't eind': „ 'k Moet u rondüit verklaaren,
„ Mynheer! ik kan hiertoe onmogelyk verſtaan;
„ Myn Dochter is te jong; zy is pas veertien jaaren.

De Dochter treed juist in en hoort dit onderhoud.
Zy lagcht en zegt: Papa! hoe kunt ge u zo verſpreeken?
Ben ik pas veertien jaaren oud?
Neen, veertien jaar en zeven weeken.

De Vader ſtemde toen haar' echt naar allen ſchyn?
Ik weet het niet.... Doch, dit nieuwsgierig vraagen,
Hoe verder zich 't geval heeft toegedraagen,
Kon onder andren wel van jonge meisjes zyn:
Tot haar gerustheid zal ik 't ongeveinsd ontvouwen:
De Vader ſchaamde zich, en liet zyn Dochter trouwen.

J. L. D. J.

* *
*

DE

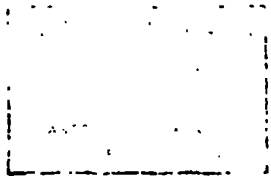

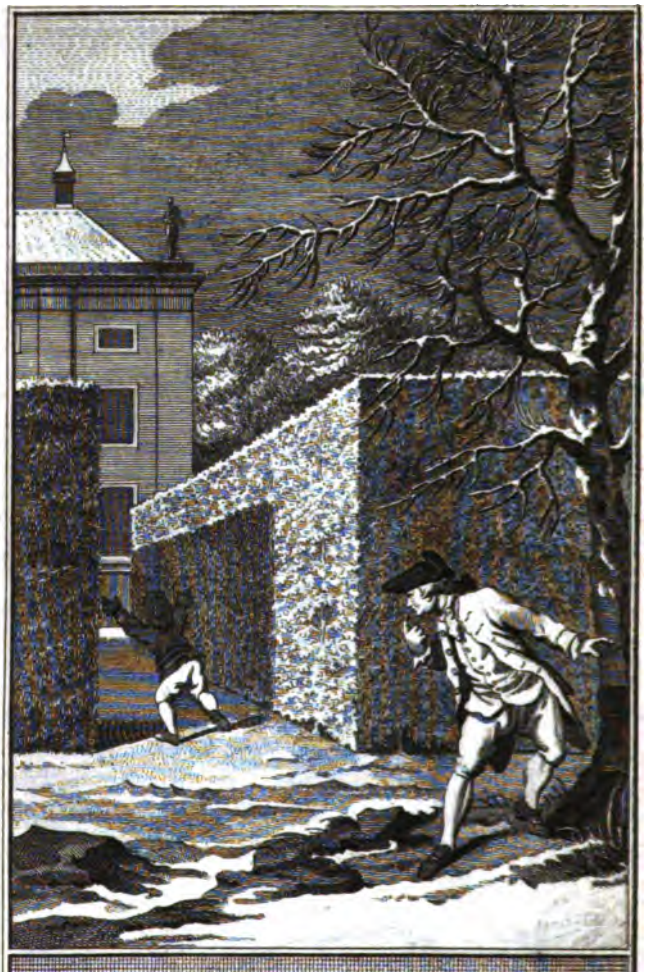

DE TWEE KNAAPJES.

A. Buys inv. et del. A. Allart excud. N.v. d. Meer jun. sculpt.

DE TWEE KNAAPJES.

Twee Knaapjes, ongelyk van jaaren,
Die, daar de vroege Lent' hen lokte en tuinwaarts riep,
(Terwyl misſchien hun Onderwyzer ſliep,)
Het ſtil ſtudeervertrek ter ſluik ontweken waren,
Geraakten, ſpeelende, aan een groef,
Nog vol met ſneeuw. Ach! riep de kleenſte Boef,
Broertje, is die kuil ook diep? Ik kan my pas bedwingen.
'k Heb lust.... Waartoe? Om in die groef te ſpringen?
(Vroeg de Oudſte) welk een dwaas beſtaan!
Stelt ge u weêr uitgelaaten aan?
Beproef zulks niet; het kostte u ligt het leven.
Wy kunnen ons met beter tydverdryf
Vermaaken, dan dat wy, tot nadeel van ons lyf
En kleêren, door moedwil aangedreven,
Als kleene kindren ons in ys en ſneeuw begeeven.

En komt ge in huis dus deerlyk toegeſteld,
Dan moet gy 't nog by Vader duur bekoopen.
De Knaap, by wien geen redeneerkunst geld,
(Wie is ooit in den ſneeuw verzoopen!)
Springt in de groef en ſpeelt daar naar zyn' zin.
Doch toen hy naauwlyks, om de koû, was heengeloopen,
Sprong onze Filoſoof zo wel als hy 'er in.

* * *

Dit is de kunst der ſtrenge Moralisten.
Vervuld met ſtelſels en gewoon aan 't redentwisten,
Bewyzen zy wat ons te myden ſtaat,
Met zo veel vreugd en zulk een ſtout gelaat,
Alsöf zy van geen' lust of driften wisten.
Zy zyn van beter ſtof dan wy.
Zy breidelen hun hart door kracht van redeneeren.
Op ons onnoozlen heeft de dwaasheid vat, maar zy,
Zy laaten nimmer zich door dwaasheid overheeren.
Wy laaten 't anderen, wanneer we iets zots beſtaan,
Uit goeder harte zien, en denken 'er niet aan
Dat wy ons-zelv' te buiten gaan.

Maar zy, die zo geleerd zich alle dwaasheid ſchaamen,
Begaan die zelfde daad, die zy ons kwalyk namen,
Gewis uit deugd, maar eerder niet
Dan als het niemand ziet.

J. L.

* *
*

DE BOEREN EN DE AMPTMAN.

Een Jongling, die, geſchikt van leven,
Met lof reeds dikwerf in de ſtad
Den predikſtoel beklommen had,
Moest op een dorp een proef van zyn bekwaamheid geeven.
Maar ach! hoe wel hy 't had gedaan,
Hy ſtond de boeren toch niet aan.
Neen! de afgeſtorven Heer wist beter van ſtudeeren.
Dat was een ander man, die altoos 't woord des Heeren
Van ſtip tot ſtip verklaarde; al 't ketterdom weêrſtond;
By de eerſte vaders van de kerk bewyzen vond
Voor alles wat hy ſtelde, en 't hart trof van de boeren,
Door in't Hebreeuwsch of Grieksch den grondtekst aan te voeren.

„ Heer Amptman, geef, gelyk 't gezegd is, ſlechts bericht!
„ 't Beroep moet deezen Heer niet worden opgedraagen."
„ Wel zeg dan, waarom niet? hier zyt gy toe verpligt."
Ge moet het, en behoeft de reden niet te vraagen.

„ Gy

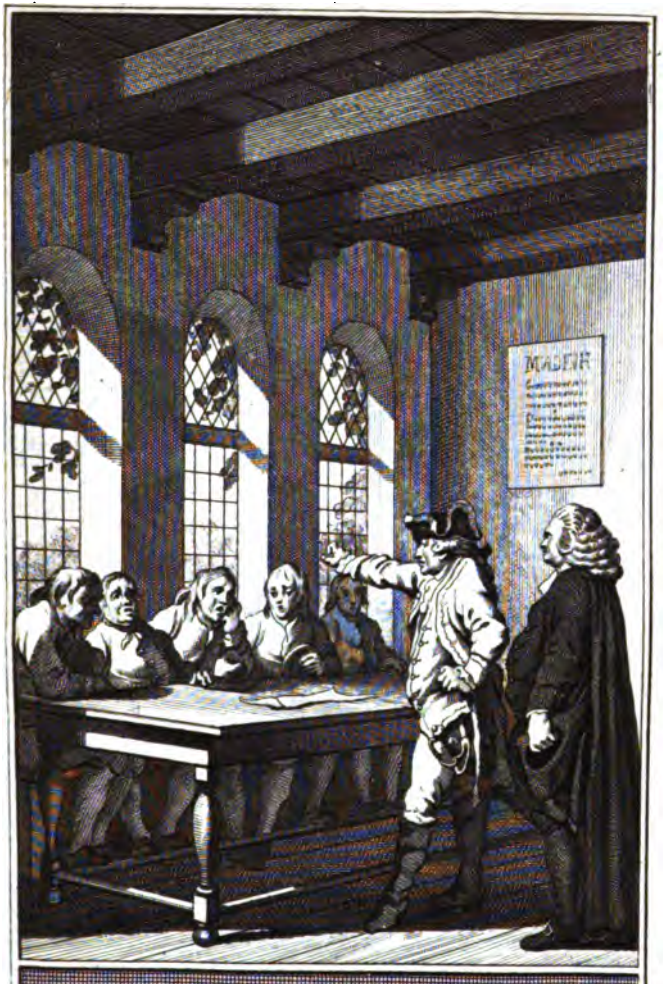

DE BOEREN EN DE AMPTMAN.

I. Buys inv. et del. *I. Allart excud.* *N.v. d. Meer Jun. sculpt.*

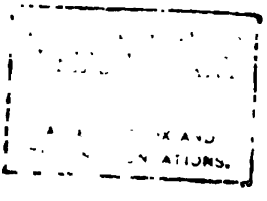

„ Gy hebt het zelf gehoord dat hy zo goed niet preekt.
„ Als de overleden Heer." Hoe de Amptman't wederſpreekt,
n wat getrouwen raad, om 't opgevat misnoegen,
e Superïntendent daar ook tracht by te voegen,
Niets baat: zy hooren niet. Men hebbe Amfions lier,
En breng' beweeging zelfs in rots en woud en dier,
ſen kan de hoofdigheid der boeren niet verzetten.
In 't kort, men gaf bericht, daar elk, van drift vervuld,
oor ſtout op 't ſtuk te ſtaan, 't beroep nog wil beletten.
Maar zie! daar is 't bevel. Ik wacht met ongeduld
at de Amptman openbaar' wat zy' men heb te kiezen,
n durf wel wedden dat gy boeren 't zult verliezen.
Men opent nu 't bevel, en ziet des Landheers wil.
y eischt dat zy terſtond het predikämpt vervullen,
n deezen Candidaat daartoe beroepen zullen;
Beſtraft de boeren, en verëffent dus 't geſchil.
e Superïntendent poogt hen, in 't verder muiten,
o vroom als minzaam, door zyn' heuſchen raad te ſtuiten.
„ Waartoe, Heer Doctor! valt ſtraks de Amptman hem in't woord:
„ Waartoe die zachte taal? Gy, Schout en Schepens, hoort!

„ Ik ken myn ampt, en zal 't ook hier naar eisch bekleeden.
„ Gy osſen, als gy zyt, gy weet van pligt noch reden.
„ U, vlegels, zeg ik nu, dat gy hem, 't gaa, hoe 't gaa,
„ Erkennen zult. Hy moet uw leeraar zyn, geen ander.
„ Spreekt! wilt ge, of wilt ge niet? wy zyn nog by elkander."
De Boeren grinnikten: Ach ja! Heer Amptman, ja!

B. D. B.

* * *

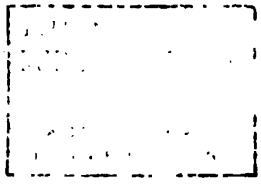

DE VRYER.

Een Vryer wilde gaarn zich in den echt verbinden,
En bad een' van zyn trouwſte vrinden
Daartoe een Maagd hem vóór te ſlaan.
Ik wyz', ſprak deeze vriend, liefst twee ter keuze u aan.
Verkies haar, die gy 't best voor u geſchikt zult vinden!

De eene is bezitſter van een aadlyk Landgeſticht:
Ze is rechtbetoovrend van gezicht:
Haar kan de goede ſmaak bekooren:
Zy laat zich, in geſprek, altoos op 't geestigst hooren,
En ſchryft de taalen, die zy ſpreekt.
Vol kunst ſpeelt ze op 't klawier; zy kan voortreflyk zingen;
Ook ſchildert zy zo fraai, dat niets daarãan ontbreekt;
Zy geeft, door zuinigheid, waardy aan kleine dingen,
En ſpant door nyvre zorg in 't huisbeſtier de kroon.
Maar ach! by al haar kunst en gaaven en vermogen,

Ontbreekt haar 't goede hart.

De tweede is wel niet ſchoon,
Maar ſtil en ingetoogen.
Niet groot van middlen, weet zy niets van al de kunst,
Waar de eerſte roem op draagt: nochtans wint ze ieders gunst;
Doch zonder dat zy 't merkt, en geeft dus klaare blyken
Dat deugd en kloek verſtand haar zacht gemoed verryken.
Zy weet van gierigheid, noch waan, noch hovaardy.
Geen ſterveling bezat ooit beter hart, dan zy.
Wat zoud gy doen, als de eerſte u haarer waardig keurde?
Ach! borst de Vryer uit: indien dit ooit gebeurde,
Ik zou, geloof my vry, van de eerſte my ontſlaan,
Om daardoor waard' te zyn by de andre wel te ſtaan.

B. D. B.

* * *

EMIL.

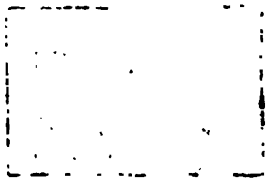

J. Augr. inv. et del. J. Allais excud. N.le Mire, jun. sculp.

EMIL.

Emil, die, lang reeds by verſtandigen bekend,
In ſtilte leefde by zyn boeken,
En meerder vlyt had aangewend
Om kunde tot een ampt, dan om een ampt te zoeken,
Wierd eens van eenen vriend gevraagd
Waarom men hem geen ampt nog zag bekleeden,
Daar reeds de ſtad voorlang had van zyn' roem gewaagd,
En in een amptsbeſtier hem menig vóór dorst treeden
Die niets byna bezat van zyne kundigheên.
'k Heb liever dat men vraag', was 't antwoord, om wat reên
Men my nog ampteloos laat leeven,
Dan, waarom of men my toch heeft een ampt gegeeven.

H. J. R.

HET KNAAPJE.

Een Knaapje, dat by menig' avondſtond
Zyn' Vader in 't bezien der ſtarren bezig vond,
Wilde ook den hemel kennen leeren.
Opdat zyn neiging wierd voldaan
Bleef hy nieuwsgierig voor den verrekyker ſtaan.
Maar zag ſchier niets. Wel hoe! wat mag myn oog toch deeren,
Dat ik, (dus ſprak de knaap) byna niets word gewaar?
Ha, ha, 't valt my nu in; ik zie myn' misſlag klaar!
Hoe kan ik my zo dom gedraagen?
Myn Vader doet heel anders dan ik doe:
Hy knypt ſomtyds zyne oogen toe.
Dit heb ik niet gedaan, nu zal het beter ſlaagen.
Hy ſluit beî de oogen ſtraks, om dus, naar zynen wensch,
Door 't glas de ſtarren op te ſpooren.

Maar

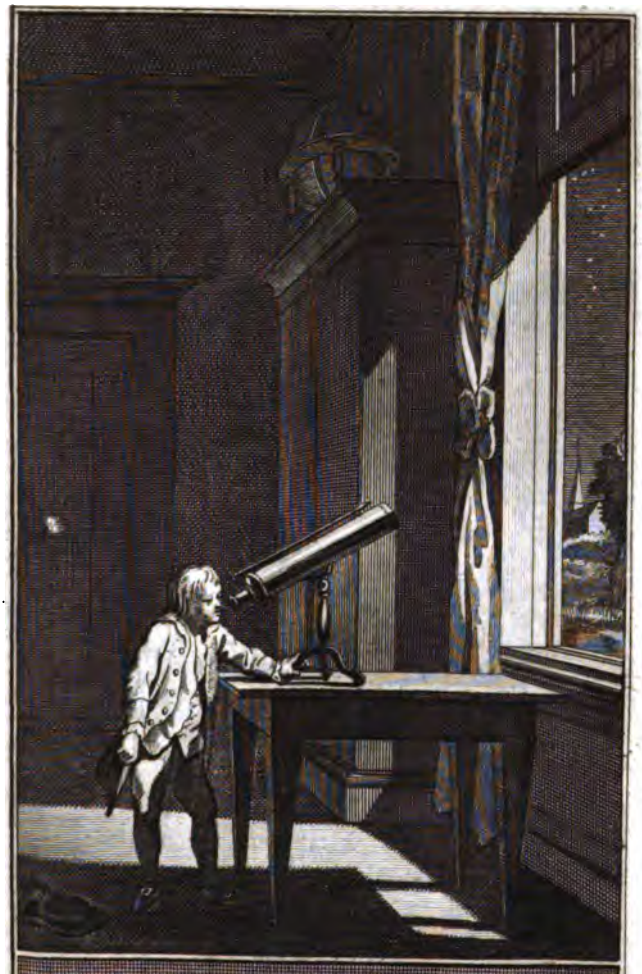

HET KNAAPJE.

W. Mayo teen. ct. del. H. Mart. excud. N. v. d. Meer Jun. sculps.

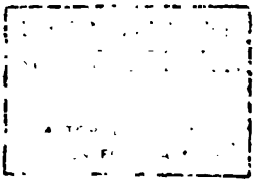

Maar al zyn moeite is weêr verloren.
Die dwaas! wat zag hy toch? Al 't geen gy ziet, ô Mensch!
Wanneer ge, om uit de ſchrift de Godheid op te ſpooren,
Een kennis die ons heil volmaakt,
Eerst willens uw verſtand verzaakt.

J. L.

* * *

DE

DE BEDRIEGER.

Gy, Meesters in de kunst van ſchaamteloos te liegen!
Roemt vry uw' ſchrandren geest, in 't listige bedriegen!
Hoe veel gy pocht, hoe grootsch gy ſpreekt,
Zo wedde ik toch dat u de rechte kunst ontbreekt.
Een ſlechthoofd zal ſomtyds in 't ſmeeden veeler listen,
(Lagcht vry om 't geen ik zeg) den voorrang u betwisten.

Een Booswicht, die in Londen was gevat,
En met zyn' makker op den hals gevangen zat,
Wierd van een' Arts, ten kerker ingetreeden,
Geld voor zyn lyf geboôn, om 't na zyn' dood te ontleeden.
Maar Klaas zwoer toornig dat de Droes hem haalen mogt,
Zo hy zyn ligchaam tot dien prys aan hem verkocht.
Doch de ander, die met hem zat in de zelfde boeijen,
Riep ſtraks: Hoe kunt ge u met dien vent zo lang bemoeijen?
Ei, laat zyn mager lyf aan kraai en raaf ten ſpyz':
Zie, 't myne is vet en frisch; dat moet u meer behaagen.

Wel-

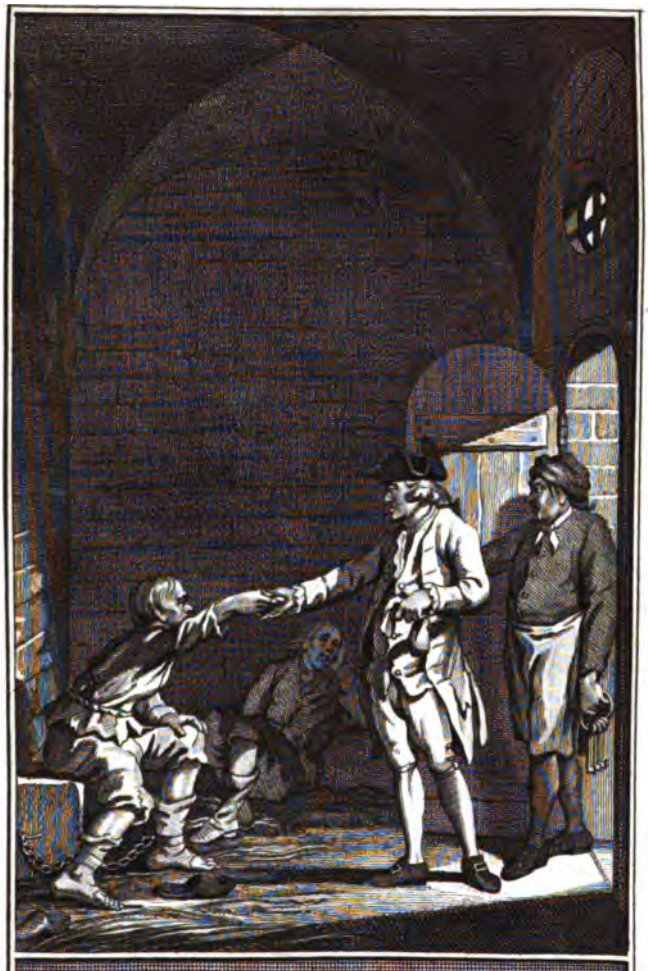

DE BEDRIEGER.

A. Bouys inv. et del. — J. Allart excud. — N.v.d. Meer Jan. fculp.

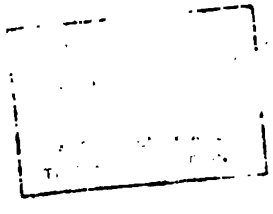

Welãan! 'k verkoop het u, en weet ge tot wat prys?
Drie gulden eisch ik ſlechts: 'k wil niet onbillyk vraagen;
En ben ik dood, ſny dan zo lang 't u lust,
Uw kerven zal my dan niet ſtooren in myn rust.
De ſlimme Dief had naauwlyks 't geld ontfangen,
Of riep: Mynheer Doctoor! gy zyt fraai opgeligt.
Zie, hoe gy nu myn lyf kunt krygen van 't Gericht!
Ik word in kètens opgehangen.

J. P. B.

* * *

DE VROUW EN DE GEEST.

Toen eertyds, in den middernacht wel meest,
Om arme menſchen hulp te leenen,
De Geesten nu en dan verſcheenen,
Vertoonde zich, voor 't bed van zeekre vrouw, een Geest,
In 't wit gekleed, door wien haar vriendlyk wierd bevolen
Straks van haar leger op te ſtaan,
En met hem naar een ſtille plaats te gaan.
Vrouw (ſprak de Geest) hier ligt een groote ſchat verholen.
Neem hier uw' halsdoek af, en leg dien op den grond,
En laat u morgennacht op 't uur van twaalve wekken,
Om herwaart u te ſpoên; gy zult een licht ontdekken,
Graaf daar dan vlytig; maar bedwing vooral uw' mond!
Geen woord ontvalle u! want, hoe vreemd het ook moog' ſchy-
De ſchat zou dan terſtond verdwynen. (nen,
De Vrouw kwam met een ſpaê, naar 't voorſtel van den Geest,
Den naasten nacht ook daar, door hebzucht aangedreven.
Nu;

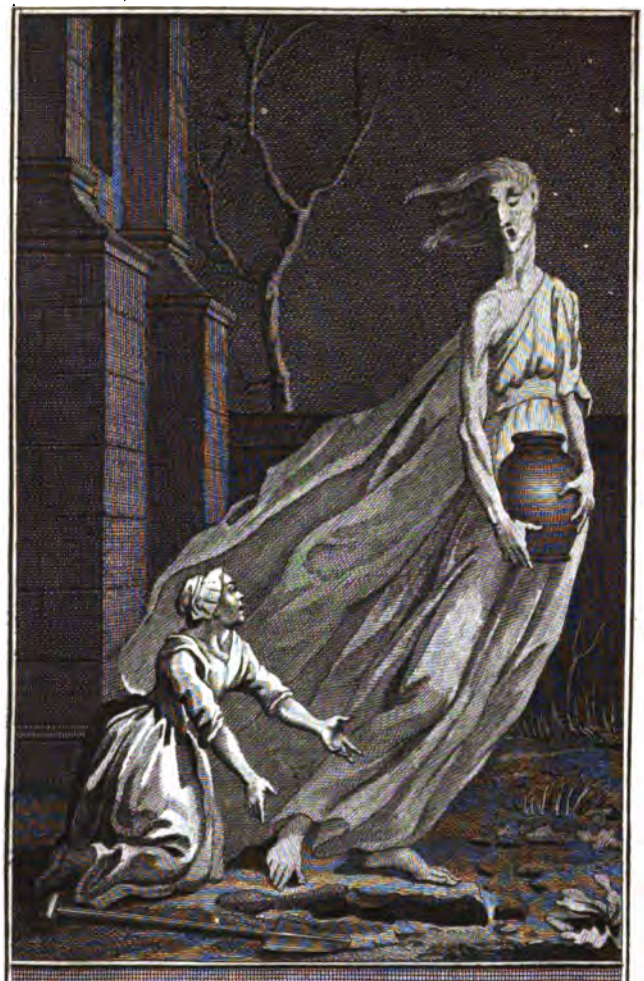

DE VROUW EN DE GEEST.

J. Blaeu jun. et del. J. Allart excud. P. v. Meer jun. sculp.

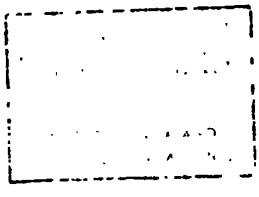

Nu, dat is recht een moedig wyf geweest!
Ik waar' voorzeker t' huis gebleven,
Al miste ik zelfs daar twintig ſchatten door.
Wie zou my inſtaan voor myn leven?
De nacht is niemands vriend: ook dwaalt men ligt van't ſpoor,
En had de Geest het eerlyk met my vóór,
Hy kon my ook den ſchat wel op myn kamer geeven.
Dit ſchrikt de vrouw niet af: haar drift was veel te groot.
Zy ſpoed zich naar den ſchat. Nu, denkt ze, nu gezwegen!
Want ſpreek ik, zo word nooit de ſchat door my verkregen.
Zy komt naauwkeurig na het geen zy nu beſloot. (ken!
Zy zwygt, en graaft met moed. 't Klinkt hol; een heugchlyk tee-
Hier is de plaats! nu nog een oogenblik geduld!
Hier ligt de ſchat, een pot, geheel met goud gevuld!
Ach! dat ze nu toch niet mogt ſpreeken,
En voor den zwaaren pot terſtond een' draager had!
Is dan de Geest hier niet? die kon dit werk verrichten.
Hy komt, en helpt haar ſtraks den pot uit de aarde ligten.
ô (Roept ze) ik ben beſchaamt dat gy... Weg was de ſchat.

J. P. B.

PHI-

PHILINDE.

Philinde bleef veeltyds voor haaren ſpiegel ſtaan.
Men kan de Schoonen van veel dingen ligt weêrhouên;
Maar met genoegen en verwondring zich te aanſchouwen,
Die zoete neiging kleeft haar te eigenaartig aan,
En doet haar telkens dit herhaalen.
Dit is 't, waaröp de mannen ſmaalen.
Maar, Maagden, ſpiegelt u! ik wil 't u niet verbiên.
Wat zoud ge ook anders doen? waarmede uw' tyd verdeelen?
Alleen met lagchen en met ſpeelen,
En al den dag naar uw verwonderaars te zien?
Hoe hield een mensch het uit, die daaräan zich bepaalde?

Genoeg. Het lieve kind, waarvan ik u verhaalde,
Verſchikte dikwils, voor den ſpiegel, 't krullend hair,
Schoon in haar tooiſel geen de minſte misſtal waar'.
Haar Broeder was Auteur; hy vond haar opgetoogen
Voor haaren ſpiegel; ſmaalde, en vroeg: zyn nog uwe oogen

Niet

PHILINDE.

F. Bayo, inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer, jun. sculp.

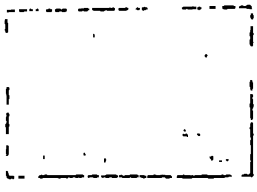

Niet zat van u te zien? Dat gy een ſchoonheid zyt,
Staa 'k zonder twyfel toe: maar dat ge uw' gantſchen tyd
In 't zien van uw gelaat verflyt,
Hierdoor word al te klaar uwe ydelheid bewezen.
Mynheer, gy zyt Auteur, (dit gaf zy tot beſcheid)
Wy zyn elkaêr gelyk. Want gaarn zich-zelv' te leezen,
En gaarn zich-zelv' te zien, is beide eene ydelheid.

B. D. B.

* * *

ALCEST.

Alcest, dien menig onheil drukte;
Die, wyl hy 't hart voor de ondeugd ſloot,
En zich niet, ſlaafsch, voor ryke dwaazen bukte,
Ondanks zyn vlyt en kunst moest zuchten om zyn brood;
Alcest ſtond onlangs op vol treurige gedachten.
Is 't niet, myn Vrind! een bitter leed,
Dat menig eerlyk man moet van gebrek verſmachten,
Omdat hy meer dan andren weet;
Omdat hy 't vleijen durft verachten,
Te groot is voor gepogch en wind,
Te dom voor ſnoode list, en voor bedrog te blind?

Myn Vrind! Wie zou Alcest, dien braaven, niet betreuren,
Die ondervond hoe zorg het harte kan verſcheuren;
Die tot het eene boek na 't andre toevlucht nam,
Maar, tot zyn ſchaamte, by geen' Schryver troost bekwam;

Die

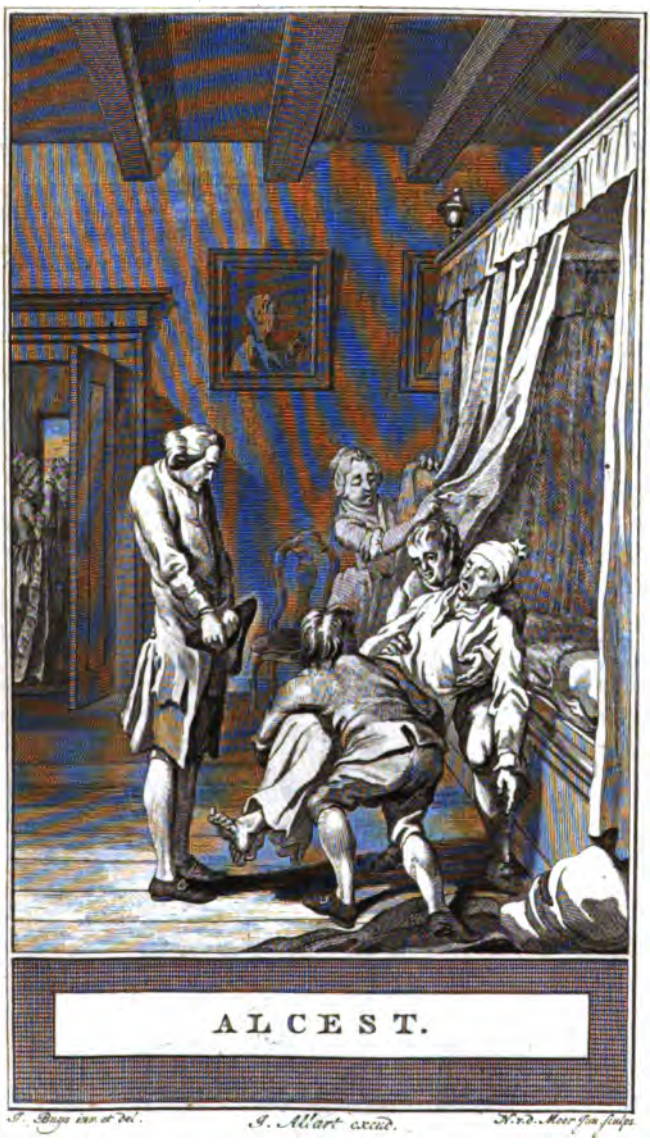
ALCEST.
P. Boys inv. et del.
J. Allart excud.
N.v.d. Meer fun. sculps.

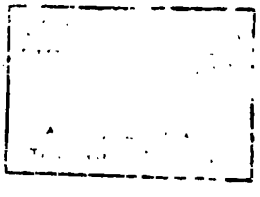

Die luide troostreên uit om zyn verdriet te ſmooren,
Daar echter 't angſtig hart nog luider zich laat hooren;
Die menigwerf, vol moeds, dus tot zich-zelven ſpreekt:
„ God leeft; God heerscht; God hoort uw klaagen.
„ Hy hoort, hoe groot hy zy, als 't ravensnest hem ſmeekt,
„ Dus is hy niet te groot om u ook te onderſchraagen,
„ U in den nood ook by te ſtaan?"
En toch riep 't zelfde hart: „ Hoe zal 't nog met u gaan?"

De beste troost bleef zwak in zyne angstvalligheden:
Want wat bekommerd hart zwicht altoos voor de reden?
't Gevoelt de kracht wel van de troostles die zy leert,
Maar keert ſtraks weder tot den druk die 't overheert;
Om haare kracht niet te ondervinden.

Alcest beſloot te gaan naar een' van zyne vrinden,
Dien hy in geen twee dagen had ontmoet,
En zegt, daar hy zich derwaarts ſpoed,
„ Dees vriend is waard' dat ik myn ſmart hem niet verheele,
„ En al myn' kommer met hem deele.
„ 't Geduld, die anderszins zo moeijelyke pligt,
„ Word my, in Damons arm, door Damons troostreên, ligt.

Hy ſpoeit zich voort met een verlangend harte;
Gelyk een kranke naar zyn' arts al hygend ſtreeft,
In hoop zyn' tred verſnelt en, hoopende, zyn ſmarte
Naauw' voelt of merkt, tot hy den arts gevonden heeft.
Met zulk een uitgeſtrekt verlangen
Om Damon met zyn' arm te omvangen,
Verſchynt hy, daar men hem, bedrukt, de deur ontſluit.
Het voorvertrek is vol van vreemden en van vrinden.
Hy ſchrikt, en zegt: „ Myn God! wat of dit toch beduid?"
Treed in, meent daar zyn' vrind te vinden;
En ach! men kleed den dooden Damon uit.

Alcest verliet zyn' vriend, dien hy met recht betreurde,
Na hy den laatſten kus gedrukt had op zyn' mond;
En al de zorg die hem dus lang het hart verſcheurde,
Ontweek hem op dien zelfden ſtond.
„ Hoe, ſprak hy, zou ik my nog kwellen,
„ Daar my de dood zo ras kan vellen?
„ Wat baat my al het waereldsch goed?
„ Om bly te ſterven zal ik in 't vertrouwen leeven

„ Dat

„ Dat hy, die al zyn ſchepſlen voed,
„ My ook myn nooddruft wel zal geeven:
„ Hem waard' te zyn, naar deugd te ſtreeven,
„ Dit zy hier ſteeds alléén de zorg van myn gemoed."

J. L. D. J.

* * *

DE WONDERBAARE DROOM.

In zeker Fabelboek, in vroegen tyd geſchreven,
(Het tytelblad ontbreekt 'er aan;
'k Had anders wel den naam myn' leezren opgegeeven)
In dit geſchrift, dat ik gewoon ben op te ſlaan,
Wanneer my vindingen ontbreeken;
In dit aêloud geſchrift, in Duitschland opgeſteld,
Welks dienst my dikwils is gebleken,
Vind ik deez' wondren droom gemeld.

Dus geeft myn Schryver ons zyn droomverhaal te leezen:
Wanneer ik, zegt hy, me eens in zeekre kerk bevond,
En 't oog liet weiden in het rond,
Viel onverhoeds my in: Wie mag de vroomſte weezen
Van duizenden, die hier den Hemel hulde biên!
Dit dacht ik, viel in ſlaap, en raakende aan het droomen,

DE WONDERBAARE DROOM.

J. Buys inv. et del. J. Maart excud. N.v.d. Meer fun. fculps

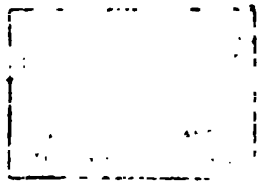

Zag ik des heiligdoms Beſchermgeest nederkomen.
Wenscht gy, dus ſprak hy, hier het vroomſte hart te zien?
Hy ſtak zyn rechterhand, dit vraagende, uit, en roerde
Myne oogen aan, dat my als uit my-zelv' vervoerde.
Ik voelde door myn leên een zachte huivering,
En vond dat yllings my een zuiver licht omving.
Gaa, ſprak de Geest, gaa door dees kerk, in alle hoeken,
En hy, die door uw' glans geraakt in zulk een' gloed,
Dat hy u driemaal kust, die heeft het vroomst gemoed.
Ik ging welhaast om dit naauwkeurig te onderzoeken,
En kwam, door deezen glans beſtraald, de Sakristy
Reeds een en andermaal voorby,
Dewyl my toeſcheen dat men voorhad my te kusſen.
Ik wachtte een lange poos, doch kwam niet tot myn doel.
't Is waar, 'k wierd eens gekust, maar 't was ſlechts flaauw en koel.
'k Ging naar de Choorkapel, trad in, en, ondertusſchen
Dat ik aldaar de grootſte blyken vond
Van vroomheid in gelaat en houding, was terſtond,
By myne komst, op aller wezen
Eene onbedwongen vreugd te leezen.

DE POLYHISTOR.

Aan d' oever van den ſtroom, daar we alle moeten komen,
Hoe ook daarvoor de vrees ons hart hebbe ingenomen,
Kwam eens een Hooggeleerde, een man, vervuld van waan,
Beſtoven van zyn boeken, aan,
En ſpoedde zich om hier in Charons boot te klimmen.
De Veerman riep hem toe: Wees welkom by de ſchimmen!
Terwyl hy leunende op zyn' riem, by deeze groet,
Luidruchtig geeuwde, doch ſtraks voortging met te vraagen:
Wie zyt gy, goede man, die u thans herwaart ſpoed?
Een Polyhistor (ſprak de ſchim) dien, in zyn dagen,
Van hooge Schoolen zelfs ontzag wierd toegedraagen.
Terwyl hy, voor de boot, nog met den Veerman ſprak
Van al zyn taalen; elk een' dommen weetniet noemde,
En op quartynen, die hy had geſchreven, roemde,
Kwam nog een andre ſchim, waarin geen' hoogmoed ſtak.
En gy, vroeg Charon, die terſtond zich tot hem keerde,
Wat zyt gy voor een man? zyt ge ook een Hooggeleerde?

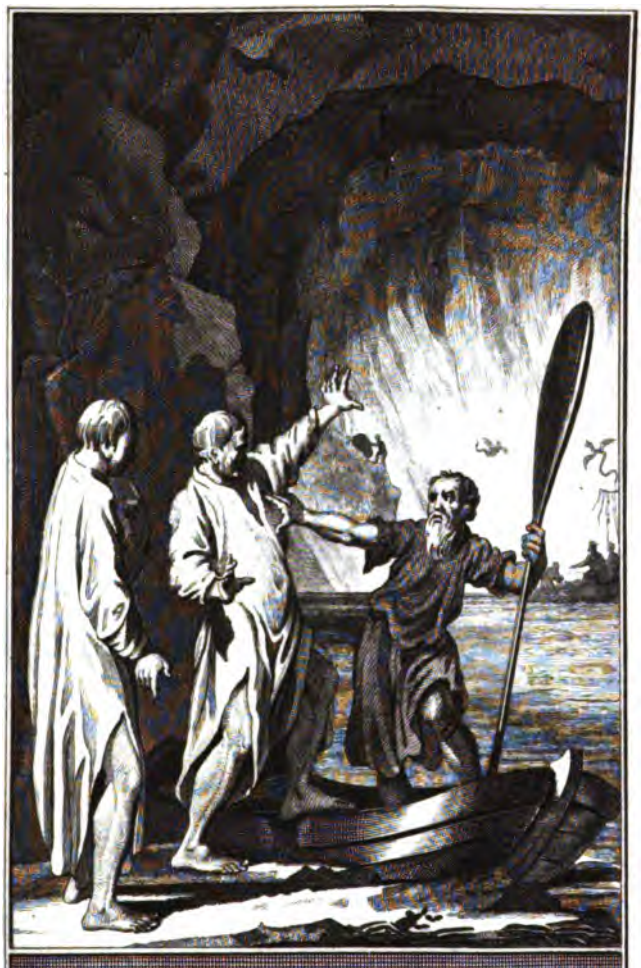

DE POLYHISTOR.

J. Buys inv. et del. J. Allart excud. N. v. d. Meer jun. sculp.

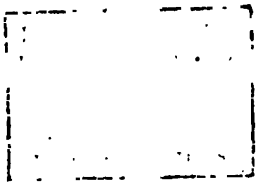

Ik twyfel, ſprak de ſchim, of ik dien roem verdien.
Myne oefening beſtond in op my-zelv' te zien.
Niets zocht ik dan myn hart, dat veeltyds zich beroerde,
En my te menigwerf vervoerde,
Eens recht te kennen in den grond,
Of ik ook rust voor my en rust voor andren vond.
Maar wat ik overwoog, en hoe ik 't zocht te buigen,
En hoe ik 't alles naar de reden overdacht,
'k Heb 't evenwel niet verr' gebragt,
Waarvan my nog, helaas! veel feilen overtuigen.
De Polyhistor hoorde, al lagchende, dit aan,
En wilde 't eerst de boot in gaan,
Maar Charon riep vry hard: Te rug! 'k zal 't nooit gehengen;
'k Moet eerst dien wyzen overbrengen.
Naauw' zien wy in eene eeuw zulk een' in deeze wyk,
Maar aan de lieden u gelyk,
Die trotſche Polyhistors waren,
Heb ik byna my lam gevaaren.

J. P. B.

DE

DE NACHTEGAAL EN DE KOEKKOEK.

De Nachtegaal zong eens zyn trefflyk lied,
Om dus te toetſen of hy 's menſchen geest kon ſtreelen.
Een aantal Knaapen, in het dal te ſaam' aan 't ſpeelen,
Speelde ongevoelig voort, en hoorde 't zingen niet.
Intuſschen liet zich ook de Koekkoek lustig hooren,
En 't bleek aan hun gejuich dat hy hen kon bekooren:
De Knaapen lagchten luide, en riepen hem, zo dra
Zyn naar gezang hen klonk in de ooren,
Wel tienmaal, tot zyne eer, het ſchoone Koekkoek na.
„ Zie, ſprak hy, Filomeel! zie daar een blykbaar teeken
„ Dat myne ſtem het oor dier Heeren treft.
„ Wat zou toch aan myn lied ontbreeken,
„ Dewyl men 't boven 't uw' verheft?

Hieröp verſchynt Dameet, met Fillis, 't puik der ſchoonen.
De Koekkoek ſchreeuwt zyn lied, doch wierd niet aangehoord

Zy

DE NACHTEGAAL EN DE KOEKKOEK.

J. Baan inv. et del. A. Allart excud. N. v. d. Meer jun. sculps.

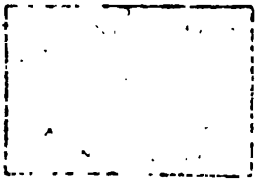

Zy gingen onöpmerkzaam voort.
Toen zong de Meesteres der tooverende toonen
Voor 't paar, dat zich vermaakte in minnekozery,
Eene aangenaame melody,
Zy voelden ſtraks der zangen groot vermogen.
Dameet ſtaat ſtil, en Fillis zet zich neêr;
Hoort haar eerbiedig aan, door 't lief geluid bewogen.
Hun teder bloed begint te ontroeren meer en meer:
Vernoegde traanen ziet men vloeijen uit hunne oogen.
„ ô Zwetzer, door uw' trots verblind!
„ Riep toen de Nachtegaal, zie, leer nu wat men wint
„ Met voor verſtandigen te zingen.
„ Eene enkle ſtomme traan der kennren oog te ontwringen,
„ Brengt ongelyk meer eer den Nachtegaalen aan,
„ Dan u het luid gejuich, door uw gezang ontſtaan.

L. P.

* *
*

DE

DE PEDAGOOG.

Een Boer, die vry wat geld bezat,
En niet meer dan twee Zoonen had,
Nam eenen Meester aan, in weetenſchap bedreven,
Om beiden onderwys te geeven;
Ik, ſprak hy, en myn lieve vrouw,
Wy ſtellen onze waardſte panden
U, als een' wakker man, in handen:
Volbreng uw' pligt aan hen getrouw.
't Zyn beiden knaapen, als gy ziet, vol vuur en leven,
Die, inderdaad, u moeite zullen geeven;
Doch wel te loonen is een zaak die ik bemin.
'k Houd veel van reeknen en van ſchryven,
Doe hen dan vlytig daaräan blyven,
En prent hen ook het Christendom wel in.
Schoon ik 't u alles juist naar eisch niet vóór kan leggen,
Begrypt gy wel wat ik wil zeggen.

DE PEDAGOOG.

J. Buys jan. d. del. J. Allart excud. N. v. D. Meer van Sculps.

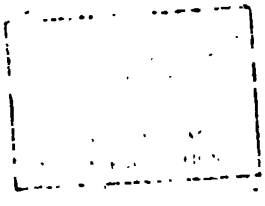

Ik zou hen gaarne wys en eerlyk zien metéén;
Want dit kan hen op aard' bemind doen zyn by allen,
En zelfs heeft God hierin het hoogſte welgevallen.
Vervul dan yvrig myn gebeên:
'k Ruim u twee kamers in, en zal, zeer wel te vreên,
Voorzien in uw behoeftigheên.

De Leeraar vond een hart in zyne Boerenknaapen,
Dat honderden ontbreekt, verſierd met naam en wapen;
Want immers word, uit menig arm geſlacht,
Het ryksbegaafde kroost niet zelden voortgebragt;
En, zo dit marmer aan zyn ruuwheid wierd onttoogen,
Wat deed ons dan de kunst op groote mannnen boogen!
Hoe menig zou met roem een ſtaatsman zyn geweest,
Die heden in de kroeg met lust mandaaten leest!
Hoe menig, die thans in 't krakeelen van de boeren,
Daar hem beleid ontbreekt noch moed,
Uit eerzucht hen wenscht aan te voeren,
Waare als een grooter held begroet,
Dan ge ons, uitmuntend held, in u beſchouwen doet!

De

De jonge Pedagoog volbragt met ernst de pligten,
Gehecht aan 't ampt van onderrichten:
De Boer vond zich hierdoor bekoord;
Hy deed door al 't gezin hem eeren,
En kwam zo dikwyls om zyn kroost te hooren leeren,
Alsöf dit tot den pligt van vader had behoord.

Een jaar was nu voorby. Waarmeê zal ik u loonen,
Sprak toen de goede boer, voor 't leeren van myn zoonen?
Spreek op Mynheer. „Weläan, geef dertig daalders." Neen,
Viel de oude man hem driftig in de reên,
Voor moeilyk onderwys is deeze ſom te kleen.
De bouwknecht, die my dient in 't ploegen myner landen,
Kreeg dan byna zo veel als een geleerde in handen,
Wiens vlyt dat geen bezorgt 't welk my aan 't harte ligt.
Indien myn kinderen voldoen aan hunnen pligt,
Dan doet uw onderwys hen nut voor al hun leven.
Neen, waarde Heer, dit gaat niet aan:
Voor geen bemiddeld man kan zulk een loon beſtaan,
Ik zal u meer, ik zal u honderd daalders geeven,

En daarby nog myn woord, dat ik dit honderdtal
Aanmerklyk 's jaars verhoogen zal.
Geſteld ik moest myn goed bezwaaren;
Zou deeze daad my ſchande baaren?
Veel beter 't goed verpand, tot welzyn van myn kroost,
Dan dat het ſchandlyk zy door hen verroekeloosd.

* * *

Is 't waar, het geen gy ons vertelde?
ô Ja; 't is zo gebeurd; geloof my op myn woord,
Doch verg my niet dat ik het oord
Waar zich de boer bevind, of zynen naam u melde.
Was hy bekend, wat ramp wierd dan door hem beleefd!
Wat haat zou de edelman hem toonen,
Dewyl hy voor een zestal zoonen,
Met veel hoogmoedigheid, naauw' dertig guldens geeft!

P. M.

* *
*

ELMIRE EN SELINDE.

Met eenen maagdenkrans van bloemen op de hairen,
Verſcheenen eens by Charons veer
Twee Juffers in haar prilſte jaaren,
En wilden ſchielyk overvaaren.
De Veerman, anders juist niet minzaam, ſcheen dees keer
Min ſtuursch. Hoe! komt gy nu by paaren,
ô Meisjes! (dus ſprak hy haar vriendlyk aan:)
Wat heeft men in de waereld u gedaan?
Een friſſche Jongling is nog korts hier aangekomen:
Bruinetje, zeg, was 't uw galant?
Ik lees 't uit uw gezicht; my dunkt gy kent dien kwant.
En gy, lief bekje, zo 't niet kwalyk word genomen
Dat ik 't u vraag, waart ge ook verliefd? beken het vry.
'k Breng u niet eer aan de andre zy'!

Mynheer, wat ſpreekt gy van de liefde?
Byt hem Elmire driftig toe:

Zoo

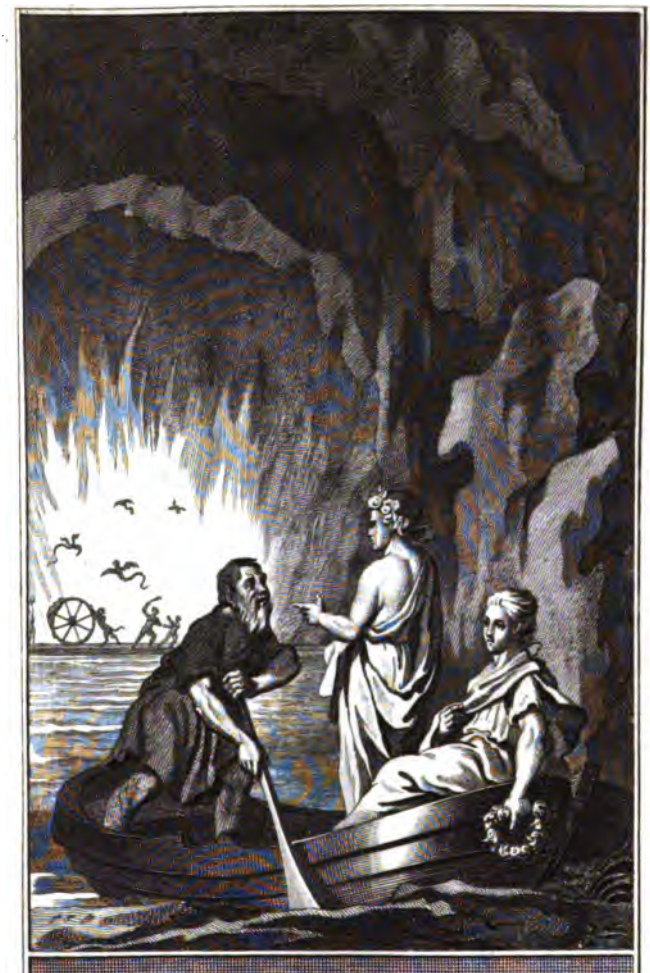

ELMIRE EN SELINDE.

J. Buys inv. et del. A. Allart excud. N.V.D. Meer Jun. sculpe.

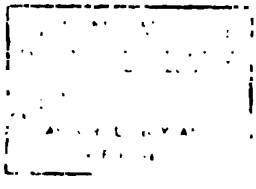

Zou dan een ſchoone nooit, ten zy de min haar griefde,
Gelukkig kunnen weezen? Hoe!
Verliefd zyn? ik? 'k wil met een' eed verklaaren
Dat ik, ondanks myn' rang en jaaren,
(Dank zy myn boeken en myn deugd!) tot op deez' ſtond
Nooit liefde zocht, veel min haar werking ondervond.
Om kort te gaan, 'k acht my van meer bewys ontſlagen,
Dewyl ik ſteeds de liefde heb verſmaad:
Verg my geen antwoord af op diergelyke vraagen,
Waarvan misſchien Selinde meer verſtaat.

Ik, ſprak Selinde, wil myn neiging niet verbloemen;
Ik ſchaam my zulk een lieve zwakheid niet.
Myn herder was, gelyk we in onze taal het noemen,
Myn lust, en ik zyn vreugd en 't voorwerp van zyn lied:
Ik gaf hem menigwerf gelegenheid tot kusſen,
En hield me alsöf het my verdroot; en, ondertusſchen,
't Verdroot my niet. Als hy met tederheid
Hy ſprak van liefde, ſcheen myn toorn in top geſtegen;
En evenwel had ik geſchreid,
Indien hy had gezwegen.

'k Bekeef hem, dat hy my, in brief op brief,
Van niets dan liefde ſchreef, en dat hy, in zyn dichten,
Te uitſpoorig alles deed voor myne ſchoonheid zwichten;
En echter was 't in 't hart my lief.
Als uit onächtzaamheid, liet ik my menigmaalen
Van hem verraſchen, en gaf, vluchtend, door myn draalen,
Hem tyds genoeg my te achterhaalen.
Dus heb ik, ſchuldeloos, door 's jonglings min geſtreeld,
Tot aan myn' dood, met hem een teder hart gedeeld.

Goed, zei de Veerman, goed; het zal nu aanſtonds blyken,
Wie met dien bloemenkrans hier pronken mag als maagd.
Zo dra myn boot zal van den oever wyken,
Zal deeze maagdenkrans haar, die hem 't onrecht draagt,
Afvliegen van het hoofd, en ons de zaak verklaaren.
Kom, Kinders, ziet nu toe; wy gaan...
Straks rukte Elmire zich den bloemkrans van de hairen,
Terwyl Selinde dien liet ſtaan.

J. L. D. J.

* *
*

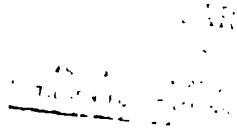

HANS NOORD.

HANS NOORD.

Een man, die zich op menig zaak verſtond,
Deed door den druk in Londen kond,
Dat hy een kunſtſtuk zou vertoonen,
By uitſtek vreemd; en ieder, klein en groot,
Wierd vriendlyk, om dit by te woonen,
Door hem, des andren daags, in zyne tent genood.
Hy had zich-zelv' in plaat doen brengen naar het leven,
En aan zyn zyde een kruik, waaronder ſtond geſchreven:
Ten tien uur in den morgenſtond,
Kruip ik, Hans Noord, door d'engen mond,
In deeze kruik, met hoofd en beenen.
Men zal aan elk ſlechts voor agt ſtuivers plaats verleenen.

Het vreemd bericht liep nu naar alle wyken voort.
„ Hoe! in een kruik? wie heeft dit ooit gehoord?
„ De kaerel is beroofd van zinnen;
„ Hy zal 'er niet ligt aan beginnen,

„ Neen, neen, voorzeker 't gaat niet aan,
„ De domſte kop kan dit verſtaan.
„ Agt ſtuivers zyn nochtans 'er ligtlyk aan te waagen.
„ Kom, Broeder, zien wy hoe de zot zich zal gedragen."
In 't kort, op deeze wyz' dreef de een den andren voort.
't Gemeen wierd, als om ſtryd, door koetſen nagereden,
Waarin de Koopman en de Lord hunn' tyd beſteedden
Om aan te toonen dat Hans Noord,
(Dewyl natuur volſtrekt ſtreed met zyn onderwinden)
Onmooglyk plaats genoeg in eene kruik kon vinden.
Stel, ſprak de Lady toen, dat, tegen allen ſchyn,
Dit echter mogelyk kon zyn:
Dan vraagt een wyze nog, hoe zal 't de zot beginnen?
Hoe komt hy door den hals naar binnen?...
Maar onze voerman ſchynt in ſlaap geraakt. Ryd aan,
't Sa lustig, Jan, de klok zal aanſtonds negen ſlaan.

Half Londen was nu ſaamgekomen
In de aangewezen tent, en wierd verbaasd aldaar
De naauwgehalsde kruik op 't ruim tooneel gewaar.
„ Word nu het werk haast ondernomen?"

Men waeht, men ſtampt en ſchreeuwt. Intuſchen pakt Hans
Zich met de ſchyven heimlyk voort. (Noord
Wie was in dit geval de grootſte van de gekken?
Hans Noord, of eene halve Stad,
Die, uit nieuwsgierigheid, door 't vreemd en mislyk blad,
Zich liet naar zyn theater trekken?

* * *

Gy lagcht; maar weet gy wel dat grover listigheid
Zo ligt, en ligter nog, u menigmaal misleid.
Waarmeê tracht een Hans Noord, als hy zyn groote boeken
Byéén ſlanst, uw verſtand te doeken?
Een wonderbaarlyk tytelblad,
Dat reeds 't bedrog in zich vervat.
Met enkel goudtinktuur geneest hy alle kwaalen.
Gy kunt gelukkig zyn; gy kunt met wysheid praalen,
Alleen door zyn weläfgeleid beſluit.
Zyn ſchrander woordenboek wint u 't ſtudeeren uit.
Hy leert met menſchen u verkeeren,
Schoon ge allen omgang moest ontbeeren:
Ook hoe gy zonder moeite een dichtwerk maakt vol geest,
En kosteloos den pligt van gastheer kunt volvoeren.

Gelukkig laat gy u door 't wonderbaare roeren.
Ge ontzet u, haast u, koopt en leest;
Maar wat ſtelt u 't geſchrift voor oogen?
Wat anders toch dan dat gy zyt bedrogen?

P. M.

* *
*

DE

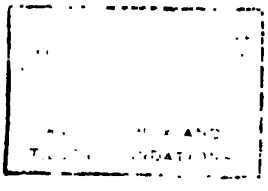

DE OUDE DICHTEREN DE JONGE CRITICUS.

DE OUDE DICHTER EN DE JONGE CRITICUS.

Een vlugge Jongeling geraakte, op zekren tyd,
Met eenen ouden Heer in harden woordenſtryd.
't Betrof een vaars, als ſchoon geprezen door den Ouden,
Maar van den Jongeling gantsch niet voor ſchoon gehouden,
En wel met recht. Hy wees van punt tot punt hem aan,
Zo 't geen niets zeggen wilde, als 't geen niet kon volſtaan,
En dacht niet dat hy met den Maaker redeneerde.
In 't eind ſprak de Oude, daar de drift hem overheerde,
Hoe! keurt ge en zegswyze en gedachten af? Mynheer,
Gy zyt nog veel te jong, dan dat ge een' man, wiens jaaren
En ſmaak en yver zyn' verkregen roem bewaaren,
Door uw vermetelheid zoud tasten in zyne eer.
My kon de ſchoonheid van de dichtkunst reeds behaagen,
Toen gy, nog ſpraakeloos, wierd op den arm gedraagen.
In 't kort, wat zoud gy, die dit ſtuk ſtoutmoedig laakt,
Toch zeggen, als ik zei dat ik het heb gemaakt?

Ik gaf u, ſprak hy, hoe 't ook wierd door u misprezen,
Bedaard ten antwoord, dat, om poëzy en taal
En ſmaak te ontëeren, menigmaal
Niets meerder noodig is dan oud en trotsch te weezen.

B. D. B.

* *
*

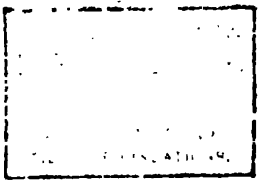

ALCEST.

Door handelſchade meer dan door gebrek aan vlyt
Geraakte Alcest al zyn vermogen kwyt:
En 't was alreeds zo verr' met hem gekomen
Dat hy, om ſchuld, in hechtnis was genomen.
Hoe menig vriend van hem in Londen zich bevond,
Geen een van hen die tot zyn redding iets beſtond.
Zyn Zoon, een jongling nog, ziende alle hulp ontbreeken,
Beproefde of 't mooglyk waar' den Vader vry te ſmeeken,
En waagt het, in zyn' druk, Valerius te ſpreeken;
Valerius, van wien Alcest voorheen
Het meeste geld ontfangen had ter leen.
Hy ſmeekt, terwyl langs zyn beſchaamde wangen
Een ſtroom van teedre traanen vliet,
Dat toch zyn Vader weêr zyn vryheid mogt erlangen,
Neen, zegt Valerius, neen, ik ontſlaa hem niet.
Zou ieder guit my vry bedriegen mogen
Voor zo veel duizend pond, en blyven ongeſtraft?

In-

Indien uw Vader my myn geld niet weêr verſchaft,
Zal ik nooit zyn ontſlag gedoogen.

Beſtreên door ſchaamte en tederheid en pligt,
Werpt zich de Zoon aan zyne voeten.
Wat hoorde ik? goede God! wat zal my nog ontmoeten?
Myn arme Vader.... ach! verwys hem niet zo ligt.
Hy is rampſpoedig, maar aan guitery niet ſchuldig.
Zet my gevangen in zyn plaats; ik ly 't geduldig.
ô Ja, ik ſmeek 'er om! 'k Verlaat uw voeten niet
Ten zy my deeze gunst geſchied'?

Valerius gevoelt, door zulk een deugd bewogen,
De werking in zyn hart van liefde en mededogen.
Geheel vermurwd, hoe ſtreng hy ſcheen,
Heft hy hem ſiddrende op met innerlyke erbarming.
Ik hoonde u, zegt hy, door myne al te bitſe reên.
Verzoenen we ons door deeze omārming!
Uw hart is waardig dat ik hoor' naar uw gebeên.
Al 't geen uw Vader heeft van my ter leen genomen
Scheld ik, alleen om zynen Zoon, hem kwyt.
Maar waar, waar zult gy nu het ovrig' geld bekomen,
Opdat gy hem geheel bevryd?

De

De Jongling weent.

Hoor toe: 'k bezit een groot vermogen,
Daarby een eenig kind, de wellust myner oogen.
Haar deugdzaam hart is 't uwe waard'.
Wilt gy myn ſchoonzoon zyn? zo gy haar hand aanvaard,
Deelt ge in den ſchat, dien ik, door 's Hemels zegen,
Heb tot myn eigendom verkregen.

De Schoone ſchenkt haar hand den braaven Jongeling.
Hoe heilryk voor dit Paar was die verééniging!
Zy ſnellen beiden naar 't gevangenhuis, en blaaken
Van ſterk verlangen om den Vader vry te maaken.
De Zoon treed in; zy volgt daar die bedrukte zit.
Wat blyde ontroering doet my beeven!
Ik zie hoe zy.... maar een tooneel als dit
Word wel gevoeld maar niet beſchreven.

J. L.

* *
*

DE GEHOOPTE ROEM.

Toen Tullius, zo met zich-zelven ingenomen,
Als moedig op zyn' dienst, bewezen aan den Staat,
Siciliën verliet, alwaar hy, door den Raad
Gemagtigd voor een jaar, als Questor was gekomen,
Vertrok hy weêr naar Rome, en wees zich, bly te moé,
Uit Romes naam, het loon alreeds by voorbaat toe.
Wie is nu wel des volks verlangen?
Wien, dacht hy, noemt men nu dan my?
Wie word met meer gejuich ontfangen,
Dan gy, ô Tullius! dan gy?
Dees is het, roept men allerwegen,
Die duure tyden weert, door ons zyn hulp te biên;
Die uit Siciliën ons met een' ryken zegen,
Nu zespaar maanden lang, van graanen heeft voorzien.

De Questor, door zyn zucht naar roem dus opgetoogen,
Landde aan Puteoli, alwaar hy, onverhoeds,

Een

DE GEHOOPTE ROEM.

A. Bogs inv. et del. A. Allart excud. N. v. d. Meer fec. et exc.

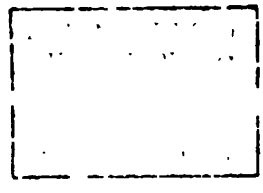

Een deel Romeinen vond van aanzien en vermogen,
Gekomen tot de bron. Hy ſpoedde zich, vol moeds,
Naar zyn begunſtigers, en dacht hun welgevallen
In hun gebaarden reeds te zien. Maar onder allen
Riep iemand: Cicero! .. hoe! .. is hy 't? .. ja, ô ja!
Men heeft ſints langen tyd van Rome niets vernomen.
Gy komt hier recht van pas. Bericht ons hoe 't 'er ſtaa!
Wanneer vertrokt ge? .. Hoe kan ik van Rome komen?
Dus voer hy uit, ik kom. .. Misſchien uit Afrika?
Viel hem een ander ſtraks voorbaarig in de reden.
Hier ging een ſiddering den Questor door de leden.
Neen! uit Siciliën, dus ſprak hy, gantsch verſtoord,
Kom ik als Questor weêr. Ja, voer een derde voort,
ô Ja! hy komt van daar: verlaat u op myn woord!
Met deezen roem-alléén moest Tullius vertrekken.

* * *

ô Gy, die denkt dat elk u kent, dat ge u zo kwyt
Dat gy ten onderwerp van elks geſprek moet ſtrekken,
En u daaröver in 't hoogmoedig hart verblyd!

Van

Van duizend, die gy waant dat uw verdienſte roemen,
En nooit u dan met achting noemen,
Weet dikwils naauwlyks één dat gy in wezen zyt.

B. D. B.

* * *

DE

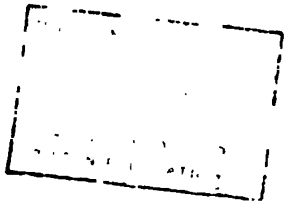

DE VRIENDSCHAPS DIENST.

A. Bago inv. et del. J. Allart excud. N.v.d. Meer fec. et sculp.

DE VRIENDSCHAPSDIENST.

Nog hier en daar word, ongeprezen,
In ſtilte, door een' Jonathan,
Zyn' Vriend een' trouwer' dienst bewezen,
Dan ooit een broeder vordren kan.

Het lust my zulk een' Vriend te roemen.
Den nazaat ter gedachtenis,
Behoeve ik ſlechts Amint te noemen,
Wiens weêrgaê niet te vinden is.

Spreekt, na 't verloop van veele jaaren,
Ooit Redenaar van vriendenpligt,
Hy noem' hem ſlechts, en gantſche ſchaaren
Staan ſtraks de traanen in 't gezicht.

Tot hem, dien trouwſten aller Vrinden,
Kwam Cleon; ſprak: ik ken uw trouw.
Vrind, doe me uw' byſtand ondervinden;
Ik weet voor my een lieve Vrouw:

Ze is fraai, verſtandig, heeft vermogen,
't Geen andre Schoonen meest ontbreekt.
't Is 't edelst hart, dat, door haare oogen,
By ieder opſlag, lieflyk ſpreekt.

Amint, dat uwe gunst my diene:
Wie kan uw aanzoek tegenſtaan?
Begeef u ſtraks naar Wilhelmine,
En ſpreek, voor my, haare Oudren aan.

Ik weet dat gy door veele zaaken
Belemmerd zyt... Zwyg, ſprak Amint;
Ik kan daar altoos tyd toe maaken;
Niet altoos dienst doen aan een' Vrind.

Ik gaa, opdat ik ras u diene:
Verlaat u op myn vlyt en trouw.
Hy ging terſtond, zag Wilhelmine,
En nam haar voor zich-zelv' tot vrouw.

J. L. D. J.

* *
*

DE

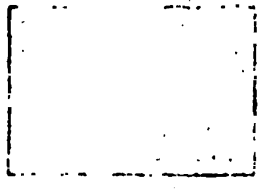

DE GROOTMOEDIGE ROOVER.

I. Buys inv. et del. *I. Allart excud.* *N. v. d. Meer Jun. sculps.*

DE GROOTMOEDIGE ROOVER.

Een knaap, gewoon op roof te gaan,
Randde, op den grooten weg by Londen, iemand aan.
Ach! ſprak de wandelaar, ik bid u, laat my 't leven;
'k Heb immers u geen leed gedaan,
En zou u gaarn' het geen gy vordert geeven;
Maar heden heb ik niets dat ik u geeven kan.
'k Reis naar de ſtad, om daar tien pond te ontfangen;
'k Ben morgen weder hier: gy zult de helft erlangen:
Ik zweer het u; geloof me, ik ben een eerlyk man.

Goed, zei de Roover, 't is genoeg; gy hebt gezworen.
'k Geloof u; goed fortuin; 'k wacht u op morgen; gaa.
De wandlaar keert een oogenblik daarna.
Zie, zegt hy, wat ik vond; gewis hebt gy 't verloren;
Tien ponden, en nog meer... hoe is myn hart verblyd!
Hier zyn ze; ontſlaa my nu van 't geen ik heb gezworen.

Neen, zei de Roover, neen, ik heb hier niets verloren;
Houd gy uw geld, wyl gy zo eerlyk zyt.

* * *

Aldus kan de eerlykheid ſomtyds een' ſchelm bekooren.

J. L. D. J.

* *
*

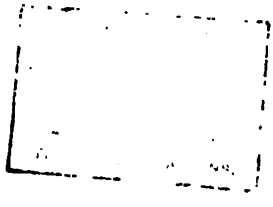

DORANT.

T. Boys, inv. et del. T. Allare excud. W. & J. Mason Sculps.

DORANT.

Frontyn kwam by Dorant, en ſprak, geheel verſtoord:
Ach! lieve Vriend, ik beef: hebt gy 't alreeds gehoord?
Ik kan van toorn geen lid meer roeren.
Bedenk eens wat vervloekt verraad:
Men loert op 't geen u 't meeste aan 't harte gaat;
Men wil u ſnood uw Vrouw ontvoeren.
Uw vyand vangt dat ſtuk in deezen nacht nog aan.
Rampzalige! hoe zult gy 't maaken?
Doe ſchielyk toch uw huis bewaaken:
Ik zweer ten koste van myn bloed u by te ſtaan,
En oogenblikkelyk wil ik naar achtren gaan,
En zorgen dat de tuin rondöm zy afgeſloten.

Neen, riep Dorant, zet ſtraks, wilt gy myn heil vergrooten,
De deuren open, zo van 't huis als van den hof.

* * *

Ei, Vrouwtjes! dit luid geenszins tot uw' lof.

Is 't mooglyk? zouden dan de plaagen
Des Huwlyks aan uw kunne-alléén
Te wyten zyn?... ô Ja, men hoor' de mannen klaagen:
Zy moeten al het leed verdraagen,
En wy zyn oorzaak van des huwlyks tegenheên.
Maar als de mannen-zelf, kort na de Bruiloftsdagen,
Hunn' wil ons doen verſtaan op eenen trotſchen toon,
Daar ze ons vergoodden om in 't vryen wel te ſlaagen:
Kan onze teêrheid dan van duur zyn by dien hoon?

* * *

Ei, Mannen! dat luid ook niet ſchoon.

H. J. R.

* * *

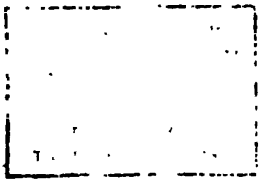

DE ARME EN HET GELUK.

DE ARME, EN HET GELUK.

Een arme man, die zich met graaven moest geneeren,
Verlangde dat zyn lot in beter mogt verkeeren;
Hy bad het goed Fortuin hiertoe hem by te ſtaan.
't Fortuin voldeed aan zyn verlangen:
Hy vond, terwyl hy groef, twee zwaare gouden ſtangen.
De man nochtans zag, onberaên,
't Begroeid metaal ſlechts voor oud koper aan,
En liet, voor weinig gelds, den rykdom zich ontglyden.
Hy ſchroomde daaröp niet met bidden voort te gaan,
Dat hem 't Fortuin op nieuw met gaaven zou verblyden.

ô Dwaas! wat kwelt, wat plaagt ge my,
Riep hem de Godheid toe, tot beetring uwer zaaken?
Wie was gelukkiger dan gy,
Zo gy van uw geluk ſlechts wist gebruik te maaken?

* * *

Gy wenscht met angst om voorſpoed in uw' druk,
En klaagt dat geen geluk op aarde u ſchynt beſchooren.
Klaag niet; een gunſtig uur word zekerlyk geboren;
Maar bid om wysheid, die haar' raad u dan doe hooren:
Want dit 's van allen 't grootst geluk.

P. M.

* *
*

BLAD-

BLADWYZER

DER FABELEN EN VERTELSELS,

IN DIT TWEEDE DEEL VERVAT.

	Bladz.
De twee Zwaluwen. - - -	1
Het ongeluk der Vrouwen. - -	3
De stervende Vader. - - -	8
De jonge Dorscher. - - -	9
Het gelukkig Huwelyk. - -	14
De twee Nachtwachts. - - -	16
Het Koetspaard. - - - -	18
De Vlieg. - - - - -	20
De arme Gryzaart. - - -	23
Caliste. - - - - - -	27
De Aap. - - - - - -	31
De Boer en zyn Zoon. - - -	33
De gelukkige Dichter. - - -	36
De Misdragt. - - - - -	39
De Eend. - - - - - -	44
Tyl Uilenspiegel. - - - -	46
Cleant. - - - - -	48
De Woekeraar. - - - -	51

De

BLADWYZER.

Bladz.

De dood van de Vlieg en de Mug. - 53
Amint. - - - - - - 55
Herodes en Herodias. - - - 58
De Vrygeest. - - - - 65
De Erfstelling. - - - - 69
De Weldaad. - - - - - 71
De Candidaat. - - - - 73
De looze Meisjes. - - - - 75
Epicteet. - - - - - - 78
Elpin. - - - - - - 80
Het Hospitaal. - - - - 82
De bedroefde Weduwnaar. - - 87
De Tartaarsche Vorst. - - - 89
De jonge Prins. - - - 91
De jonge Echtgenooten. - - - 92
De Jongeling. - - - - 99
Erast. - - - - - - 102
Het Paard en de Ezel. - - - 104
Cotil. - - - - - 105
Het kloekmoedig Besluit. - - 107
De jonge Geleerde. - - - - 109
Het jonge Meisje. - - - - 111

De

BLADWYZER.

	Bladz.
De twee Knaapjes. - - -	113
De Boeren en de Amptman. - -	116
De Vryer. - - - - - -	119
Emil. - - - - - - -	121
Het Knaapje. - - - -	122
De Bedrieger. - - - - -	124
De Vrouw en de Geest. - - -	126
Philinde. - - - - - -	128
Alcest. - - - - - -	130
De wonderbaare Droom. - - -	134
De Polyhistor. - - - -	138
De Nachtegaal en de Koekkoek. -	140
De Pedagoog. - - - - -	142
Elmire en Selinde. - - - -	143
Hans Noord. - - - - -	149
De oude Dichter en de jonge Criticus.	153
Alcest. - - - - - -	155
De gehoopte Roem. - - - -	158
De Vriendschapsdienst. - - -	161
De grootmoedige Roover. - -	163
Dorant. - - - - - -	165
De Arme en het Geluk. - - -	167

By den Drukker deezes Werks zyn nog eenige exemplaaren des *eerſten* Deels van GELLERTS *Fabelen en Vertelſels* te bekomen; terwyl allen mogelyken ſpoed gemaakt word tot het uitgeeven van het *derde* en *laatſte* Deel, waarin ook des Schryvers Zededichten zullen vervat zyn.

Insgelyks word thans by hem uitgegeeven, de zo ſterk verlangde ZEDEKUNDIGE LESSEN van deezen uitmuntenden Schryver, in het Nederduitsch overgezet door *J. Lublink den jongen.* In twee deelen, in groot Octavo, verſierd met een naauwkeurig gelykend afbeeldſel van den Autheur, gegraveerd door *Houbraken.*

De omſtandige Levensbeſchryving van Profeſſor GELLERT zal mede zo ſpoedig mogelyk is, in het Nederduitsch by gemelden Boekverkooper worden uitgegeeven, nevens een afbeeldſel van het Monument, ter zyner gedachtenisſe te Leipzig opgericht.

Binnen weinige dagen zal ook by bovengemelden in 't licht komen: Het *vyfde* Deel der Hekelſchriften van den beroemden RABENER, beſtaande in eene Verzameling van Brieven, nevens een verſlag van zyn Karakter, Leven en Schriften, na zyn overlyden in 't licht gegeeven door *C. F. Weiſze.* In groot Octavo; zynde van de vier eerſte Deelen mede nog eenige exemplaaren te bekomen.

acd3_
LD

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

Form 419
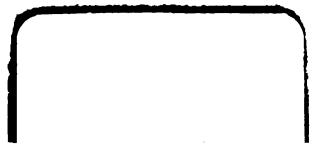
OCT 2 1 1924